virtual-project.eu

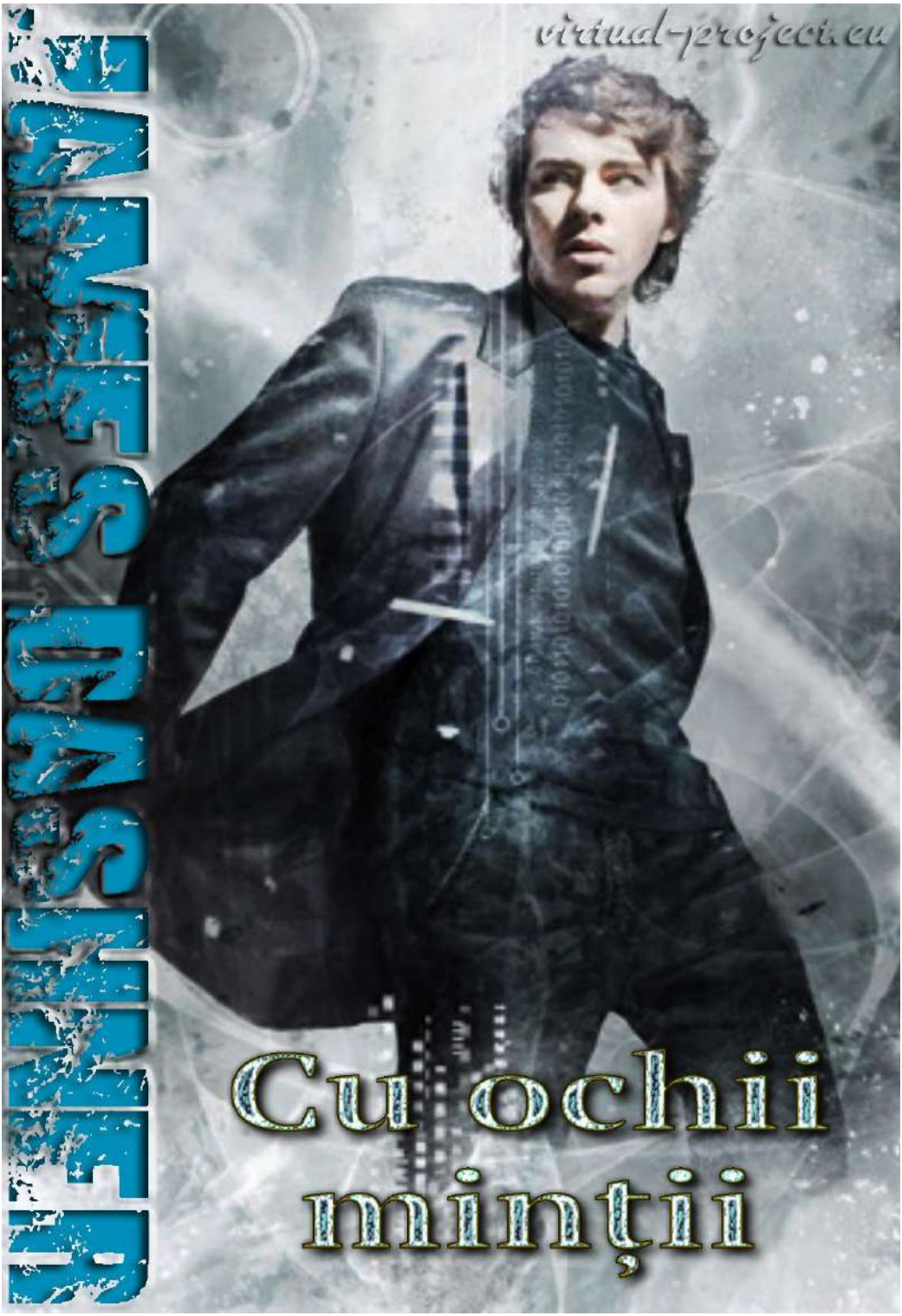

JAMES DASHNER

Seria: Doctrina Mortală

Volumul 1

CU OCHII MINŢII

Original: *The eye of Minds*
[*The Mortality Doctrine Series*] (2007)

Traducere din limba engleză de:
MIHAELA DOAGĂ

virtual-project.eu

3
TREI

2016

1. Sicriul

1.

— Știu că dedesubt e apă, dar ar putea la fel de bine să fie beton. O să te faci chiseliță de îndată ce atingi suprafața, îi spuse Michael fetei pe nume Tanya, prin vântul care-i bătea drept în față.

Ce-i drept, nu cea mai fericită formulă când te adresezi cuiva care vrea să-și pună capăt zilelor, dar era adevărul adevărat. Tanya tocmai încălecase balustrada podului Golden Gate, pe care goneau în continuare mașini, și se lăsase pe spate, ținându-se cu mâinile tremurânde de un stâlp acoperit de condens. Chiar dacă Michael reușea cumva s-o convingă să nu sară de-acolo, exista riscul să-i alunece oricum mâna. Și apoi pa și pusi. Își închipui vreun amărât de pescar care o să creadă că a prins în sfârșit peștele cel mare, ca să aibă parte apoi de o surpriză foarte nasoală.

— Termină cu glumele, îi răspunse fata, tremurând. Nu e un joc… nu mai e.

Michael era în VirtNet – sau Somnul, cum îi spuneau vizitatorii frecvenți, ca el. Era obișnuit să vadă oameni speriați pe-acolo. O mulțime, chiar. Și totuși, dincolo de frică era, de obicei, *certitudinea.* Știai, în sinea ta, că orice s-ar fi întâmplat în Somn nu era de-adevăratelea.

Nu și în cazul Tanyei. Era ceva diferit la Tanya. Sau cel puțin la Aura ei, avatarul ei virtual. Pe chipul Aurei ei se citea o expresie dementă, îngrozită, și brusc pe Michael îl luă cu fiori – avea senzația că *el* era cel suspendat în gol, gata să facă un salt mortal. Și Michael nu era amator de experiențe care să se dovedească mortale, fie ele și virtuale.

— Ba *e* un joc și o știi și tu, îi spuse, mai tare decât ar fi vrut – nu voia s-o sperie.

Dar începuse să bată un vânt rece, care păru să-i ia cuvintele pe sus și să le poarte spre golf.

— Întoarce-te aici și hai să stăm de vorbă. O să acumulăm amândoi punctele la Experiență și putem merge să explorăm orașul, să ne cunoaștem mai bine. Să găsim niște țicniți pe care să-i urmărim. Poate să și deturnăm niște haleală pe gratis din magazine. O să ne distrăm pe cinste. Și, odată ce ne încheiem plimbarea, o să-ți găsesc un Portal și poți să ieși la suprafață, înapoi la tine acasă. Să faci o pauză de la joc pentru o vreme.

— Asta n-are nimic de-a face cu *Trup şi Suflet*! ţipă Tanya.

Hainele i se înfoiau în bătaia vântului şi părul ei negru îi flutura în spate, răsfirat ca rufele pe frânghie.

— Pleacă şi lasă-mă! Nu vreau ca mutra ta de frumuşel să fie ultimul lucru pe care-l văd.

Michael se gândi la nivelul următor, *Trup şi Suflet*: *În Adâncuri,* ţinta supremă. Locul unde totul era de o mie de ori mai real, mai avansat, mai intens. În maximum trei ani va putea să ajungă acolo. Poate chiar în doi. Dar, deocamdată, trebuia s-o convingă pe fata asta năucă să nu ajungă hrană pentru peşti, altfel risca să fie trimis înapoi în Suburbii pentru o săptămână, amânând fix cu-atât trecerea la următorul nivel.

— Bine, uite cum facem…

Încerca să-şi aleagă cu grijă cuvintele, dar deja făcuse o greşeală majoră şi era conştient de asta. O să piardă puncte la greu pentru că şi-a ieşit din rol şi s-a folosit de joc în sine ca un motiv s-o facă să se răzgândească. Şi totul se reducea la puncte. Dar fata chiar începea să-l sperie, pe bune. Era din cauza figurii ei – era palidă, cu ochii înfundaţi în orbite, ca şi cum murise deja.

— Pleacă odată! zbieră Tanya la el. Nu pricepi. Sunt prinsă aici. Cu sau fără Portaluri. Sunt prinsă în cursă! Nu mă lasă să ies la suprafaţă!

Michael era pe punctul de a zbiera şi el la ea – n-avea nicio noimă ce spunea. O parte întunecată din el îl împingea să-i spună că n-are decât, că e o ratată, s-o lase să plonjeze de-acolo. Se încăpăţâna aiurea – nu era ca şi cum ce se întâmpla aici era pe bune. „*E doar un joc*". El trebuia să-şi reamintească asta tot timpul.

Dar nu putea s-o dea în bară. Avea nevoie de puncte.

— Bine. Uite.

Făcu un pas în spate, ridicând mâinile ca şi cum încerca să liniştească un animal speriat.

— De-abia ne-am cunoscut – mai aşteaptă un pic. Promit că n-o să fac nicio chestie dementă. Dacă vrei să sari, n-o să te opresc. Dar măcar vorbeşte cu mine. Spune-mi de ce faci asta.

Fata avea obrajii uzi de lacrimi şi ochii roşii de plâns.

— Pleacă. Te rog.

Avea vocea moale a cuiva care s-a dat bătut.

— Eu nu mă joc. Mi s-a luat de chestia asta – de toate astea!

— Ţi s-a luat? OK, ţi s-a luat, e dreptul tău. Dar nu e cazul să-mi strici şi mie ploile, nu?

Michael se gândi că putea să vorbească şi despre joc, până la urmă, dacă ea îl invoca drept motivul pentru care voia să-şi pună capăt zilelor – să plece definitiv din Hotelul Virtual Trup şi Suflet.

— Pe bune. Vino cu mine înapoi la Portal, urcă la suprafaţă, fă-o ca la carte. Tu ai terminat cu jocul, eşti în siguranţă. Iar eu îmi obţin punctele. Ăsta da final fericit, este?

— Te urăsc, se stropşi Tanya la el, împroşcându-l cu salivă. Nici măcar nu te cunosc şi te urăsc. Treaba asta n-are nimic de-a face cu *Trup şi Suflet*!

— Atunci zi-mi cu ce are de-a face.

Îi vorbi blând, încercând să-şi păstreze calmul.

— Ai toată ziua la dispoziţie să sari de-aici. Acordă-mi doar câteva minute. Stai de vorbă cu mine, Tanya.

Fata îşi lăsă capul pe braţul drept.

— Pur şi simplu nu mai rezist, scânci, cu umerii scuturaţi de suspine, şi Michael se temu din nou că o să-i alunece mâna. Nu mai pot.

Unii oameni sunt slabi, asta-i tot, îşi zise, deşi nu era chiar atât de prost s-o spună cu voce tare.

Trup şi Suflet era, de departe, cel mai popular joc din VirtNet. Da, sigur, puteai să iei parte la vreo bătălie sângeroasă din războiul de secesiune sau să te lupţi cu dragonii, cu o sabie magică, să navighezi cu nave spaţiale sau să explorezi cuibuşoare bizare de nebunii. Dar de chestii din astea te plictiseşti rapid. Până la urmă, nu există nimic mai fascinant decât viaţa reală, viaţa dură, brutală, fără vrăjeli, din care scapă cine poate. Nimic. Şi există persoane ca Tanya care, clar, nu pot face faţă experienţei. Michael se descurca de minune. Avusese o ascensiune aproape la fel de rapidă ca legendarul jucător Gunner Skale.

— Haide, Tanya, îi zise. Ce se poate întâmpla dacă vorbeşti cu mine? Şi, dacă ai de gând să te dai bătută, de ce-ai vrea să-ţi închei ultimul joc printr-o sinucidere violentă?

Ea ridică brusc capul şi-l privi atât de aspru, încât îl trecură din nou fiorii.

— E ultima dată când mă bântuie Kaine, îi spuse. Nu poate să mă ţină pur şi simplu aici şi să mă folosească drept cobai – să asmuţă Ucid-Simii[1] pe mine. O să-mi smulg Miezul.

Aceste ultime cuvinte schimbară totul. Michael o privi îngrozit prinzându-se mai bine cu o mână de stâlp şi înfigându-şi cealaltă mână în propriul trup.

[1] *KillSims* în original, de la *Sim* – forma abreviată a termenului *Simulated Life,* numele generic al jocurilor pe calculator bazate pe simularea unor activităţi din viaţa de zi cu zi. (*N.t.*).

2.

Michael uită de joc şi de puncte. Situaţia trecuse de la ceva agasant la o problemă de viaţă şi de moarte, la propriu. În toţi anii în care jucase, nu văzuse niciodată pe nimeni care să-şi dezactiveze Miezul, distrugând astfel dispozitivul-tampon din interiorul Sicriului care separa, în mintea lor, lumea virtuală de cea reală.

— Încetează! ţipă la ea, punând deja piciorul pe balustradă. Încetează!

Sări pe fâşia îngustă de beton de pe marginea podului şi rămase încremenit. Era la doar câţiva paşi de ea acum şi voia să evite orice mişcare bruscă, care ar fi putut s-o sperie. Întinzând mâinile în faţă, făcu un pas timid spre ea.

— Nu face asta, îi spuse, vorbind cât de încet putea, fără să fie acoperit de vântul tăios.

Tanya continua să-şi zgândăre tâmpla dreaptă. Îşi jupuise fâşii de piele; în curând avea mâinile şi o jumătate de faţă pline de sângele care-i curgea şuvoi din rană. Pe chipul ei apăruse o expresie de un calm sinistru, ca şi cum nu era conştientă de ce face, deşi Michael ştia foarte bine că tasta de zor, încercând să spargă codul.

— Opreşte-te din tastat o clipă! strigă Michael la ea. Hai să stăm de vorbă înainte să-ţi smulgi naibii Miezul! Ştii ce înseamnă asta?

— Ce-ţi pasă ţie? îl întrebă Tanya, atât de încet, încât o înţelese doar citindu-i pe buze.

Dar măcar se oprise din zgândărit rana.

Michael se uită interzis la ea. Pentru că se oprise din zgândărit şi acum îşi înfipse degetul mare şi arătătorul în rana devenită carne vie.

— Vrei doar să-ţi acumulezi punctele de Experienţă, îi zise fata.

Scoase încet din rană un cip metalic, plin de sânge.

— Renunţ la puncte, spuse Michael, încercând să-şi ascundă teama şi dezgustul. Jur! Nu poţi să te mai joci cu chestiile astea, Tanya. Reintrodu codul şi hai să stăm de vorbă. Nu e prea târziu.

Ea ridică reprezentarea vizuală a Miezului, privind-o fascinată.

— Chiar nu vezi ironia aici? îl întrebă. Dacă nu m-aş fi priceput la scris coduri, probabil că nici măcar n-aş şti cine e Kaine. N-aş şti despre Ucid-Simi şi ce planuri are pentru mine. Dar mă pricep şi, din cauza… *monstrului* ăluia, tocmai am intrat în propriul meu creier şi am dezactivat Miezul.

— Nu e creierul tău, nu de-adevăratelea. E doar o simulare, Tanya. Nu e prea târziu.

Michael nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată aşa rău.

Tanya îi aruncă o privire aşa tăioasă, încât făcu un pas înapoi.

— Nu mai suport. Nu *îl* mai suport. Dacă mor, nu se mai poate folosi de mine. Mi-a ajuns.

Răsuci microcipul pe deget, apoi îl azvârli spre Michael. Zbură peste umărul lui – Michael văzu o străfulgerare de lumină când trecu pe lângă el, ca şi cum i-ar fi făcut cu ochiul, zicându-i: *Auzi, amice, eşti varză la a duce tratative cu un sinucigaş.* Căzu cu un sunet surd undeva în mijlocul şoselei aglomerate, unde urma să fie zdrobit în câteva secunde.

Nu-i venea să creadă că asista la aşa ceva. Cineva care era atât de avansat în materie de manipulat coduri, încât îşi putea distruge propriul Miez – dispozitivul care, practic, proteja creierul unui jucător cât timp era cufundat în Somn. Fără acel Miez, creierul nu putea filtra cum trebuie produşi stimulii de VirtNet. Dacă Miezul era distrus în timpul Somnului, odată revenit la Starea de Veghe, mureai şi tu. Nu ştia pe *nimeni* care să mai fi văzut aşa ceva până atunci. Cu două ore în urmă înfuleca lacom cartofi prăjiţi albaştri, furaţi, la Dan the Man Deli, cu cei mai buni prieteni ai lui. Tot ce şi-ar fi dorit acum era să fie din nou acolo, să mănânce un sandviş cu pâine de secară şi curcan, să trebuiască să suporte bancurile lui Bryson despre babe în chiloţi şi s-o asculte pe Sarah plângându-se de cât de nasoală era ultima lui tunsoare din joc.

— Dacă vine şi după *tine* Kaine, îi zise Tanya, spune-i că, până la urmă, eu am câştigat. Spune-i cât de curajoasă am fost. Poate să ţină oamenii prizonieri aici şi să fure câte trupuri vrea. Dar nu şi pe-al meu.

Lui Michael i se luase de discuţii. Nu mai voia să audă nicio vorbă din gura plină de sânge a fetei. Mişcându-se mai rapid ca oricând, mai agil decât orice personaj din vreun joc, ţâşni spre stâlpul de care se ţinea Tanya.

Fata ţipă, şocată pe moment de mişcarea lui subită, dar apoi dădu drumul stâlpului, smulgându-se efectiv de pe pod. Michael dădu să se agaţe cu stânga de balustradă şi s-o prindă pe fată cu dreapta, dar rată ambele ţinte. Simţi ceva tare sub tălpi, apoi alunecă. Dând din mână, căzu în gol, aproape în acelaşi ritm cu ea.

Scoase un ţipăt straşnic, de care s-ar fi ruşinat dacă singura lui însoţitoare din această lume n-ar fi fost în pericol de moarte. Odată ce-şi dezactivase Miezul, dacă murea, murea pe bune.

Michael şi Tanya erau în cădere liberă şi apa agitată, cenuşie, a golfului era din ce în ce mai aproape. Hainele le fluturau în vânt şi Michael îşi simţi inima în gât. Ţipă din nou. Ştia, într-un colţ al minţii, că o să lovească apa şi va simţi durerea; apoi va fi ridicat la suprafaţă şi se va trezi la el acasă, teafăr şi nevătămat în Sicriu. Dar puterea VirtNetului consta în a imita realitatea şi, în momentul de faţă, realitatea era una terifiantă.

Cumva Aurele lor se găsiră în timp ce cădeau, faţă în faţă, ca doi paraşutişti în tandem. Apropiindu-se vertiginos de apele tulburi, se îmbrăţişară, strângându-se unul în celălalt. Michael era gata să ţipe din nou, dar îşi încleştă maxilarul când văzu expresia de calm desăvârşit de pe chipul ei.

Tanya îl privi drept în ochi, îl căută şi îl găsi, iar Michael simţi cum se rupe ceva în el.

Când atinseră suprafaţa apei, îi zdruncină tare, exact cum el bănuise. Era tare ca betonul. Tare şi mortal.

3.

Momentul de durere a fost scurt, dar intens. Michael simţi durerea iradiind deodată în tot corpul, în fiecare nerv. Nu apucă să scoată niciun sunet înainte să dispară; şi nici Tanya, pentru că Michael nu auzi decât zgomotul cumplit a două corpuri izbind suprafaţa apei. Iar apoi văzu negru dinaintea ochilor şi nu mai ştiu de el.

Când îşi reveni, era teafăr şi se afla în Cabina Senzorială – sau Sicriul, cum îi spuneau cei mai mulţi –, ieşit din starea de Somn.

Dar asta nu era valabil şi în cazul fetei. Îl năpădi un val de tristeţe şi apoi uimirea. O văzuse cu ochii lui modificând codul, smulgându-şi Miezul din trupul virtual, apoi aruncându-l ca şi cum ar fi fost o nimica toată. Sfârşitul jocului fusese sfârşitul definitiv pentru ea, şi Michael simţi o gheară în stomac la gândul că jucase un rol în asta. Nu mai asistase niciodată la aşa ceva.

Clipi de câteva ori, aşteptând să se încheie procesul de deconectare. Niciodată nu fusese mai uşurat să iasă din VirtNet, să termine un joc, gata să iasă din cabină şi să tragă în piept aerul poluat al lumii reale.

Se aprinse o lumină albastră, dezvăluind uşa Sicriului, la doar câţiva centimetri de faţa lui. Lichi-gelurile şi jeturile de aer se retrăseseră deja, mai rămânea doar partea pe care Michael o detesta sincer, indiferent de câte ori se supunea acestei experienţe – ceea ce se întâmpla mult mai des decât ar fi putut ţine socoteala. Firele subţiri, reci ca gheaţa, de cablu senzorial, i se desprinseră din jurul gâtului, spatelui şi braţelor, fojgăindu-i ca nişte şerpi pe piele şi dispărând în lăcaşurile lor, unde urmau să fie dezinfectate şi ţinute la păstrare până la jocul următor. Părinţii lui erau uimiţi de faptul că lăsa de bunăvoie chestiile alea să i se înfigă atât de des în carne şi îi înţelegea. Era ceva de-a dreptul sinistru în toată treaba asta.

Se auzi un clinchet strident, urmat de un zăngănit şi de şuierul unui curent de aer. Uşa Sicriului începu să se ridice, răsucindu-se pe balamale, precum lăcaşul de odihnă al lui Dracula. Pe Michael aproape că-l bufni râsul la gândul ăsta. Să alegi să fii un vampir malefic, adorat de doamne, era doar unul din miliardele de lucruri pe care le puteai face în Somn. Doar unul între milioane de lucruri.

Se ridică precaut – întotdeauna se simţea un pic ameţit după ce era ridicat la suprafaţă, mai ales după câteva ore de joc –, era dezbrăcat complet şi ud de transpiraţie. Hainele interferau cu stimularea senzorială oferită de Sicriu.

Michael păşi peste marginea cabinei, bucuros să simtă covorul moale sub tălpi – îi dădea senzaţia că e ancorat, că a revenit în lumea reală. Se aplecă să ia o pereche de boxeri lăsaţi pe jos şi-i trase pe el. Se gândi că o persoană mai simţită probabil că ar fi optat şi pentru o pereche de pantaloni şi un tricou, dar el nu prea se regăsea în această categorie momentan. Tot ce-ar fi trebuit să facă în joc era să convingă o fată să nu se sinucidă, ca să acumuleze puncte la Experienţă, şi, nu numai că dăduse greş, dar contribuise la a o împinge să se sinucidă şi în realitate. În *realitate,* în realitate.

Tanya – oriunde ar fi fost trupul ei fizic – murise. Înainte să moară îşi smulsese Miezul, o secvenţă de cod, protejată de parole, pe care doar ea ar fi putut să o modifice. Era imposibil să simulezi eliminarea Miezului în VirtNet. Era mult prea periculos. Altfel, nu ţi-ai da seama niciodată când cineva *simulează* lucrul ăsta şi lumea ar face-o la greu, doar ca să se distreze sau ca să obţină o reacţie. Nu, îşi modificase codul, eliminase bariera de siguranţă din propria minte, care separa realitatea de lumea virtuală, scurtcircuitând implantul fizic, concret, şi o făcuse dinadins. Tanya, fata frumoasă cu ochii trişti, care îşi închipuia că o bântuie cineva. Murise.

Michael ştia că o să apară în curând la ŞtiriŞoc. O să se spună că el fusese de faţă când se întâmplase, iar cei de la VNS – Serviciul de Securitate VirtNet – o să vină probabil să-l ia la întrebări. Sigur vor veni.

Murise. Era moartă acum. Zăcea inertă, ca salteaua de pe patul lui.

Şi-atunci îl izbi. Îl izbi ca o minge în figură.

De-abia apucă să ajungă la baie, înainte să-şi verse maţele. Şi-apoi se lăsă să cadă pe podea şi se făcu ghem. Nu-i dădură lacrimile – nu era genul care să plângă, dar rămase mult timp aşa.

2. Propunerea

1.

Michael ştia că majoritatea oamenilor, atunci când simţeau că nici pământul nu-i mai înghite, când se simţeau copleşiţi de cea mai cruntă disperare, mergeau la mama sau la tata să le ceară ajutorul. La un frate sau la o soră, poate. Cei care nu mai aveau părinţi sau fraţi apelau, poate, la un unchi, un bunic, la un văr de-al treilea.

Dar nu şi Michael. El le cerea ajutorul lui Bryson şi Sarah, cei mai buni prieteni pe care şi-i putea dori cineva. Îl cunoşteau mai bine ca oricine şi nu-l judecau pentru ceea ce spunea sau făcea, pentru ce mânca sau cum se îmbrăca. Şi el, la rândul lui, le era alături la nevoie. Dar exista un lucru foarte straniu în prietenia lor.

Michael nu-i întâlnise niciodată.

Nu fizic, cel puţin. Nu încă. În schimb erau prieteni la cataramă pe VirtNet. Îi întâlnise prima dată la primele niveluri din *Trup şi Suflet* şi, pe măsură ce avansau, deveniseră din ce în ce mai apropiaţi. Ei trei îşi uniseră forţele aproape din prima zi când se întâlniseră, spre a avansa în Jocul Suprem. Erau Trioul Teribil, Triada cu Sfada, Trilogia ce aduce Urgia. Din cauza poreclelor lor, nu-şi făcuseră prea mulţi prieteni – unii îi categorisiseră drept îngâmfaţi, alţii drept imbecili –, dar ei se distrau de minune, aşa că nu le păsa.

Podeaua din baie era tare şi Michael nu putea rămâne la infinit acolo, aşa că făcu un efort, se ridică şi o porni glonţ spre locul lui preferat.

Fotoliul.

Era un obiect banal de mobilier, dar era cel mai comod fotoliu în care se aşezase vreodată; aveai senzaţia că te afunzi într-un nor artificial. Avea mai multe lucruri la care să reflecteze şi trebuia să programeze o discuţie cu cei mai buni prieteni ai lui. Se trânti în fotoliu şi se uită pe geam, la faţada gri şi dezolantă a blocului de locuinţe de vizavi. Îţi evoca o ploaie deprimantă cristalizată în formă solidă.

Singurul lucru ce făcea notă discordantă era un panou uriaş cu o reclamă la *Trup şi Suflet* – litere roşii ca sângele pe un fundal negru şi-atât. Ca şi cum creatorii jocului erau perfect conştienţi că n-aveau nevoie de altceva în afara acelor cuvinte. Toată lumea le ştia şi toţi voiau să fie părtaşi la joc, să-şi

câştige dreptul de a ajunge acolo într-o bună zi. Michael era ca toţi ceilalţi jucători – făcea parte din turmă.

Se gândi la Gunner Skale, cel mai mare jucător din *Trup şi Suflet* din istoria VirtNetului. Dar tipul dispăruse recent în neant – umbla un zvon că fusese înghiţit în Adâncuri, pierdut pe veci în jocul pe care-l iubise cu patimă. Skale era o legendă, şi un lung şir de jucători porniseră în căutarea lui, în cele mai ascunse cotloane ale Somnului – zadarnic, după cum se dovedi. Deocamdată, cel puţin. Tot ce-şi dorea Michael era să ajungă la nivelul ăla, să devină noul Gunner Skale. Trebuia doar s-o facă înaintea acestui nou-venit. Acest… *Kaine.*

Michael strânse între degete casca minusculă din metal, prinsă de ureche, şi-i apărură dinainte NetScreen-ul şi tastatura, suspendate în aer. Conform Buletinului, Bryson era deja online şi în dreptul lui Sarah scria că revine imediat.

Începu să butoneze rapid tastele de un roşu-aprins.

Mikethespike: Hei, Bryson, nu mai căsca ochii la cuiburile de gorgozoni şi treci să vorbim. Am văzut o chestie dură azi.

Prietenul lui îi răspunse aproape instantaneu; Bryson petrecea încă şi mai mult timp decât el online sau în Sicriu – şi tasta cu viteza unei secretare care a luat trei cafele la bord.

Brystones: Dură, zici? Te-a prins iar vreun poliţai din *Trup şi Suflet* la Dune? Ține minte: vin o dată la 13 minute!

Mikethespike: Ți-am spus ce făceam. Trebuia s-o conving pe gagica aia să nu sară de pe pod. N-a mers prea bine.

Brystones: De ce? S-a aruncat?

Mikethespike: Nu cred că e bine să vorbim aici. Trebuie să ne vedem în Somn.

Brystones: Frate, trebuie c-a fost nasol. Au trecut doar câteva ore de când ne-am văzut – o lăsăm pe mâine?

Mikethespike: Hai să ne vedem tot la Dan the Man. Într-o oră. Zi-i şi lui Sarah. Eu tre' să fac un duş, put ca un câine jegos.

Brystones: Bine că nu ne vedem pe viu, atunci. Nu mă omor după indivizii care-ți mută nasul.

Mikethespike: Apropo – chiar ar trebui s-o facem. Să ne vedem pe viu. Nu stai CHIAR aşa departe.

Brystones: Da' e aşa o plictiseală în Starea de Veghe. De ce să te oboseşti?

Mikethespike: Pentru că asta fac oamenii. Se întâlnesc şi dau mâna de-adevăratelea.

Brystones: Aş prefera să te îmbrăţişez pe Marte.

Mikethespike: Fără îmbrăţişări! Ne vedem într-o oră. Anunţ-o tu pe Sarah!

Brystones: Bine. Du-te să te speli de jeg.

Mikethespike: Am zis că PUT, nu că… Mă rog. Pe curând.

Brystones: Recepţionat.

Michael strânse casca între degete, iar tastatura şi ecranul îi dispărură de dinainte, ca şi cum ar fi fost suflate de vânt. Apoi, după ce mai aruncă o privire spre afişul cu *Trup şi Suflet* – cu scrisul roşu pe fond negru, care parcă îi făcea în ciudă –, în timp ce în minte i se derulau nume precum Gunner Skale şi Kaine, se urni să facă duş.

2.

VirtNetul era o chestie bizară. Era atât de real, încât uneori Michael şi-ar fi dorit să nu fie aşa de evoluat. De exemplu, când îi era cald şi-l treceau toate apele, sau când se împiedica şi se lovea la un deget, sau când o fată îi trăgea una în meclă. Sicriul îi oferea toate aceste senzaţii, din plin – singura alternativă ar fi fost să ajusteze parametrii, spre a reduce intensitatea experienţei, dar ce rost mai avea să te joci dacă nu te implicai cu totul?

Însă acelaşi realism care inducea reacţii de durere sau de disconfort în Somn avea şi o dimensiune pozitivă. Şi anume mâncarea. Mai ales când le ai cu programarea şi poţi să pui mâna pe ce vrei tu, când stai prost cu banii, închizi ochii, accesezi datele neprelucrate, modifici câteva secvenţe de cod şi *voilà* – un festin pe gratis.

Michael se instalase cu Bryson şi Sarah la masa lor obişnuită, în faţa restaurantului Dan the Man, şi tocmai atacau ditamai porţia de Groucho Nachos, în timp ce, în lumea reală, li se administrau nutrienţi puri, sănătoşi, intravenos. Nu puteai trăi doar cu hrana furnizată de Sicriu, desigur – nu era o funcţie menită să întreţină organismul uman luni în şir –, dar era ceva bine-venit în timpul reprizelor prelungite de joc. Şi partea cea mai tare era că, în Somn, indiferent cât mâncai, te îngrăşai doar dacă îţi programai tu asta.

În ciuda mesei delicioase, conversaţia intră în curând pe un făgaş sumbru.

— Am citit ştirea imediat după ce mi-a spus Bryson, zise Sarah.

Avatarul ei din VirtNet avea un aer discret – un chip agreabil, cu părul lung şi şaten, ten bronzat, cu foarte puţin machiaj.

— S-au înregistrat mai multe rescrieri de cod la nivelul Miezului de vreo săptămână încoace. Mi se face pielea de găină. Umblă vorba că tipul ăsta, Kaine, reuşeşte, nu se ştie cum, să ia diverse persoane prizoniere în Somn şi nu le mai lasă să se trezească. Aşa că unele dintre victimele lui ajung să se sinucidă. Vă vine să credeţi? Un terorist virtual.

Bryson încuviinţă din cap. Arăta ca un jucător de fotbal american rămas cu sechele – înalt, masiv şi cumva mereu şui. Mereu spunea că e un tip aşa de sexy în lumea reală, încât în VirtNet preferă să scape de admiratoare.

— Ţi se face pielea de găină? repetă spusele lui Sarah. Prietenul nostru, aici de faţă, a văzut o fată băgându-şi mâna în ţeastă şi scoţându-şi Miezul, azvârlindu-l cât colo şi-apoi sărind de pe un pod. Aş zice că e prea puţin spus că ţi se face pielea de găină.

— Mă rog – poate că trebuia să folosesc o expresie mai dură, îi răspunse Sarah. Faza e că se întâmplă ceva şi încearcă să-l scoată vinovat pe un jucător. Cine a mai auzit de oameni care-şi sparg propriul cod ca să se sinucidă? Cei de la VirtNet Security n-au mai avut problema asta până acum.

— Dacă nu cumva au ţinut-o secretă, comentă Bryson.

— Cine ar face ce-a făcut ea? murmură Michael, mai mult pentru sine.

Ştia bine jocul, iar sinuciderile în Somn fuseseră întotdeauna un fenomen rar. Sinuciderile *reale,* cel puţin.

— Unora le place puseul de adrenalină pe care îl ai când îţi faci felul în Somn, fără consecinţe în realitate – dar n-am mai văzut niciodată aşa ceva. Cunoştinţele şi îndemânarea care-ţi trebuie pentru a face o fază ca asta… Nici eu nu cred c-aş fi în stare s-o fac. Şi-acum să se întâmple mai multe incidente de genul ăsta într-o săptămână?

— Şi care-i faza cu tipul ăsta – Kaine? întrebă Bryson. Am auzit că e un tip tare, dar cum ar putea cineva să-i ţină pe alţii prizonieri în Somn? Probabil că sunt doar zvonuri.

La mesele vecine se lăsase tăcerea şi numele păru să reverbereze în jurul lor. Lumea se uita lung la Bryson şi Michael înţelese motivul. Începuse să i se ducă buhul acestui Kaine şi toţi se albeau la faţă când auzeau de el. În ultimele câteva luni, se infiltrase în tot felul de locuri, de la jocuri la platforme pentru conferinţe private, terorizându-şi victimele cu viziuni şi agresându-le fizic. Michael nu auzise de partea cu reţinerea oamenilor ca ostatici în joc până s-o cunoască pe Tanya, dar numele de Kaine bântuia prin lumea virtuală, părea că te pândeşte mereu, nevăzut, de undeva, oriunde te-ai fi aflat. Bryson doar brava acum.

Michael încercă să nu-i bage în seamă pe restul clienţilor din cafenea şi îşi concentră atenţia asupra prietenilor lui.

— Tot spunea că e vina lui Kaine. Că el o ţine prizonieră acolo şi că nu mai poate să suporte. Ceva cum că fură trupuri? Şi nişte chestii numite Ucid-Simi. Vă zic eu, încă dinainte să înceapă să-şi dezactiveze Miezul, am citit în ochii ei că vorbea foarte serios. Sigur s-a întâlnit undeva cu el.

— Totuşi nu ştim prea multe despre tipul care-şi zice Kaine, interveni Sarah. Am citit toate poveştile care circulă despre el şi doar asta sunt – poveşti. Nimeni n-are nicio informaţie despre jucător. Nicio poză. Nicio înregistrare, nimic. E ca şi cum n-ar exista cu adevărat.

— Vorbim de *VirtNet,* i-o întoarse Bryson. Lucrurile nu trebuie să existe *cu adevărat* ca să existe. Tocmai ăsta-i şpilul.

— Nu.

Sarah clătină din cap.

— E un jucător. O persoană. Care e întinsă într-un Sicriu pe undeva. La atâta publicitate, ar trebui să ştim mai multe despre el. Presa ar trebui să se ţină scai de el. Măcar VNS-ul ar trebui să-i poată da de urmă.

Michael îşi zise că în ritmul ăsta nu o să ajungă nicăieri.

— Hei, ca să revenim la problema mea, fraţilor. Teoretic, eu sunt ăla traumatizat. Şi voi sunteţi cei care ar trebui să mă înveseliţi. Deocamdată, sunteţi varză la chestia asta.

Pe chipul lui Bryson se citi o îngrijorare sinceră.

— Asta-i clar, amice. Fără supărare, dar mă bucur c-ai păţit-o tu, nu eu. Ştiu că toată faza negociatului cu un potenţial sinucigaş face parte din experienţele necesare în *Trup şi Suflet,* dar cine şi-ar fi imaginat că tu o să ai parte de o sinucidere reală? Eu, unul, probabil că n-aş mai dormi o săptămână dacă aş asista la aşa ceva.

— Tot varză, îi replică Michael, râzând mânzeşte.

Sincer vorbind, se simţea mai bine acum, pur şi simplu pentru că era cu prietenii lui, dar îl rodea ceva nelămurit, ceva care parcă încerca să ţâşnească la lumină. O creatură întunecată, cu dinţi ascuţiţi, care nu voia să fie ignorată.

Sarah se aplecă spre el şi-l prinse de mână.

— Niciunul din noi nu-şi poate închipui cum trebuie să fi fost, îi zise blând. Şi am fi nişte dobitoci dacă am pretinde că ştim. Dar îmi pare rău că ţi s-a întâmplat asta.

Michael roşi şi-şi lăsă privirea în pământ. Din fericire, Bryson îi readuse la realitate.

— Trebuie să mă duc la baie, îi anunţă, ridicându-se.

Făceai chiar şi chestiile astea în Somn, în timp ce corpul tău real se uşura în Sicriu. Totul era menit să pară real. Totul.

— Fermecător, comentă Sarah, oftând, apoi îi dădu drumul la mână lui Michael şi se rezemă de spătarul scaunului. Fermecător, nu alta.

3.

Au mai stat vreo oră de vorbă, încheind conversaţia cu promisiunea obişnuită de a se întâlni în curând în lumea reală. Bryson le zise că, dacă n-o puneau de o întâlnire până la sfârşitul lunii, o să înceapă să taie câte un deget în fiecare zi, până ajungeau să se vadă. Să-i taie câte un deget lui Michael, nu sieşi. Propunerea îl făcu să râdă şi avea mare nevoie de asta.

Îşi luară rămas-bun în dreptul unui Portal şi de-acolo Michael ieşi la suprafaţă, parcurgând paşii obişnuiţi în Sicriu, înainte de a putea ieşi. Când se îndreptă spre Fotoliu, privirea îi poposi instinctiv pe reclama la *Trup şi Suflet* care se vedea pe geam, după care urmară, ca de obicei, câteva secunde de jind şi salivat metaforic. Se simţi tentat să se aşeze, dar se răzgândi, ştiind că, dacă se aşeza, la cât de epuizat şi varză era, n-o să se mai scoale de-acolo. Şi nu-i plăcea de nicio culoare să doarmă în Fotoliu – mereu se trezea cu junghiuri pe unde nu e de dorit să ai junghiuri.

Oftă şi o porni târâş-grăpiş spre pat, încercând să nu se gândească la fata pe nume Tanya care se sinucisese sub ochii lui. Apoi se trânti în pat şi se cufundă într-un somn fără vise.

4.

În dimineaţa următoare trase de el să se scoale de parcă încerca să iasă dintr-un cocon. Jumătăţii inteligente din creierul lui îi luă douăzeci de minute să convingă jumătatea imbecilă că nu era o idee bună să se dea lovit şi să chiulească de la ore. Deja chiulise de şapte ori semestrul ăla. Încă o absenţă sau două şi o să fie luat la ochi.

Durerile cu care rămăsese după ce plonjase cu Tanya în golf se înteţiseră în cursul nopţii şi avea în continuare o senzaţie bizară, de greaţă. Dar, cum-necum, se târî până în bucătărie, unde Helga, dădaca, tocmai îi pregătise o farfurie cu ouă şi şuncă. Avea o mulţime de motive să le mulţumească părinţilor lui cu dare de mână – o femeie care avea grijă de el, echipament

super pentru VirtNet, un apartament. Ei călătoreau mult şi, în momentul ăsta, Michael nici nu-şi amintea când plecaseră sau când urmau să se întoarcă. Dar compensau pentru absenţa lor prin tot ceea ce-i ofereau. Prins cu toate, cu şcoala, cu VirtNetul şi cu Helga, nici nu apuca să le ducă dorul.

— Bună dimineaţa, Michael, îl salută Helga, cu accentul ei german, discret dar sesizabil. Sper c-ai dormit bine, da?

El mormăi ceva şi Helga zâmbi. De-asta îi era dragă Helga. Nu se zburlea şi nu se simţea ofensată când tu n-aveai chef decât să mormăi ca un animal de-abia ieşit din hibernare. De-aia nu mai putea ea.

Şi gătea minunat. Mâncare aproape la fel de bună ca în VirtNet. Michael rase tot din farfurie, apoi o luă la picior ca să prindă trenul.

5.

Era mare aglomeraţie pe străzi – bărbaţi la costum şi femei în fuste, plus pahare de cafea cât vedeai cu ochii. Era atâta lume, încât Michael mai că ar fi putut să jure că se înmulţeau sub ochii lui, prin diviziune, precum celulele. Toţi aveau aceeaşi expresie absentă, plictisită, pe care Michael o ştia bine. Ca şi el, se pregăteau să îndure orele de şcoală sau serviciul plicticos până când puteau să se întoarcă acasă şi să intre din nou în VirtNet.

Michael intră în marea de oameni, fentând navetiştii care veneau din toate părţile, şi o porni pe stradă, tăind la dreapta pe scurtătura obişnuită – o alee cu sens unic, plină de tomberoane şi mormane de gunoi. Nu reuşea să priceapă de ce gunoiul aruncat acolo nu părea să ajungă niciodată în tomberoanele mari, metalice. Dar, într-o dimineaţă ca asta, să meargă pe lângă pungi goale de chipsuri şi coji de banane era mult mai bine decât să înfrunte furnicarul de oameni.

Ajunsese pe la jumătatea aleii, când un scârţâit de cauciucuri îl făcu să se oprească în loc. Din spate reverberă un vâjâit de motor şi Michael se întoarse. De cum văzu maşina care venea spre el – vopsită într-o nuanţă de gri şters, ca şi cerul înnorat –, ştiu. Ştiu că maşina asta avea ceva de-a face cu el şi că povestea nu o să aibă un final fericit.

Se întoarse şi o luă la fugă, realizând pe undeva că persoana care-l urmărea plănuise să-l prindă în cursă pe aleea asta. Capătul părea foarte departe acum; n-o să ajungă în veci. Maşina se auzea din ce în ce mai tare, pe măsură ce-l prindea din urmă, şi, în ciuda tuturor experienţelor bizare, demente, pe care le avusese în Somn, Michael simţi un val de groază. Groază

reală. Şi îşi zise: *Fain mod de-a o sfârşi – zdrobit ca un gândac pe o alee plină de gunoaie.*

Nu îndrăznea să se uite în urmă, dar simţea cum se apropie maşina. Era la doi paşi de el şi nu avea nicio şansă să scape de ea. Renunţă la gândul de a mai fugi şi plonjă după următorul morman de gunoi. Maşina se opri, cu scârţâit de frâne, când el făcu o tumbă şi sări din nou în picioare, gata s-o ia la fugă în direcţie opusă. Portiera din spate a limuzinei se deschise şi coborî un bărbat îmbrăcat elegant, cu o mască neagră de schi pe faţă, prin care i se vedeau doar ochii, aţintiţi acum asupra lui. Michael rămase ţintuit locului, pentru o clipă doar, dar a fost de-ajuns. Bărbatul îl placă, trântindu-l la pământ.

Michael dădu să ţipe, dar cineva îi puse mâna la gură. Simţi un val de panică, străpungându-l ca o sabie de foc, şi apoi o explozie de adrenalină, dându-i curajul să se întoarcă şi să-l îmbrâncească pe agresor. Dar bărbatul era mult mai puternic şi-l întoarse pe burtă, prinzându-i braţele la spate.

— Nu te mai zbate, îi zise necunoscutul. N-o să-ţi facă nimeni nimic, dar n-avem vreme de prostii. Trebuie să te urci în maşină.

Michael era lipit cu faţa de pavaj.

— Oh, serios? O să fiu în siguranţă? Exact aşa mă gândeam şi eu.

— N-o mai face pe deşteptul, puştiule. Nu trebuie să afle nimeni cine eşti. Acum urcă în maşină.

Bărbatul se ridică în picioare, târându-l pe Michael după el.

— Mişcă-ţi fundul, îi zise, făcând o pauză pur retorică, în maşină.

Michael mai făcu o ultimă încercare, jalnică, de a-i scăpa, dar zadarnic. Bărbatul îl ţinea ca într-o menghină. Michael se văzu obligat să se conformeze. Nu mai avea energia să se lupte, aşa că îl lăsă pe individ să-l ducă pe bancheta din spate, unde se aşeză lângă un alt bărbat mascat. Portiera se închise şi maşina porni, cu scârţâit de pneuri, care reverbera pe alee ca într-un canion de beton.

6.

În timp ce maşina ieşea în bombă de pe alee, intrând pe strada principală, Michael era frământat de o mulţime de gânduri – cine erau oamenii ăştia şi unde îl duceau? Îl izbi un nou val de panică, aşa că acţionă. Îl lovi cu cotul într-un loc sensibil pe tipul din stânga, apoi ţâşni spre portieră, în timp ce bărbatul se îndoia de durere, slobozind nişte înjurături care l-ar fi făcut până şi pe Bryson să roşească. Michael era gata să deschidă portiera, când gorila

care-l luase pe sus îl trase înapoi, prinzându-l de beregată. Îl strânse până când Michael simţi că nu mai are aer.

— Încetează, puştiule, îi spuse, pe un ton mult prea calm.

Dintr-un motiv obscur, asta era ultima chestie pe care îşi dorea Michael s-o audă. Simţi un puseu de furie şi începu să se zbată.

— Încetează! repetă necunoscutul, ţipând de data asta. Nu te mai purta ca un copil şi potoleşte-te! *Nu* avem de gând să-ţi facem niciun rău.

— Păi, îmi faci rău chiar acum, îi zise Michael gâjâit.

Bărbatul slăbi strânsoarea.

— Fii cuminte şi n-o să păţeşti nimic! Ne-am înţeles, puştiule?

Bine, mârâi Michael, pentru că ce altceva ar fi putut face?

Să ceară un răgaz să se gândească?

Individul păru să se relaxeze la auzul răspunsului.

— Bun. Acum treci la locul tău şi ţine-ţi gura, îi porunci. Stai aşa, nu, mai întâi cere-i scuze prietenului meu – n-aveai niciun motiv să te porţi aşa.

Michael se uită la tipul din stânga lui şi ridică din umeri.

— Scuze. Sper că mai poţi face copii.

Bărbatul nu-i răspunse, dar îi aruncă o privire tare fioroasă de sub masca de schi. Stânjenit de furia tipului, Michael se uită în altă parte. Adrenalina se risipise, se simţea epuizat şi se lăsă dus la o plimbare cu maşina prin oraş de către cei patru indivizi cu măşti negre.

Situaţia nu părea prea încurajatoare.

7.

Parcurseră restul drumului în tăcere. Lui Michael însă inima îi bătea în continuare mai să-i spargă pieptul, ca tobele la un concert *heavy metal.* Îşi închipuise că trăise momente de teamă până atunci. Fusese pus în nenumărate situaţii terifiante în VirtNet, care i se păruseră absolut reale. Dar de data asta chiar *era* real. Şi teama nu se compara cu nimic din ce trăise până atunci. Se întrebă dacă avea să facă atac de cord, la frageda vârstă de şaisprezece ani.

Ca şi cum îşi râdea cineva de el, de fiecare dată când se uita pe geam, dădea cu ochii de o reclamă la *Trup şi Suflet,* un panou din cele cu scris roşu pe fond negru. Deşi o parte minusculă, optimistă, din creierul lui tot încerca să-l convingă că va scăpa, cumva, teafăr şi nevătămat din asta, ştia că de obicei, când eşti răpit de nişte indivizi mascaţi, nu o s-o sfârşeşti prea bine.

Panourile nu făceau decât să-i amintească de faptul că era puţin probabil să-şi îndeplinească vreodată visul de a ajunge în Adâncuri.

Într-un final, ajunseră la periferie şi intrară în parcarea enormă a stadionului pe care jucau cei de la Falcons. Era complet pustie şi şoferul trase chiar în primul rând, oprind şi trăgând frâna de mână, la umbra construcţiei impunătoare, cu un aer ameninţător. În faţa locului de parcare era o plăcuţă pe care scria: REZERVAT. VEHICULELE PARCATE ILEGAL VOR FI RIDICATE.

Se auzi un ţiuit de undeva din maşină, urmat de un scârţâit de afară, apoi zumzetul unei maşinării. Imediat după aceea maşina începu să se scufunde în pământ şi Michael simţi că-i sare inima din piept. În timp ce coborau, lumina naturală era înlocuită rapid de o lumină artificială, fluorescentă.

Într-un final, maşina se opri, cu un bocănit înfundat, şi Michael se uită în jur, descoperind că erau într-un garaj subteran, uriaş, în care se mai aflau cel puţin douăsprezece maşini, parcate de-a lungul unui perete. Şoferul trase frâna de mână şi parcă pe un loc liber, apoi opri motorul.

— Am ajuns, spuse el.

Nu era nevoie să mai anunţe asta, după părerea lui Michael.

8.

Îi propuseră lui Michael două variante: fie urmau să-l târască de picioare, cu faţa în jos, oferindu-i un prim-plan cu cimentul din parcare, fie alegea să meargă cu ei de bunăvoie, fără să încerce vreo figură. Optă pentru a doua variantă. Porni, cu bărbaţii tropăind pe lângă el şi cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Cei patru îl conduseră pe o uşă, apoi de-a lungul unui hol, din care intrară pe o altă uşă într-o sală mare de şedinţe. Cel puţin asta presupuse Michael că era, luându-se după masa lungă din lemn de cireş, fotoliile de piele şi barul luminat dintr-un colţ. Era surprins să vadă că înăuntru îi aştepta o singură persoană: o femeie. Era înaltă, cu părul lung şi negru şi ochi puţin cam depărtaţi, cu un aer exotic – cumva, reuşea să fie deopotrivă superbă şi înspăimântătoare.

— Lăsaţi-ne singuri, spuse femeia.

Doar trei cuvinte, rostite cu o voce blândă, iar bărbaţii o tuliră imediat, trăgând uşa după ei, ca şi cum o ştiau de frică.

Ochii aceia stranii se aţintiră asupra lui Michael.

— Mă numesc Diane Weber, dar tu îmi poţi spune Agenta Weber. Te rog, ia loc.

Îi indică fotoliul din dreptul lui şi a fost un efort aproape supraomenesc pentru Michael să-şi impună să nu se aşeze imediat. Se sili să numere până la cinci, uitându-se ţintă la ea, încercând să nu-şi ferească privirea. Şi apoi se conformă.

Femeia veni şi se aşeză lângă el, picior peste picior, expunându-şi gambele lungi şi graţioase.

— Îmi cer scuze că ai fost luat pe sus aşa de brutal. Subiectul pe care-l avem de discutat este extrem de urgent şi confidenţial, aşa că n-am vrut să mai pierd vremea cu… *întrebări.*

— M-ai făcut să chiulesc de la şcoală. Nu strica să mă întrebi înainte.

Cumva, îl făcuse să se simtă în largul lui, lucru care-l înfurie. Era limpede că era genul de persoană care ştia să te manipuleze, că se folosea de frumuseţea ei spre a învârti bărbaţii pe degete.

— Ce-ai putea dori de la mine, de fapt?

Ea zâmbi, dezvelindu-şi dinţii impecabili.

— Eşti un jucător pasionat, Michael. Te pricepi foarte bine la programare.

— E o întrebare?

— Nu, e o afirmaţie. Îţi spun de ce te-am adus aici pentru că m-ai întrebat. Ştiu mai multe despre tine decât ştii *tu însuti.* M-ai înţeles?

Michael tuşi – oare o să şi-o ia în sfârşit pentru toate codurile pe care le-a spart?

— M-aţi adus aici din cauză că sunt un jucător pasionat? întrebă, încercând să-şi ascundă tremurul din glas. Pentru că îmi place să-mi fac veacul în Somn şi îmi fac de lucru cu codurile? Ce ţi-am făcut, te-am făcut să pierzi locul întâi la vreun joc? Am furat de la restaurantul tău virtual?

— Te-am adus aici pentru că avem nevoie de tine.

Răspunsul îi dădu o scânteie de curaj.

— Uite ce e, nu cred că mama ar fi de acord să am o relaţie cu o femeie mai în vârstă. Ai dat o raită prin cuibuşoarele de nebunii? Sunt sigur că o fată mişto ca tine ar găsi…

Pe chipul ei străfulgeră o expresie de furie aşa de intensă, încât Michael tăcu imediat, apoi îşi ceru instinctiv scuze.

— Lucrez pentru VNS, îi spuse femeia, revenind la tonul calm şi măsurat. A apărut o problemă gravă de securitate în interiorul VirtNetului şi avem nevoie de ajutor. De asemenea, suntem la curent cu talentul tău de hacker, pe care-l împărtăşesc şi prietenii tăi. Dar, dacă n-o să fii în stare să te abţii de la comentarii demne de un puştan, o să trec la următorul candidat de pe listă.

Cumva, din doar trei propoziţii, îl făcuse pe Michael să se simtă ca un dobitoc de prima mână. Şi acum tot ce-şi dorea era să afle la ce se referea ea.

— Bine, îmi cer scuze. Să fii răpit te cam dă peste cap. De-acum înainte o să mă port ca la carte.

— Aşa da.

Femeia făcu o pauză, punând un picior lângă celălalt şi apoi aşezându-se din nou picior peste picior.

— Urmează să-ţi spun două cuvinte şi, dacă repeţi vreodată aceste cuvinte faţă de altcineva, fără instrucţiunile noastre explicite în acest sens, cel mai fericit scenariu pentru tine va fi închisoarea pe viaţă, într-un loc care, din câte ştie publicul larg, nici măcar nu există.

Michael era măcinat de curiozitate, dar reacţionă involuntar la cuvintele ei.

— Aşadar n-o să mă omorâţi?

— Există şi lucruri mai nasoale decât moartea, Michael, îi răspunse ea.

Michael se uită lung la ea, în timp ce o parte din el îşi dorea să se roage de femeie să-l lase să plece de-acolo fără să-i mai spună nimic altceva. Dar curiozitatea triumfă.

— Bine. Nu mai spun altcuiva… Să auzim.

Ei îi tremură un pic buza de jos când rosti cuvintele, ca şi cum expresia stârnea un ecou în adâncul fiinţei ei.

— Doctrina Mortală.

9.

În încăpere se lăsă tăcerea – o tăcere desăvârşită –, iar Agenta Weber se uita lung la el.

Oare ce puteau să însemne acele cuvinte, încât să poată duce la închiderea cuiva?

— Doctrina Mortală? Ce mai e şi asta?

Agenta Weber se aplecă spre el, cu o expresie şi mai tensionată pe chip:

— Simplul fapt că ai auzit aceste cuvinte e un angajament că ni te vei alătura.

Michael ridică din umeri – i se părea singura reacţie sigură.

— Dar trebuie să te aud c-o spui, continuă ea. Trebuie să *aud* că-ţi iei angajamentul. Avem nevoie de cineva cu talentele tale în VirtNet.

Strălucirea de mândrie îl făcu pe Michael să-şi vină un pic în fire.

— Vreau să ştiu ce înseamnă.

— Bun.

Femeia se rezemă de spătarul fotoliului şi tensiunea păru să se risipească.

— Doctrina Mortală. Deocamdată ştim foarte puţine lucruri. E ceva ascuns în VirtNet – operează undeva în subteran. Un fel de fişier sau program care ar putea să aibă efecte grave nu numai asupra VirtNetului, ci şi asupra lumii reale.

— Sună promiţător, mormăi Michael, regretându-şi imediat comentariul.

Din fericire, ea nu zise nimic. Adevărul era că se entuziasmase când auzise de o parte secretă din VirtNet. Voia să afle unde era situată.

— Această… *doctrină* ar putea să distrugă omenirea şi lumea pe care o ştim noi. Spune-mi, Michael, ai auzit de jucătorul care îşi zice Kaine?

La auzul numelui, Michael simţi că-i stă inima în loc. Îşi aminti de fata aceea, Tanya. O văzu cu ochii minţii şi rememoră ce-i spusese ea. Cum că acel Kaine o tortura. Michael se prinse de braţele fotoliului, pentru că deodată avea senzaţia că se prăbuşeşte din nou de pe podul acela. Care era legătura dintre toate lucrurile astea?

— Am auzit de Kaine, spuse. Am văzut o fată care s-a sinucis… Mi-a pomenit de el…

— Da, ştim, veni răspunsul. În parte, şi de-asta te-am adus aici. Ai văzut cu ochii tăi cât de gravă e situaţia. Avem dovezi că există o legătură între Kaine şi această Doctrină Mortală şi totul se leagă de cazuri ca acela la care ai asistat. Oameni care sunt prinşi în VirtNet şi împinşi la a-şi dezactiva Miezul. E cea mai gravă formă de terorism cibernetic cu care ne-am confruntat până acum.

— Ce caut eu aici? întrebă Michael, cu o voce gâtuită, simţindu-se stânjenit şi lipsit de încredere în forţele proprii. Cum vă pot ajuta eu?

Femeia rămase tăcută o bucată de vreme.

— Am găsit persoane în comă în Sicriu. Tomografiile indică leziuni cerebrale – ca şi cum au fost victimele vreunui experiment pervers. Sunt ca nişte legume.

O nouă pauză.

— Avem dovezi că acest Kaine e amestecat în povestea asta. Şi, cumva, totul are legătură cu acest program, Doctrina Mortală, ascuns undeva în VirtNet. Trebuie să-l găsim pe individ, precum şi programul. Vrei să ne dai o mână de ajutor?

Îl întrebă degajat, de parcă îl întreba dacă nu vrea să dea o raită pe la magazin să ia pâine şi lapte. Michael ar fi vrut să fugă mâncând pământul. De fapt, ar fi vrut să facă o mulţime de lucruri – ar fi fost grozav să poată călători în timp, îşi zise –, dar, realist vorbind, îşi dorea să se întoarcă în camera lui, în patul lui, în Sicriu, să poată evada în vreun joc cu sport, în care

nu trebuia să gândești prea mult, la nivel de începător, sau la Dan the Man Deli, să mănânce cartofi albaștri, să piardă vremea cu Bryson și Sarah, să vadă un film, să citească o carte, să se întoarcă ai lui din călătorie, iar el să nu mai audă de povestea asta.

Dar pe buze îi țâșni un cuvânt și nu realiză că vorbea serios până ce nu se auzi rostindu-l.

— Da.

3. Un loc întunecat

1.

De-abia apucă Michael să rostească răspunsul, că Agenta Weber se ridică abrupt, răsturnând fotoliul.

Michael tresări, surprins de reacţia ei.

— Ar fi trebuit să spun nu?

Dar femeia nu se uita la el. Se uita înspre uşă, ţinând mâna la ureche, ca şi cum asculta la un dispozitiv implantat acolo.

— Ceva nu e în regulă, zise. Ai fost urmărit.

Michael se ridică în picioare, tulburat de cât de rapid trecuse femeia de la a fi înspăimântătoare la a fi înspăimântată.

— Urmărit? De cine? întrebă.

— *Nu vrei să ştii,* Michael. Haide!

Nu aşteptă niciun răspuns din partea lui. Fără să mai zică altceva, se îndreptă glonţ spre uşă. Michael o luă după ea şi în curând erau în hol, înconjuraţi de mai mulţi agenţi înarmaţi. De data asta fără măştile acelea ridicole pe faţă.

— Conduceţi-l înapoi acasă, le ordonă Agenta Weber, din nou de pe o poziţie de autoritate. Şi asiguraţi-vă că nu vă vede nimeni.

Un bărbat şi o femeie se iviră, îl prinseră pe Michael de braţ şi începură să-l conducă spre ieşire.

— Stai aşa! zbieră el, chinuindu-se să înţeleagă răsturnarea subită de situaţie. Stai aşa! Nu mi-ai zis mai nimic!

Agenta Weber se apropie de el, tocurile răsunându-i.

— Spune-le prietenilor tăi ce ţi-am spus. Lui Bryson şi lui Sarah. Nimănui altcuiva. Nimănui. M-ai înţeles? Dacă îi spui oricui altcuiva – chiar şi părinţilor tăi –, o să-i ştergem.

La auzul ameninţării, îl năpădi un val de furie.

— O să-i *ştergeţi*?

— Am nevoie ca voi trei să începeţi să faceţi săpături, Michael, îi zise femeia, ignorându-i vorbele. Vă sugerez să începeţi cu locurile cele mai obscure şi dubioase din VirtNet. Trageţi oamenii de limbă, aflaţi tot ce se zvoneşte. Trebuie să daţi de ascunzătoarea lui Kaine – doar aşa putem afla tot adevărul legat de Doctrina Mortală şi cum plănuieşte să se folosească de

ea. Faceţi tot e nevoie să faceţi. Aveţi abilităţile necesare. O să punem oameni pe urmele voastre şi, de îndată ce descoperiţi unde se ascunde, o să venim după voi. Ajutaţi-ne, rezolvaţi problema asta şi v-aţi scos, ne puteţi cere orice. I-am pus şi pe alţii să-l caute. Dacă îi daţi de urmă înaintea lor, veţi fi răsplătiţi.

Michael deschise gura – habar n-avea *ce* voia să spună –, dar ea îi întorsese deja spatele şi pornise spre capătul holului.

— Să mergem, zise unul din agenţi.

Îl traseră pe Michael în direcţia opusă.

2.

Nu se întoarseră la maşină. Agenţii – care nu-i adresară niciun cuvânt tot drumul – îl conduseră printr-un labirint de holuri, până când ieşiră dintr-o clădire veche, părăsită, aflată în apropierea unei staţii de metrou, şi îl lăsară acolo. În jurul lui mişunau oameni, soarele strălucea printre nori, iar în aer plutea o foiţă de staniol de la o bomboană, dusă de vântul slab. Lumea îşi urmase cursul, exact ca înainte, în timp ce viaţa lui se schimbase pe veci.

Nici nu-i trecu prin minte să se mai ducă la şcoală. Confuz şi speriat, Michael intră într-o cafenea şi comandă cea mai mare cafea din meniu. Apoi se duse la gară şi de-acolo acasă. Primul lucru pe care l-a făcut, odată ajuns acasă, a fost să programeze o întâlnire cu Bryson şi Sarah pentru a doua zi. Le spuse doar atât cât să le stârnească interesul – ştia că, dacă le spunea prea multe, n-o să mai închidă un ochi niciunul dintre ei şi avea o bănuială că aveau nevoie de odihnă, acum, cât mai puteau.

3.

În acea seară, Michael a făcut greşeala să se uite la ŞtiriŞoc.

Era singur, cuibărit în fotoliu – părinţii lui erau plecaţi iar el continua să nu-şi amintească data la care trebuiau să se întoarcă. De obicei, Helga se culca odată cu găinile. NetScreen-ul ţâşni din cască, plutindu-i în faţă, lăsând să i se deruleze dinainte toate ştirile sumbre ale zilei. Omoruri, bănci care dăduseră faliment, dezastre naturale. *Nimic nu se compară cu o doză de optimism înainte de culcare,* îşi zise abătut. De regulă, astfel de evenimente i se păreau departe de el – erau lucruri care li se întâmplau altora. Dar, dintr-

un motiv obscur, totul părea că-l privește mult mai îndeaproape după discuția lui cu Agenta Weber.

Era gata să închidă când apăru o știre care-l făcu să se oprească. O prezentatoare mai în vârstă vorbea despre ultimul subiect care făcea vâlvă în VirtNet: teroristul cibernetic cunoscut drept Kaine.

Cu un gest rapid, Michael dădu mai tare volumul și se aplecă în față, concentrându-se ca și cum următoarele minute erau cele mai importante din viața lui.

— … cauza mai multor sinucideri, după spusele unor martori și conform mesajelor trimise de victime înainte de a muri, spuse femeia. S-a constatat că acest Kaine s-a infiltrat în aproape toate jocurile și toate rețelele de socializare populare din VirtNet, pe lângă nenumăratele cazuri individuale de hărțuire semnalate. Niciun alt personaj individual nu a mai făcut atâta vâlvă în VirtNet de la dispariția legendarului Gunner Skale. Nimeni nu știe ce scop urmărește Kaine. Într-o declarație oficială, VNS și-a luat angajamentul să-și folosească vastele resurse pentru a-l localiza și a-i interzice definitiv accesul.

Femeia continuă, în timp ce Michael o urmărea, pe jumătate fascinat, pe jumătate îngrozit. Răpiri virtuale care se încheiau cu torturi și încarcerări virtuale, care-i împiedicau pe oameni să revină la Starea de Veghe. Jocuri sau rețele întregi închise sau șterse, din care nu mai rămânea decât un rând de cod cu mesajul „Kaine a fost aici”. Jucători găsiți în Cabinele Senzoriale, în moarte cerebrală.

Michael auzise deja prea multe despre ororile comise de Kaine. Ce scop putea să urmărească acest individ? O făcea doar ca să se distreze?

Kaine.

Doctrina Mortală.

Oameni ținuți prizonieri în Somn. Care sfârșeau în stare de moarte cerebrală. Alții care se sinucideau doar ca să scape de tipul ăsta.

Michael oftă. *Numai gânduri optimiste.*

Pe această notă veselă, se băgă în pat și adormi. Dintr-un motiv straniu, îi visă pe părinții lui și o vacanță la mare, în care fuseseră cu mult timp în urmă.

4.

Michael se simțea fericit că a doua zi era sâmbătă. Helga îi pregăti niște gofre demențiale, peste care turnă toate chestiile care îngrașă – unt, frișcă,

sirop. Puse şi nişte căpşuni deasupra, ca să atenueze sentimentul de vinovăţie. Niciunul din ei nu spuse nimic şi Michael se întrebă dacă se uitase şi ea la acelaşi buletin de ştiri. Chestii optimiste. Măcar avea să se vadă cu prietenii lui mai târziu.

La câteva ore după micul dejun, trupul lui fizic era instalat comod în Sicriu, în timp ce trupul virtual, eliberat, cel din VirtNet, stătea pe o bancă mai retrasă, în Central Park, încă unul din locurile lui preferate de întâlnire. Singura chestie aproape la fel de fainâ ca mâncarea virtuală era să te afli în mijlocul naturii. O privelişte pe care n-o vedea prea des în jungla de asfalt în care trăia.

Când ajunse, Bryson şi Sarah îl aşteptau nerăbdători.

— Ar fi cazul să fie ceva important, declară Bryson. Atât de important, încât să fac pe mine.

— De ce ai fost aşa criptic, mă rog? adăugă Sarah.

Michael nu mai era atât de speriat, cât entuziasmat să le povestească tot ce se întâmplase de când fusese săltat de pe alee. Temându-se un pic ca nu cumva să tragă cineva cu urechea, îşi începu povestea în şoaptă, dar în curând turuia aşa de repede detaliile, încât era aproape incoerent.

Sarah şi Bryson se uitau nedumeriţi la el.

— Hm, poate c-ar fi cazul s-o iei de la capăt, zise Bryson.

Sarah încuviinţă.

— De la început. Şi vorbeşte ca o persoană normală.

— Bine, bine.

Michael inspiră cu nesaţ aerul curat – dar artificial – şi o luă de la capăt.

— Deci, tocmai mergeam să iau trenul spre şcoală ieri, când apare o maşină şi, practic, mă dărâmă. Apoi nişte maniaci cu măşti negre ţâşnesc din maşină şi mă târăsc pe bancheta din spate.

Bryson îl întrerupse.

— Stai aşa. Michael, ai mâncat vreo chestie bizară azi?

Michael îşi dădu ochii peste cap.

— Nu… ascultă-mă.

Nu-i putea învinovăţi pentru că nu le venea să-l creadă, dar începea să-l frustreze că nu-l lăsau să-şi spună povestea.

Trase din nou aer în piept şi-i dădu înainte, iar când ajunse la partea când Agenta Weber descoperise că fusese urmărit şi le ordonase oamenilor ei să-l ia pe sus de-acolo, citi pe feţele lor că se prinseseră că vorbea foarte serios. Încheie prin a le relata ororile pe care le auzise la ştiri – multe le auziseră şi ei.

Mai bine de un minut niciunul dintre ei nu zise nimic, uitându-se pe furiş la copacii şi tufişurile din jur ca să vadă dacă nu cumva îi spiona cineva.

Bryson rupse tăcerea.

— Uau! De ce ar apela la trei adolescenţi să le rezolve problemele?

— M-am gândit şi eu la asta, zise Michael. Agenta Weber a zis că i-a pus şi pe alţii pe urmele lui. Poate că recrutează cei mai buni jucători şi programatori şi le dau o şansă să spargă codul care conduce la ascunzătoarea creată de Kaine. Ştia că ne pricepem la spart coduri. Vă zic eu, nu glumea deloc.

— Dar cum putem noi să facem ceva ce nu pot face cei din VNS? întrebă Sarah. Doar asta e treaba lor şi, sincer, mă sperie că încearcă să-şi delege responsabilităţile unor copii.

Bryson râse disprețuitor.

— Boşorogii ştiu întotdeauna că noua generaţie se pricepe mult mai bine decât ei la chestiile astea. Vreau să zic, noi ne facem veacul aici. Chiar *ştim* locul ăsta mai bine ca oricine. Suntem în stare s-o facem fiindcă pentru noi *nu* e un job. E un hobby.

— Şi n-are de-a face doar cu programarea, adăugă Michael, bucuros că Bryson îi confirma spusele. Au nevoie de utilizatori, nu doar de programatori. Şi cine se pricepe mai bine decât noi?

— Eşti sigur că de-asta e vorba? întrebă Sarah. Sau doar vrei un pretext ca să joci?

— Tu, nu? o întrebă Michael.

— Păi, da.

Fata dădu din umeri şi zâmbi.

— Şi cum era cu faza aia cum că ne-am scos pe viaţă dacă îl găsim? interveni Bryson. Sper că tanti se referea la toţi trei, nu doar la tine.

— Sunt sigur, îi răspunse Michael, deşi nu era. O să ne îmbogăţim, o să lucrăm pentru VNS, orice. Dar e musai să nu spunem nimănui despre asta.

Cumva, nu se simţi în stare să le pomenească de ameninţările deloc subtile pe care le lansase Agenta Weber. Dar, pe de altă parte, poate că nu erau valabile şi pentru prietenii lui.

— Recunosc, sună bine – ar fi o provocare pe cinste, zise Sarah.

Michael încuviinţă. Un joc care nu mai era joc – era ceva mai important decât un joc. În clipa aceea simţi aşa un elan să se apuce de treabă, încât dădu să sară în picioare, gata să se urnească.

Bryson trebuie să-i fi citit expresia de pe faţă.

— Stai aşa, frăţioare, nu te pripi. Trebuie să fim siguri de chestia asta.

— Ştiu, răspunse Michael. Eu sunt sigur.

Şi chiar era.

În acel moment se întâmplă ceva. O senzaţie stranie, stingheritoare, se răspândi pretutindeni şi Michael a fost năpădit de teamă. Totul în parc se mişca deodată cu încetinitorul, ca o gâză prinsă în miere.

Sarah tocmai îşi dădea părul după ureche. Bryson schiţa un zâmbet – zâmbetul lui poznaş, modul lui de a declara că e de acord şi se bagă. Ramurile copacilor de deasupra lor se legănau leneş în bătaia vântului. O pasăre zbură pe lângă ei şi Michael o văzu dând din aripi, în sus şi apoi în jos. Atmosfera era încărcată, în aer plutea o umezeală sufocantă.

Şi apoi totul dispăru într-o străfulgerare de lumină, lăsând loc unui caleidoscop de stele, peste care se auzea un râs dement.

5.

Trupul lui Michael fusese supus la tot ce-ţi puteai închipui în termeni de mişcare în VirtNet, iar Sicriul reuşea întotdeauna să facă experienţa cât se poate de realistă. Plimbări în montagne russe, avioane în picaj, rachete lansate spre alte lumi cu viteza luminii, mai multe căderi libere decât le-ar fi putut ţine socoteala. Dar, orice li se întâmpla mai exact în momentul acela, avu senzaţia că urma să-i sfârtece trupul într-o puzderie de părticele. I se întoarse stomacul pe dos şi creierul i-a fost străbătut de zece feluri de durere. În tot timpul ăsta galaxiile se roteau cu el şi n-ar fi ştiut să spună dacă avea ochii închişi sau deschişi. Nu mai vedea nimic în jurul lui şi se întrebă brusc dacă Sicriul avea să reziste la o asemenea presiune.

Deodată, vârtejul se opri. Michael simţi un spasm şi dădu să vomite, dar nu reuşi să verse nimic. Încet, îşi recăpătă răsuflarea şi se uită în jur. Pretutindeni domnea întunericul, tulburat doar de câteva luminiţe care licăreau în zare. Erau încă două trupuri lângă el. Le vedea înceţoşat – erau doar umbre nelămurite –, dar realiză că erau Bryson şi Sarah. Ei trebuiau să fie.

Luminile începură să se rotească, apoi se adunară laolaltă, mişcându-se din ce în ce mai rapid, de la o clipă la alta – închegându-se pe dată dinaintea lor într-o sferă care se lărgi şi se făcu din ce în ce mai luminoasă, până când nu se mai putea uita la ea. Gravita ca un corp ceresc, pulsând, învăluită în lumină.

Michael şi prietenii lui – care pluteau ca în transă – rămaseră în aşteptare. Michael ar fi vrut să spună ceva, dar nu reuşi. Încercă să se mişte, dar era ca paralizat. Îl copleşi teama, până în străfundurile fiinţei lui. Şi apoi se auzi un

glas din sfera de lumină orbitoare, care zvâcnea la fiecare cuvânt. Şi era un glas care te băga în sperieţi.

— Mă numesc Kaine, zise. Şi eu văd totul.

6.

Orice îl ţintuia locului pe Michael nu-i dădu drumul.

Glasul lugubru continuă:

— Chiar credeţi că nu ştiu de mişcările VNS-ului, de manevrele lor să mă oprească? Vă închipuiţi că las să se întâmple ceva contra intereselor *mele* în VirtNet? Ăsta e domeniul *meu* acum şi doar celor mai puternici, mai inteligenţi şi mai curajoşi li se va îngădui să mă slujească până la urmă. VNS-ul şi jucătorii ca voi nu vor mai conta deloc.

Michael se chinui să scape din ghearele forţei care-l ţinea prizonier.

— Nici nu bănuiţi câtă putere am, continuă Kaine. Ăsta e un avertisment pentru toţi cei care încearcă să mă oprească. E primul şi ultimul avertisment.

Făcu o pauză.

— Iată ce vă aşteaptă dacă nu mă ascultaţi.

Sfera de lumină dispăru, lăsând loc unui dreptunghi care semăna cu un ecran ca acelea pe care se proiectau filme cu decenii bune în urmă. Mai multe imagini se derulară pe ecran pe măsură ce acesta se lăţea şi creştea în înălţime, până ce îi umplu aproape complet câmpul vizual.

Michael avu impresia că fusese aruncat în mintea unui nebun. Un oraş din care rămăseseră doar ruine, lipsit de culoare, în care oamenii stăteau ghemuiţi prin şanţuri.

Mai mulţi bărbaţi cu un aer letargic, aflaţi într-o cameră plină de fum, părând că aşteaptă să fie mistuiţi de flăcările care se iţeau în cadrul uşii.

O bătrână într-un balansoar, care ridica încet un pistol.

Doi adolescenţi care împingeau copii mici peste buza unei prăpăstii, râzând în hohote, şi-i priveau cum cad în gol.

Un spital plin de pacienţi slăbiţi, vădit bolnavi, cu uşile ferecate şi legate cu lanţuri pe dinafară. Mai mulţi indivizi traşi la faţă care stropeau pereţii cu benzină, în timp ce unul scotea bricheta.

Scenele de coşmar se derulau în continuare, din ce în ce mai cumplite. Michael tremura de încordare, chinuindu-se să scape. Era mai rău ca în orice coşmar pe care-l avusese vreodată.

Vocea lui Kaine se făcu auzită din nou, părând să vină de pretutindeni în acelaşi timp.

— Ştiţi atât de puţin despre ce se întâmplă *de fapt*! Sunteţi nişte copii, în toate sensurile cuvântului. Tot ce-aţi văzut şi mai mult decât atât – asta va fi soarta minţii voastre dacă nu vă daţi bătuţi.

Şi apoi se sfârşi. Totul dispăru şi Michael se trezi în Sicriu. Dar îl durea gâtul şi realiză că ţipase, probabil, o bună bucată de vreme.

4. Nu e alegerea ta

1.

Lui Michael i se păruse oribil momentul când asistase la sinuciderea Tanyei, dar, de data asta, de-abia mai avu energia să iasă din Sicriu. Nici măcar nu se mai obosi să-şi tragă pantalonii scurţi pe el. Tremurând, ud de transpiraţie, se îndreptă poticnit spre pat. O parte a fiinţei lui rămăsese suspendată în cinematograful galactic creat de Kaine, înconjurată de ororile pe care i le prevestise acesta. Aşa-zisa soartă a *minţii* lui, ce-o mai fi însemnând şi asta.

I se făcu pielea de găină. După o viaţă în care alergase după experienţe din ce în ce mai incitante, avusese parte de două confruntări în VirtNet, care-l făcuseră să ducă dorul vremurilor când totul era doar o distracţie – şi nu chiar aşa de incitant. Nu-i păsa de promisiunile celor din VNS, de ameninţările lor în cazul în care refuza să-i ajute. Odată ce văzuse cu ochii lui pe cineva smulgându-şi Miezul şi scenele de coşmar cu care-i ameninţase Kaine, Michael luase o decizie. Dacă individul putea cumva să ajungă la Michael chiar şi când era în Starea de Veghe? Michael nu mai avusese niciodată aşa un sentiment de neputinţă, în VirtNet sau în lumea reală.

Nu ştia cum putea face faţă provocării în faţa căreia îl puseseră cei din VNS. Să elimini extratereştri, să salvezi prinţese din ghearele unor monştri, să faci faţă dramelor cotidiene din *Trup şi Suflet,* şi-apoi să revii la suprafaţă şi să te apuci de teme, toate astea i se păruseră floare la ureche – şi Bryson, şi Sarah îi erau mereu alături, în Somn, gata să-i dea o mână de ajutor. O să se întoarcă pur şi simplu la viaţa lui obişnuită, plicticoasă. Nu voia să mai aibă vreodată de-a face cu Kaine.

Ferm convins de asta, Michael reuşi în sfârşit să adoarmă.

2.

A doua zi, o duminică ternă şi mohorâtă, în ton cu starea lui de spirit, Helga îl obligă să mănânce cereale la micul dejun, susţinând că o durea capul. Michael se simţi tentat să-i spună că nu ştia ce era aia să te doară

capul. Să-i povestească, în cele mai mici detalii, ce bine se distrase cu Kaine în ajun şi s-o întrebe dacă o experienţă ca asta suna, poate, un picuţ mai nasol ca un program de câteva ore de dat cu mătura, şters praful şi spălat rufe.

Dar ţinea prea mult la Helga şi i-a fost ruşine de astfel de gânduri.

Ca urmare, îşi exprimă compătimirea şi mâncă trei boluri din cerealele lăsate pe bufet. Apoi făcu un duş prelungit, cu apă foarte fierbinte. Se simţi un pic mai bine după aceea: amintirea întâlnirii cu teroristul cibernetic începu să pălească, aproape că părea că fusese doar un vis urât.

Îşi petrecu restul zilei încercând să uite de toate. Alergă câţiva kilometri, îşi făcu siesta, luă un prânz delicios: sandvişuri cu cartofi prăjiţi şi castraveciori acri. Într-un final se instală în Fotoliu, pregătindu-se pentru inevitabila discuţie cu Bryson şi Sarah legată de spectacolul dement oferit de Kaine. Când îi apăru dinainte ecranul, avea deja mesaje de la amândoi prietenii lui.

Se părea că erau cu toţii de acord. Jocurile erau una, dar să ai de-a face cu un psihopat care teroriza lumea şi căruia nu-i putea ţine piept o organizaţie atât de puternică precum VNS-ul… ei bine, conchise Michael, asta era cu totul altceva. Prietenii lui i-au dat dreptate: fusese o ofertă fainã, dar… pas! Kaine era prea periculos şi, prin comparaţie cu el, ameninţările VNS-ului păreau chiar gingaşe. Manevra de programare prin care îi prinsese în capcană era ceva de neînchipuit.

Când se puse problema dacă ar trebui să-i anunţe pe cei din VNS despre decizia luată de el şi prietenii lui, Michael hotărî că mai bine *nu.* Nu voia să stea de vorbă cu oamenii ăia. Spera că fusese doar un bluf. Poate că într-adevăr le lansaseră provocarea mai multor jucători, convinşi că unii dintre ei vor merge mai departe. Michael nu-şi propunea să afle – îi era un pic teamă să intre din nou în Somn, dar se gândi că, atâta timp cât nu-şi băgau nasul unde nu le fierbea oala, Kaine o să-i lase în pace. Atâta timp cât ţineau cont de avertismentul lui.

Conversaţia dintre el şi prietenii lui se încheie cu promisiunea de a se vedea mai târziu în *Trup şi Suflet,* ca să joace şi să lase în urmă toată povestea asta.

Dar, când Michael se conectă la Sicriu mai târziu după-amiază, se alese praful de planul lor. În loc să se cufunde în VirtNet, îi apăru dinainte un mesaj scris cu litere de-o şchioapă:

ACCES BLOCAT DE VNS

3.

Îl deconectaseră.

Michael ieşi din Sicriu şi porni glonţ spre Fotoliu, încercând casca. Nu funcţiona. Dădu fuga la canapeaua din faţa Ecranului de Perete, apăsând pe butoanele de la televizor. Degeaba. O auzea pe Helga învârtindu-se prin apartament, pufnind, încercând să dea telefoane. Dar fuseseră deconectaţi şi de la serviciul de telefonie. Michael se întoarse în Fotoliu şi încercă o oră întreagă să spargă bariera de securitate şi să intre pe NetScreen, zadarnic.

Era deconectat. Complet.

Nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să se bage în pat şi să rămână întins acolo, cu ochii în tavan, simţind că i se face din ce în ce mai greaţă. Cum naiba se băgase într-o belea ca asta? În decurs de o zi, două, viaţa lui fusese deturnată de VNS şi devenise ţinta ameninţărilor unui dement. Îi era dor de vremurile când singurele lui motive să se lamenteze erau şcoala şi câte o durere de stomac.

Dar oricine interacţionase mai mult de cinci minute cu el ar fi putut ghici pe ce făgaş intrară gândurile lui. Da, i se înfăţişase o viziune mai cumplită decât tot ce văzuse vreodată, în lumea reală sau în cea virtuală, şi i se promisese că asta îl aştepta dacă făcea ce îi ceruse VNS-ul. Nu se îndoia de faptul că VirtNetul putea fi programat astfel pentru el. Kaine avea perfectă dreptate: când aveai puterea de a face pe cineva să vadă şi să simtă *orice,* existau cu siguranţă chestii mai nasoale ca moartea. Şi o groapă fără fund se deschisese sub ochii lui.

Apoi cineva îi răpise accesul şi nici nu se punea problema ca el să se resemneze cu *chestia asta.*

Şi mai important, îi reveniră în minte cuvintele Agentei Weber, mai pregnante ca oricând. Îl ameninţase şi îi ameninţase familia, iar deconectarea era clar doar începutul. Michael trebuia să ia taurul de coarne. Poate că se dăduse bătut prea repede.

Se ridică din pat şi decise să nu-şi mai plângă de milă. Ştia că VNS-ul o să-i mai acorde o şansă – văzuse cu ochii lui cu cine aveau ei de-a face. Şi, dacă apelaseră la ajutorul lui, însemna că aveau nevoie disperată de el. Ororile pe care i le arătase Kaine se estompaseră un pic. Partea mai calmă, mai raţională a minţii lui începuse să-şi spună că asta nu se deosebea de celelalte experienţe din VirtNet. Nimic din toate astea nu era real şi, atâta timp cât era prevăzător, avea şanse să câştige confruntarea. În toţi anii în care mişunase prin VirtNet, nu întâlnise niciodată pe cineva mai priceput la programare sau la spart coduri, nici pe cineva care să se apropie atât de rapid de nivelul

suprem. Kaine se pricepea, dar, la urma urmelor, era doar un jucător ca oricare altul.

Michael era gata să facă faţă provocării şi se simţea oarecum ruşinat că dăduse înapoi. Cum putea să ignore ameninţările la adresa familiei lui?

Doamna Perkins, vecina de alături, a fost cât pe-aci să facă un atac de cord când Michael îi bătu la uşă. Femeia îi deschise – avea jumătate de faţă acoperită cu un soi de cremă unsuroasă – şi făcu ochii cât cepele, ducându-şi mâna la inimă.

— Vai de mine, Michael, îi zise, răsuflând uşurată. Doamne sfinte! Ce s-a întâmplat? Cât pe-aci să…

— … să faceţi atac de cord, ştiu. Uitaţi ce e, am nevoie să mă ajutaţi cu ceva.

Femeia îşi puse mâinile în şolduri.

— Păi, în cazul ăsta n-ar strica să fii un pic mai politicos.

Lui Michael îi era dragă doamna Perkins. Sincer. Mirosea a pudră pentru bebeluşi şi a alifie mentolată şi era cea mai drăguţă doamnă din lume. Dar în momentul ăsta se abţinu cu greu să nu-i dea un brânci din uşă ca să poată ajunge la telefon.

Făcând un efort să nu-şi iasă din fire, îi spuse:

— Îmi cer mii de scuze. E o urgenţă.

— E-n regulă, dragule. Cu ce te pot ajuta?

Michael se trezi zâmbind involuntar.

— Aţi putea să sunaţi dumneavoastră la VNS, la biroul local? Spuneţi-le că vecinul dumneavoastră, Michael, vrea să le transmită că se bagă. Spuneţi-le c-o să găsesc ce caută.

4.

Imediat i se dădu din nou acces în reţea. Verificându-şi mesajele, află că Bryson şi Sarah trecuseră prin aceeaşi experienţă şi că o luaseră la fel de în serios ca el. Orele de luni au fost un chin groaznic pentru Michael, dar până seara luase deja legătura cu prietenii lui şi conveniră ca începând din după-amiaza următoare să demareze investigaţia.

Se hotărâră să acţioneze mai discret şi mai cu băgare de seamă de data asta. O să-şi folosească talentele în materie de programare şi de spart coduri mai abitir ca oricând. Nu degeaba îi alesese VNS-ul pe ei trei, îşi zise Michael, şi chiar îi părea bine că li se reamintise până unde vor trebui să meargă.

Îi dăm noi de cap, îşi tot spunea. Iar şi iar.

5. Bătrânul

1.

— În vreme ce vouă vă ţâţâia fundul, zise Bryson, eu lucram la un program de urmărire, care să se activeze când simte Aura lui Kaine. Data viitoare când se apropie, n-o să ne mai ia prin surprindere.

Michael stătea cu el şi Sarah într-o căsuţă în copac, la periferia jocului, într-un loc pe care-l programaseră – sau *creaseră* – în secret. Se afla într-o pădurice de care Michael era aproape sigur că nu ştiau nici programatorii jocului.

— Ne-ai încărcat şi nouă programul? îl întrebă Sarah.

Ştia cum să-i împiedice s-o ia pe câmpii.

— Dap.

— Bun. Şi cred că, dacă folosim programul meu *De-a v-aţi ascunselea* şi programul lui Michael, *Capă-şi-spadă,* ar trebui să reuşim să-l fentăm o vreme pe nemernicul de Kaine.

— Sau măcar să fim cu câţiva paşi înaintea lui, comentă Michael.

El şi Sarah colaboraseră la cele două programe de camuflaj, care le fuseseră de ajutor nu o dată.

Tăcură toţi un răstimp, închizând ochii şi concentrându-se să acceseze datele brute ce alcătuiau lumea din jurul lor. Michael deschise mai multe ferestre şi se conectă cu prietenii lui, apoi îşi transmiseră codurile şi instalară programele, asigurându-se că totul era ca la carte şi că erau gata să se apuce de treabă. Nu era nevoie să le spună cineva că ar fi trebuit să fie mai deştepţi prima dată, dar, la momentul acela, li se păruse mai curând un joc nevinovat. Ceea ce, îşi spuse Michael, fusese o mare prostie.

Odată ce termină de rescris codul, deschise ochii şi îşi frecă pleoapele – întotdeauna se simţea un pic somnoros după ce se conecta la interfaţa de programare. Se ridică în genunchi şi se uită pe fereastra cu vedere spre pădurea care ducea înapoi în secţiunile principale din joc. În zare era ceaţă, semn că programarea începea să lase de dorit, dar lui Michael îi plăcea. Căsuţa din copac, pe care o construiseră folosind propriile lor stratageme de programare, era bine ascunsă, aşa că te simţeai relaxat şi în siguranţă acolo. Îi mai lipseau ciorapii tricotaţi şi scufia de noapte ca să fie o bunicuţă, nu

altceva, îşi zise. Dar o parte din el se temea în continuare de ce urmau să înfrunte. O bună parte.

— Deci? începu Bryson.

Era evident la ce se referea.

— Boşorogii, răspunse Sarah. Începem cu ei.

Michael se smulse din transă şi lăsă iarăşi partea dornică de aventură să preia controlul.

— Categoric, zise, întorcându-se şi aşezându-se lângă ei. Dacă e cineva care să ştie ceva, sigur sunt moşnegii din apropierea zonei comerciale din Old Towne. Punem la bătaie nişte jetoane pentru Cazinou şi n-o să le mai tacă gura.

Sarah încuviinţa din cap, dar se zgâia la aceeaşi fereastră pe care se uitase Michael. Niciodată nu se uita la tine când era cufundată în gânduri.

— Încerc să-mi amintesc cum îl cheamă pe frizerul ăla. Cred că are o mie de ani.

— Îl ştiu pe dinozaurul ăla, zise Bryson. La el ne-am dus când aveam nevoie de parolele pentru misiunea de pe Pluto. Te-ai aştepta să-şi cumpere şi el un program pentru respiraţie proaspătă. Îi puţea gura în aşa hal c-a trebuit să respir pe gură.

Michael pufni în râs.

— Dacă ar veni toţi jucătorii din oraş la tine să-ţi ceară sfatul, nici tu n-ai vrea să le uşurezi sarcina. Şi-l cheamă Cutter, apropo.

— Acolo mergem, anunţă Sarah. O să ne ţinem respiraţia.

2.

Old Towne era cea mai vizitată zonă din VirtNet, un echivalent al New York-ului în lumea virtuală. Iar în zona comercială era întotdeauna aglomeraţie. La început Michael se temu că o să fie prea la vedere, dar, odată ajunşi acolo, realiză că avea să le fie şi mai uşor să se piardă în mulţime şi să se sustragă privirilor indiscrete. Mai ales acum că programele lor de camuflaj mergeau în paralel şi la capacitate maximă.

Două malluri, fiecare cu mii de magazine, săli de jocuri, restaurante, cabine de încărcare, saloane de agrement şi tot ce-ţi poftea inima, mărgineau o piaţă uriaşă, care se întindea pe kilometri întregi. De-a lungul pieţei erau fântâni arteziene şi figurine gonflabile şi montagne-russe-uri, iar Michael fusese întotdeauna la fel de încântat de aşa ceva, ca toată lumea. Locul urmărea două scopuri: să-i delecteze pe vizitatori şi să-i scuture de toţi

banii. Chestiile costau adesea la fel de mult în Somn ca și în Starea de Veghe; doar că posibilitățile erau mult mai vaste. Mai ales dacă te pricepeai la programare.

Sarah trebui să-l tragă pe Bryson – de ureche – de-acolo de vreo cinci ori înainte să ajungă în dreptul aleii lungi și înguste pe care o căutau. Se deschidea din piața mare și dădea într-o zonă numită Shady Towne, unde erau chestii mai dubioase, cum ar fi saloane de tatuaj digital și case de amanet, înșirate de-a lungul unei străduțe pietruite, care-i dădea impresia că se întorsese cu sute de ani în timp.

— Frizeria lui e acolo, zise Sarah, arătându-le cu degetul.

Niciunul nu zisese mare lucru de când ieșiseră din piață și Michael știa foarte bine motivul. Era mult mai puțină lume pe-aici, ceea ce însemna că, dacă îi căuta cineva, el și prietenii lui erau ușor de localizat. Michael își punea nădejdea în programul de urmărire al lui Bryson, sperând că o să le dea de veste dacă nu cumva Kaine trecea de programele lor de camuflaj și se apropia din nou de ei. Atunci puteau să găsească un Portal și să revină la Starea de Veghe, până să fie aruncați în bezna abisală.

Prăvălia lui Cutter se numea Frizeria Bătrânului, un nume foarte potrivit. Nu trebuia să fii mare geniu ca să te prinzi că lumea nu are nevoie să se tundă într-o lume virtuală, dar cei mai mulți oameni nu erau de aceeași părere. Cu cât toată treaba era mai realistă, cu atât mai bine. Și optzeci la sută dintre cei aflați în Somn își activaseră opțiunea de a le crește părul. Dacă le aveai cu programarea și țineai morțiș să ai o coadă de cal, puteai să accesezi pur și simplu codul și o programai imediat.

— Cum procedăm? întrebă Bryson când se opriră la câțiva pași de ușa frizeriei. Intrăm pur și simplu și începem să-l bombardăm cu întrebări?

Michael ridică din umeri.

— Pariez că nu scapă nicio ocazie să se bage la jocuri de noroc. Îi programăm un loc la următorul turneu de poker și, cum ziceam, n-o să-i mai tacă gura.

— Și pe cine rade în cap?

Sarah își dădu părul pe spate, vrând parcă să se apere.

— Pe mine, nu. Mă gândesc că, oricum, nu e genul care să tundă fete.

— Zburlește-ți părul, îi zise Michael lui Bryson. Ne pierdem vremea.

3.

Trecuse cel puţin un an de când Michael scosese ultima dată informaţii de la Cutter – ceva despre cum să fenteze la un joc de arte marţiale –, aşa că uitase cât de bizar arăta individul. Dacă exista cineva care să-şi fi creat Aura din VirtNet inspirat de un trol din basme, îl aveau dinaintea ochilor; tocmai tundea repezit un necunoscut. Michael şi prietenii lui aşteptară răbdători până ce îi veni rândul lui Bryson la tuns.

Podoaba capilară a lui Cutter era doar un ciuf cărunt pieptănat peste scalpul roşiatic, plin de pete. Din urechi i se ieţeau mai multe fire de păr decât avea în cap. Era scund şi îndesat, foarte bătrân, iar la fiecare cuvânt pe care-l rostea îţi dădea impresia că stă să crape. Surprinzător, majoritatea oamenilor preferau ca avatarul lor din VirtNet să fie o oglindire a aspectului lor real, aşa că Michael nu putea decât să-şi închipuie cum ar fi fost să-l întâlnească pe Cutter în realitate. Era o reală plăcere să trăieşti în preajma lui, era sigur de asta.

— Ce staţi şi vă zgâiţi la mine ca nişte vulturi la un şobolan pe moarte, draci împieliţaţi ce sunteţi?

Degetele i se mişcau mult mai repede decât s-ar fi aşteptat Michael de la cineva de vârsta lui, tăind într-o veselie. Clar nu era obişnuit să fie urmărit aşa de atent.

— Pentru că n-am venit doar ca să vă umplem podeaua de păr, îi răspunse Sarah, pe un ton mai ferm ca oricând.

— Oh, serios? o întrebă omul, gâjâit.

Michael îşi zise că individul avea mai multă flegmă în gâtlej decât un broscoi cu sinuzită.

— Păi, de ce nu mă luminaţi, domniţă?

Sarah se uită la Michael, ca şi cum îi dădea semnalul. Aplecându-se spre Cutter, Michael îi şopti:

— Vrem informaţii despre un jucător pe nume Kaine. Umblă vorba că pune la cale o chestie de proporţii.

Făcu o pauză, gândindu-se, prea târziu, că ar fi trebuit să dovedească un pic mai mult respect.

— Ăăă… vă rugăm, domnule.

— Păstrează-ţi vrăjelile pentru altcineva, i-o tăie Cutter.

De data asta răsuflarea lui îl izbi în plin pe Michael şi trebui să facă un pas înapoi, ca să nu dea la boboci.

Se aşteptase, pe undeva, ca frizerul să continue, să înceapă să le spună ce ştie, dar bătrânul nu mai scoase o vorbă. Nu se oprise nicio clipă din tuns şi, ca urmare, Bryson începea să arate foarte bine.

Sarah făcu şi ea o încercare.

— Haideţi. Ştim că toate zvonurile din Somn circulă pe-aici la un moment dat. Spuneţi-ne ce ştiţi despre Kaine şi unde-şi ţine secretele.

— Sau unde putem să-l găsim, adăugă Bryson.

Cutter râse dispreţuitor.

— Dacă sunteţi aşa deştepţi, atunci ştiţi cât costă informaţiile pe-aici. Deocamdată m-am ales doar cu o durere de cap şi cu o mână de păr virtual pe podea.

Fără să ştie de ce, ultima parte zgândări ceva în Michael şi, până să apuce să se abţină, îi scăpă un hohot de râs înfundat.

Cutter se uită chiorâş la el.

— Râzi cât vrei. Nu eu sunt ăla care are nevoie de ceva. Din câte îmi amintesc, ultima dată voi aveaţi nevoie de ceva de la mine.

Sarah îi aruncă o privire dojenitoare lui Michael – genul de privire de care doar fetele sunt în stare.

— Ne cerem scuze, domnule. Sincer. Evident, nu avem idee cum să procedăm. N-am mai făcut aşa ceva până acum.

Michael se strâmbă când o auzi – o fi fost Cutter bătrân, dar sigur îi ţinea minte. Sări imediat, încercând să dreagă busuiocul.

— Putem să vă oferim ceva în schimbul informaţiei. Un abonament complet la turneul de poker, weekendul ăsta.

Nu putea decât să spere că ai lui nu vor observa suma lipsă din cont.

Cutter îl privi în ochi; avea o privire mai lucidă ca oricând şi Michael ştiu că-l convinseseră.

— Cu băutura inclusă, zise bătrânul. Şi băutură la discreţie, ca să ştii.

— Da, răspunse Michael. Acum, spuneţi-ne.

— S-ar putea să nu vă placă ce vă zic, dar mai mult nu ştiu. Şi trebuie să mă credeţi pe cuvânt că vă îndrum pe calea potrivită ca să găsiţi ce căutaţi.

— Bine, interveni Sarah. Să auzim.

Cutter se oprise din tuns, deşi Michael nu-şi mai amintea când se întâmplase asta. Şterse dosul pelerinei pe care o purta Bryson şi i-o scoase. Bryson îi mulţumi rapid şi se ridică, alăturându-se prietenilor lui, la fel de entuziasmat ca Michael să audă ce avea de zis frizerul.

— Am auzit tot felul de bârfe în spelunca asta de-a lungul anilor, zise bătrânul. Dar voi mă întrebaţi despre cele mai înspăimântătoare chestii pe care le-am auzit în optzeci de ani de viaţă.

Asta nu făcu decât să-i sporească interesul lui Michael.

— Şi?

— Umblă o mulţime de poveşti despre flăcăul ăsta, Kaine, asta-i clar. E pus pe rele. Răpeşte oameni, face operaţii de lobotomie… Umblă vorba c-ar avea şi-un loc unde ascunde ceva. Nu ştiu ce ascunde sau unde. Doar că e lucru mare.

— Deja ştim chestiile astea, comentă Sarah. Cum putem să-l găsim pe el sau locul în care se ascunde? De unde începem?

Cutter schiţă ceva ce voia, poate, să fie un zâmbet, dar Michael nu era foarte sigur. Părea mai curând un rictus.

— Ar fi cazul să mă aleg cu ceva după jocul ăla de poker, copilaşi, pen' că le-am zis la mai puţini oameni despre locul de care o să vă zic acum decât câte degete am la piciorul drept. Şi am rămas fără un deget după ce m-a muşcat o jigodie turbată în Des Moines.

— Unde trebuie să mergem? insistă Michael, ajuns deja la capătul răbdării.

Cutter se aplecă spre ei, răspândindu-şi duhoarea încă dinainte de a deschide gura.

— Tre' să mergeţi la clubul Black and Blue. Căutaţi-o pe Ronika. Cotoroanţa e singura care poate să vă spună cum să găsiţi *treaba aia.*

— *Ce* să găsim? întrebară toţi trei într-un glas.

— Chestia care o să vă conducă la Kaine.

Cutter schiţă din nou un zâmbet-rictus, apoi continuă pe un ton aspru, şoptind:

— *Calea.*

Michael se încruntă. Un cuvânt banal – dar felul cum îl rostise bătrânul făcu să-i îngheţe sângele în vine.

6. Prin podea

1.

Michael auzise de club. *Toată lumea* din VirtNet auzise de clubul Black and Blue. Dar nu întâlnise niciodată pe cineva care chiar să fi fost acolo, pentru că era imposibil să intri – dacă nu erai putred de bogat, o celebritate sau cineva sus-pus în lumea interlopă. Sau, desigur, politician, ceea ce însemna că le bifai pe toate.

Michael şi prietenii lui nu intrau în niciuna dintre categoriile astea şi, ca să fie tacâmul complet, mai erau şi adolescenţi pe deasupra. Erau îndeajuns de avansaţi în materie de programare, încât să-şi poată da un aer mai matur şi să-şi facă acte false mai repede decât apuca Helga să facă gofre. Dar toată lumea încerca să tragă pe sfoară personalul de la Black and Blue, aşa că cei de la club se pricepeau foarte bine la depistat impostorii.

Michael, Bryson şi Sarah stăteau peste drum de intrare, zgâindu-se la lumea care aştepta la coadă ca să intre. Michael se gândi că bijuteriile şi ţoalele lor de firmă costau mai mult decât câştiga majoritatea populaţiei într-un an. *Trup şi Suflet* era singurul loc din VirtNet unde nu chiar oricine putea să arate cum îşi dorea. Ca să ai chestii de fiţe, trebuia să fii îndeajuns de bogat ca să-ţi *permiţi* chestii de fiţe în lumea reală sau să ştii să obţii ce-ţi doreşti prin linguşeală, arta seducţiei sau escrocherii. Sau să te pricepi foarte bine la programare şi la spart coduri.

— Care-i planul? întrebă Bryson. Eu unul de-abia reuşesc să mă strecor la Jackie Suede's Shake-Your-Booty Bar, cu atât mai puţin la Black and Blue.

Michael îşi muncea creierii.

— E imposibil ca tipa asta, Ronika, să rămână tot timpul aici. Dacă aşteptăm pur şi simplu să iasă şi-o urmărim până acasă?

Sarah scoase un geamăt înfundat.

— Sună un picuţ cam pervers – ca să nu mai zic că nu ştim cum arată. Pe deasupra, uiţi că nu suntem în lumea reală. Se prea poate ca ăsta să fie singurul loc în care vine în Somn – din ce ştim noi, poate că intră aici şi iese la suprafaţă printr-un Portal aflat în cămăruţa din spate. Mai ales dacă e aşa renumită cum ne-a prezentat-o Cutter. Şi mă îndoiesc că e o Tangentă, dacă deţine o poziţie ca asta. Cei aflaţi în poziţii de conducere sunt întotdeauna fiinţe umane.

Bryson scoase un oftat.

— Oh, dacă am avea doar cinci minute cu ea. Am vrăji-o aşa tare cu farmecul nostru, că ne-ar da toate informaţiile înainte să apuce să se dezmeticească.

— Ăăă… prefer să nu comentez, zise Michael.

Sarah gemu de-a binelea de data asta.

— Mai ziceţi-mi o dată, cum m-am împrietenit eu cu voi doi?

Michael schimbă repede subiectul.

— Uite ce e, îmi pare rău s-o spun, dar avem o singură opţiune.

Bryson şi Sarah îl priviră intrigaţi, dar el ştia foarte bine că se gândeau şi ei la acelaşi lucru. Să comiţi ceva flagrant ilegal e întotdeauna o măsură disperată.

Cu un zâmbet răutăcios, Michael zise:

— Trebuie să pătrundem cu forţa.

2.

În mintea lui, Michael echivalase întotdeauna pătrunderea cu forţa într-un loc virtual din VirtNet cu intrarea prin efracţie într-o clădire din Starea de Veghe. Era o acţiune care presupunea o planificare inteligentă. Şi, ca şi în lumea reală, dacă făceai o mişcare greşită, riscai să ajungi la puşcărie dacă te prindea VNS-ul.

— Luaţi-vă amândoi cea mai nevinovată figură posibilă, le zise. Şi urmaţi-mă.

— Frate, de ce mi-ai zis chestia asta? se plânse Bryson. Acum o să am un aer mai vinovat ca oricând.

Luaseră pe o cale ocolitoare ca să ajungă în spatele clubului. Făcură un ocol de câteva străzi, sperând că, dacă îi urmărea cineva, n-o să ghicească ce pun la cale. Cum mergeau, niciunul nu mai zise nimic şi Michael încercă să rupă tăcerea: ideea era să pară un grup normal de prieteni ieşiţi la plimbare.

— Fără supărare, da mie mi s-a cam luat să vorbim despre ce-ţi mai gătește dădaca, zise Bryson într-un final, chiar când dădeau ultimul colţ şi clubul era doar la vreo treizeci de metri distantă. Mai ales că n-o cunosc şi, cel mai probabil, n-o s-o cunosc niciodată.

Cum mergeau, Sarah o luase înainte şi Michael spera că ăsta era un semn că se simţea încrezătoare în ceea ce urmau să facă.

— Poate c-ar trebui să ne întâlnim afară, la Michael acasă, comentă Sarah. Şi-atunci Helga poate să ne pregătească una dintre chestiile cu care te tot lauzi.

— Cum arată Helga, e mişto? întrebă Bryson.

Lui Michael i se făcu pielea de găină când îl auzi.

— Are pe puţin şaizeci de ani, frate. Poate chiar şaptezeci.

— Şi? Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Sarah se opri şi Michael aproape că se izbi de ea. Erau doar la câteva clădiri distanţă de-acum. Intrarea în club era marcată de o uşă neagră. Chiar dacă nu exista o firmă, Michael nu avea nicio îndoială că acolo era Black and Blue: doi tipi masivi, cu ditamai căpăţâna şi piepturi late – şi fără gât –, erau postaţi în faţa uşii, studiind fiecare trecător ca şi cum nu mai mâncaseră de câteva zile bune şi le plăcea mirosul de carne de om. Toate cluburile aveau gorile, dar tipii ăştia păreau nişte monştri.

— N-ar trebui să fie aşa greu, murmură Bryson.

Sarah se întoarse spre ei şi le şopti că n-ar trebui să se holbeze atâta în direcţia clubului.

Ceva din expresia ei îl făcu pe Michael să ciulească urechea.

— Ce plănuieşti?

— Nu pot să-mi imaginez ce fel de firewall-uri are locul ăsta. Am putea să le spargem? Clar. Dar m-a izbit o chestie când am intrat pe străduţa asta.

Trase cu coada ochiului la paznici.

— Cred că putem să intrăm fără să fentăm sistemul de securitate.

Expresia lui Bryson trăda ceea ce simţea şi Michael: consternare totală.

— Pe bune? o întrebă. Şi cum propui să trecem de băieţii ăia drăguţi, cu mutră de criminali în serie?

Sarah îşi dădu ochii peste cap.

— Vorbesc serios. Nu e nevoie să spargem codul de acces în club, trebuie doar să spargem codurile *gorilelor.* Să pătrundem în dosarele lor personale. Şi apoi putem să intrăm ca la noi acasă.

Le explică apoi în detaliu procedura şi Michael începu să-şi amintească de ce-i era aşa simpatică. Era, probabil, cea mai inteligentă fată din istoria omenirii.

3.

Le luă patruzeci şi trei de minute.

Se postară toţi trei cu spatele lipit de perete şi se conectară, ca să analizeze datele. Lui Michael îi plăcea la nebunie partea asta: închidea ochii şi se concentra din nou pe Sicriu şi pe accesarea datelor brute care alcătuiau VirtNetul, codul de bază pentru tot ce vedea în jurul lui. Îţi trebuia instinct, precum şi multă experienţă, ca să poţi face treaba asta în colaborare cu alţii, dar el şi prietenii lui se descurcau de minune. Era încă unul din motivele pentru care se înţelegeau aşa bine.

Odată ce identificaseră şirurile de cod pentru cei doi agenţi de pază, trecură de zidul de securitate şi transferară câteva din fişierele personale ale celor doi în sistemele lor personale, apoi se cufundară din nou în Aurele lor din VirtNet. Ce plănuiau să facă era un bluf de proporţii – dar asta părea o opţiune mai rapidă decât să încerce să spargă toate firewall-urile clubului, şi probabil că erau multe. Când Michael deschise din nou ochii, simţi broboane de sudoare pe chipul lui virtual. Trecuseră cu mult peste limitele legale ale modificării codului şi erau pe punctul de a merge şi mai departe. Dat fiind că nu apucaseră să-şi facă planul din timp, ştia că riscul de a fi prinşi era mult mai mare decât şi-ar fi dorit.

Sarah sări în picioare.

— Hai să ne grăbim, înainte să observe ce-am făcut.

Michael şi Bryson se ridicară greoi, pornind după ea, şi, când se apropiară de matahalele care păzeau intrarea din spate a clubului, lui Michael îi trecu prin minte un lucru mărunt, dar menit să-l liniştească: VNS-ul le *ceruse* să facă asta. Poate că o să aibă parte de puţină înţelegere cu privire la chestii care, „tehnic", erau ilegale.

Gorila din stânga îi observă primul şi se uită cu o expresie de pur amuzament la cei trei adolescenţi care veneau spre uşă. Se prinse că se uitau la el şi probabil că de-abia aştepta să dejoace încă o încercare jalnică de a pătrunde în club. Îşi trosni degetele şi începu să râdă ca un ţărănoi, dându-i un cot amicului său.

— Fă-o tu, îi şopti Michael lui Sarah, pierzându-şi brusc curajul. A fost ideea ta.

— De acord, comentă Bryson.

Se opriră la câţiva paşi de gorile. Bărbatul din dreapta îi urmă exemplul primului, privindu-i la fel de dispreţuitor.

— Nu-mi spuneţi… făcu cel din stânga.

Michael realiză că cei doi semănau ca două picături de apă.

— Vreţi să ne daţi o acadea ca să vă lăsăm să intraţi? Nişte iepuraşi de zahăr, poate?

Partenerul lui râse înfundat, un râs răsunător, ca o rafală de tunet.

— Nu vă pierdeţi vremea, copilaşi. Duceţi-vă la sala de jocuri să vânaţi extratereştri. Sau la clubul ăla pentru puştoaice de peste drum. Numai tăiaţi-o de-aici.

Lui Michael nu-i venea să creadă că era atât de speriat. Făcuseră o mulţime de nebunii, dar acum, când miza era aşa de mare, îi cam ţâţâia fundul. Sarah, în schimb, părea în elementul ei.

— V-am furat datele personale, le zise, pe un ton aşa de calm că-l cam băgă în sperieţi pe Michael. Vă trimit dovezi acum.

Închise ochii pentru o fracţiune de secundă, trimiţându-le cele câteva fişiere furate, apoi se uită încruntată la gorile. Lansaseră bluful.

Bărbatul din stânga rămase încremenit, cu ochii cât cepele; amicul lui se clătina de parcă l-ar fi pocnit cineva în plex.

— O să faceţi puşcărie pentru asta, mârâi. Pariez că în momentul ăsta cineva vă sparge uşa deja.

— Asta e problema noastră, mă gândesc, zise Sarah. Acum o să încep să număr. Când ajung la cinci, o să trimit câteva… mărunţişuri găsite în memoria voastră, plină de jeguri, tuturor persoanelor din lista voastră de contact. Dacă ajung la zece, o să începem să… ştergem chestii pe care n-aţi vrea să le ştergem.

— Minţi, ripostă tipul din dreapta. Şi cred că s-ar putea să încep şi eu o numărătoare. Când ajung la doi, o să m-apuc să vă bat de vă sună apa în cap. Sau poate c-o să mă pun şi eu să sparg nişte coduri.

— Unu, zise Sarah încet. Doi.

Tipul din stânga era din ce în ce mai neliniştit.

— N-ai tupeu-ăsta. Nu poţi să-ţi faci de cap cu datele noastre personale.

— Trei. Patru.

Se întoarse spre Michael – el nu zicea nimic, chiar începea să-i placă spectacolul.

— Pregăteşte lista de adrese.

— Gata, zise, chinuindu-se să-şi reţină un zâmbet.

Sarah se întoarse iar spre matahale.

— Cin…

— Staţi! strigă tipul din dreapta. Opriţi-vă!

— Vă lăsăm să intraţi, zise tovarăşul lui. Cui îi pasă? Numai faceţi-vă şi voi că sunteţi mai mari, ca să n-avem belele.

— Bun aşa, răspunse Sarah. Haideţi, băieţi.

— Amice, îi zise Bryson unuia dintre bărbaţi în timp ce treceau pe lângă el. După ce am văzut în fişierele tale, sper sincer că n-o să ai vreodată copii.

4.

Clubul Black and Blue era, în mare, exact cum şi-l imaginase Michael, doar că un pic mai zgomotos, cu o duhoare ceva mai pronunţată de transpiraţie şi plin de atâţia oameni frumoşi, încât era sigur că n-o să mai vadă niciodată aşa ceva în lumea reală. O muzică de-ţi zdruncina creierii duduia în boxele uriaşe atârnate de tavan şi luminile stroboscopice scăpărau, într-un spectacol orbitor. Totul era scăldat într-o lumină roşiatică, învăluind oamenii care dansau, făceau piruete şi ţopăiau pe podeaua clubului. Era o atmosferă sufocantă, de la atâtea trupuri strânse laolaltă.

Oriunde se uita Michael, erau numai siluete perfecte. Coafuri perfecte, ţinute perfecte, muşchi perfecţi, picioare perfecte.

Nu sunt genul meu, îşi zise, zâmbind. El prefera fetele stângace, genul tocilar, cu părul zburlit şi resturi de chipsuri pe tricou.

— Hai să ne învârtim pe-aici, s-o căutăm pe femeia aia! zbieră la amicii lui.

Se întrebă dacă aplicaţia pentru citit pe buze era una populară în rândul celor care veneau aici – el nu se auzea nici pe el.

Bryson şi Sarah dădură din cap. Începură să-şi croiască drum prin mulţimea de oameni frumoşi.

Ritmul de bas îi reverbera în ţeastă ca un ciocan care izbea întruna o nicovală. Nu-şi mai amintea dacă îl durea capul până să treacă de gorile, sau migrena îl pălise acum. Era imposibil să te mişti fără să te izbeşti de oameni, fără să te atingi de braţe asudate. Se trezi că începe să danseze din mers şi Sarah părea ruşinată la culme de cât de anti-talent era.

Îi spuse, din vârful buzelor, *Eşti adorabil,* dar i-o spuse dându-şi ochii peste cap.

O mare de oameni. Un zgomot constant. Lumini care te zăpăceau. Şi ritmul obsesiv. Lui Michael i se luase deja. Dar trebuiau s-o găsească pe acea Ronika, care, pare-se, ştia totul despre tot ce mişcă. Dar cum puteai să găseşti pe cineva într-un loc ca ăsta?

Michael se uită în jur şi realiză că Bryson şi Sarah nu mai erau lângă el. Cuprins de panică, se învârti în loc, căutându-i, strigându-i zadarnic. Era agitat – intraseră aici ilegal şi asta îi dădea emoţii –, dar nu părea lucru curat că prietenii lui dispăruseră cât ai clipi. Se opri şi cineva îl împinse din spate; cineva îl izbi cu cotul în gât. În ciuda muzicii asurzitoare, auzi un râs de femeie.

Apoi căzu prin podea.

5.

Nu căzu printr-un fel de trapă. Nici nu se nărui podeaua. În schimb, în timp ce în jurul lui totul continua netulburat, trupul lui deveni imaterial şi transparent şi căzu, iar oamenii din jurul lui păreau să se înalţe spre cer. Michael se uită imediat în jos şi îşi văzu picioarele şi jumătatea de sus a corpului alunecând prin pardoseala de gresie neagră, lucioasă, ca şi cum ar fi fost o fantomă.

Închise instinctiv ochii când podeaua îi ajunse în dreptul feţei şi, când îi redeschise, se afla într-o cameră luminată difuz, cu mobilier elegant. Era înconjurat de canapele cu ciucuri, lambriuri din lemn de mahon şi veioze bogat sculptate, iar sub tălpi simţi un covor moale, persan. Bryson şi Sarah erau ceva mai încolo şi se uitau la Michael ca şi cum întârziase la petrecere. Dar în încăpere nu mai era nimeni altcineva.

— Ăăă… ce s-a întâmplat? întrebă Michael.

Se simţi mai bine când îşi văzu prietenii, în ciuda faptului că tocmai trecuse prin podea.

— Ne-a tras ceva aici, asta s-a întâmplat, îi răspunse Bryson. Ceea ce înseamnă că nu ne-am furişat în club atât de discret cum crezuserăm noi.

— Alo? strigă Sarah. Cine ne-a adus aici?

O uşă se deschise în celălalt capăt, aruncând un con de lumină. O femeie intră pe uşă şi singurul fel în care ar fi putut s-o descrie Michael era *uau*! Nu era frumoasă, nici sexy, nici tânără, nici bătrână, nici alt fel. Îi era imposibil să-i dea o vârstă, ba chiar să spună dacă era frumoasă sau urâtă. Dar rochia ei neagră, elegantă, părul cărunt, chipul înţelept, totul la ea îţi inspira autoritate.

Michael se rugă ca Bryson să nu spună vreo tâmpenie.

— Luaţi loc, le zise femeia, apropiindu-se. Trebuie să vă spun că m-a impresionat mica voastră stratagemă de la intrare; să ştiţi că cei doi imbecili care s-au lăsat păcăliţi au fost concediaţi deja.

Se aşeză într-un fotoliu moale, de piele, picior peste picior.

— V-am zis să luaţi loc.

Michael realiză că toţi trei rămăseseră zgâindu-se la ea, cu gurile întredeschise. Stânjenit, se îndreptă grăbit spre canapeaua din dreapta ei şi se aşeză, în timp ce Bryson şi Sarah se instalară pe canapeaua din stânga.

— Presupun că ştiţi cine sunt, zise femeia.

Michael nu-şi dădea seama dacă era furioasă sau enervată. Nu auzise niciodată pe cineva vorbind pe un ton mai indiferent.

— Ronika, şopti Sarah, ca în transă.

— Da, mă numesc Ronika.

Se uită, pe rând, la fiecare dintre ei cu privirea ei impasibilă şi Michael era fascinat.

— Vă aflaţi în camera asta dintr-un singur motiv: m-aţi făcut curioasă. Vârsta şi mediul din care proveniţi nu-mi oferă niciun indiciu privind motivul pentru care aţi venit aici. Dacă mă iau după timpul pe care l-aţi petrecut bâjbâind pe sus, n-aţi venit să dansaţi.

— Cum…

Michael se opri înainte de a pune cea mai stupidă întrebare din viaţa lui. Evident că femeia ştia cum să descopere datele lor personale. Probabil că era un hacker de zece ori mai bun ca el. Nu ajungeai proprietară de club – cu atât mai puţin proprietara unui club ca Black and Blue – fără să ai talent şi o căruţă de bani.

Ea doar ridică din sprâncene, ceea ce-i oferi în sine un răspuns. Continuă:

— Vreau să vă fie clar: Black and Blue nu-şi datorează reputaţia din VirtNet unei întâmplări fericite. Toţi cei care au încercat figura pe care aţi făcut-o voi azi au ajuns în tot soiul de locuri nasoale, de la spitale la azile de nebuni. Răspundeţi-mi la întrebări. Fiţi deschişi cu mine şi o să vă fie bine. Dar vă avertizez – nu înghit sarcasmul.

Michael schimbă o privire cu Sarah. Ea fusese cea care le asigurase intrarea în club; ştia că acum era rândul lui. Se părea că Bryson scăpa întotdeauna cel mai uşor.

— Ce căutaţi aici? îi întrebă Ronika.

Michael îşi drese glasul şi îşi jură că nu o s-o lase să vadă cât de tare îl intimida.

— Ni s-a spus să venim aici să luăm nişte informaţii de care avem nevoie.

— Cine v-a trimis aici?

— Un frizer din Shady Towne.

— Cutter.

— Da, chiar el.

Michael era cât pe-aci să facă o glumă despre cum îi puţea gura moşului, dar se abţinu.

Ronika făcu o pauză de o clipă.

— Cred că deja ştiu răspunsul la întrebarea asta, dar ce căutaţi?

— Îl căutăm pe Kaine. Jucătorul.

Presupuse că asta ar fi trebuit să fie de-ajuns, totuşi continuă.

— Cutter ne-a spus ceva despre „Cale”.

Bryson se ridică brusc, ducându-şi mâinile la tâmple, închizând strâns ochii.

— Oh, la naiba, la naiba!

Michael simţi o strângere de inimă. Asta nu era bună.

— Ce e? întrebă Sarah.

Bryson îşi lăsă braţele pe lângă corp şi deschise ochii. Se uită la Ronika.

— Mi s-a activat programul de urmărire. Kaine ştie că suntem aici. E pe-aproape.

Ronika părea complet impasibilă.

— Păi, evident că e, zise.

7. Black And Blue

1.

Se uitau cu toţii la ea, aşteptând o explicaţie. Michael ar fi vrut să se ridice şi s-o ia la fugă, dar ştia că, dacă făcea asta, riscau să rateze ultima şansă de a afla ceva.

— A mai fost pe-aici, spuse Ronika. Vă asigur că am firewall-uri solide. Individul ăla n-ar îndrăzni să se pună rău cu mine după ce i l-am salvat pe… unul dintre cei mai preţioşi… Tangenţi de la Degradare.

Pauzele ciudate aproape că-i distraseră atenţia lui Michael de la pericolul în care se aflau. Ştia că toţi Tangenţii treceau, în cele din urmă, prin procesul de Degradare – un program de inteligenţă artificială *atât de* complex şi *atât de* verosimil nu putea dăinui la infinit, altfel propria sa existenţă ar fi început să-i contrazică instinctele. Studiile arătau că procesul începea întotdeauna cu dispariţia nemotivată a unor elemente esenţiale din viaţa Tangentului – memoria lui artificială îşi pierdea capacitatea de „a umple golurile". Apoi începeau să se întâmple lucruri ciudate cu corpul lui „fizic". Se părea că manifestările variau de la un Tangent la altul. Dar, odată ce semnele deveneau prea pronunţate, evidente pentru jucători, programatorii îi dezactivau. Îi eliminau.

Glasul Ronikăi îl readuse la momentul prezent.

—… n-ar fi rezistat atâta timp dacă nu aş fi rearanjat codul, reînviindu-l practic pe cel mai important Tangent al lui Kaine. Nu e uşor să faci asta fără să-i ştergi memoria, ca să nu mai zic că toată treaba e ilegală. Kaine îmi e dator. Se spune că i-a luat ani întregi să dezvolte programul respectiv. Pe-atunci nu ştiam ce ştiu acum despre el, dar vă zic atât: probabil c-aş fi făcut-o oricum. Întotdeauna e bine ca prietenii – şi duşmanii – să-ţi rămână îndatoraţi.

— Nu pare genul căruia să-i pese dacă îşi trădează un prieten, remarcă Michael. De asemenea, a început să ia oameni ostatici în Somn. N-are pic de milă şi nu cred c-ar trebui să stăm prea mult pe-aici, să vedem cum reacţionează.

Ronika îl măsură din priviri pe Michael.

— Atunci sunteţi liberi să plecaţi.

— Oricum n-o să ne ajute dacă e prietenă cu el, comentă Bryson.

— *Prietenă*? repetă Ronika, pronunţând cuvântul ca şi cum ideea îi era străină. Mi-a plătit o sumă astronomică. Nu sunt prietenă cu niciun jucător. Doar partener de afaceri. Tot ce vreau să zic e că în ceea ce am făcut pentru el a fost nevoie de unul dintre talentele mele speciale, or n-ar îndrăzni să rişte pierderea lui, ca nu cumva să aibă nevoie de el şi pe viitor.

Michael nu se simţea cu mult mai în siguranţă, dar trebuiau să înceapă s-o tragă de limbă. Sarah părea să fi ajuns la aceeaşi concluzie.

— Uite ce e, îi zise. Noi n-avem asemenea sume de bani. Există vreo cale să obţinem informaţii de la tine?

Pe chipul Ronikăi apăru un zâmbet viclean.

— Există multe alte lucruri mai valoroase decât banii. Faptul că aţi ajuns aici îmi spune multe despre voi. Nu vreau altceva în schimbul răspunsurilor pe care o să vi le dau decât un simplu serviciu.

— Ce serviciu? o întrebă Michael, şovăind.

Ea continua să zâmbească.

— Oh, n-aş putea să vă spun acum. O să vă spun când o să am nevoie.

Michael habar n-avea cum reuşea femeia să spună lucruri atât de nevinovate şi să le dea o tentă atât de ameninţătoare. Şi totuşi, în acelaşi timp, se trezi că-i era simpatică.

— De acord, declară Bryson, fără să se obosească să se consulte cu prietenii lui mai întâi.

Dar Michael nu se îndură să se plângă; nu aveau alternativă, de fapt.

— Şi voi doi? întrebă Ronika, uitându-se la Sarah şi apoi la Michael.

Încuviinţară amândoi.

— Dar trebuie să ne grăbim, spuse Bryson. Programul meu de urmărire e turat la maximum şi vreau s-o tai de-aici.

Michael nu avu nevoie să pună lucrurile în balanţă.

— Bine, spuse Ronika, aparent mulţumită de înţelegere. Întrebaţi-mă ce vreţi.

2.

Michael îşi băgase prietenii în beleaua asta, aşa că el puse întrebările, deşi instinctul îi şoptea să fugă. Nu se putea să fi ajuns până aici fără să se aleagă cu nimic. Se hotărî să intre direct în miezul problemei. Şi, deşi veniseră anume ca s-o întrebe despre Cale, avea de gând să afle cât de multe putea.

— Kaine…, începu el, ai auzit de ceva legat de tipul ăsta, ceva secret, ascuns în străfundurile VirtNetului?

— Da.

Michael își reținu entuziasmul.

— Știi și detalii?

Ronika nu schiță niciun zâmbet.

— Mai nimic. Dar, după mine, categoric e vorba de ceva major.

Calmul ei îl scotea din fire pe Michael – nu-și dădea seama dacă ea știa mai multe decât voia să le spună.

— Cutter a zis ceva despre o cale.

Ronika încuviință.

— Da. Calea. Cu „C" mare. Habar n-am de unde află omul ăsta asemenea lucruri.

— Ce e Calea? întrebă Sarah.

Ronika răspunse fără să șovăie, ceea ce Michael luă drept un semn că spunea adevărul.

— E singura metodă de a ajunge la Râpa Sacră, un loc ascuns în străfundurile Somnului – ca și Kaine și Calea în sine. Din nou, cu „R" și „S" mari. Umblă vorba că acolo și-a făcut sălașul Kaine. E aproape imposibil să ajungi acolo – și se spune că locul e înconjurat de mai multe rânduri de mecanisme de securitate infailibile. Dar, după cum păreți să știți, există întotdeauna o cale de a pătrunde undeva. Întotdeauna.

— Calea, repetă Michael.

Ronika dădu din cap.

— Calea.

Michael observă că Bryson începuse să bată involuntar din picior.

— Se apropie?

— Practic e la doi pași, frate.

Bryson își ridică ochii spre tavan, cu o expresie îngrijorată.

— Trebuie să plecăm.

— N-o să pățiți nimic, zise Ronika.

Dar, pentru prima dată de când ajunseseră aici, Michael sesiză o undă de îndoială în glasul ei.

— Pot să vă spun doar de unde să începeți. Eu n-am fost niciodată pe Cale și nici n-am de gând s-o fac.

Michael se aplecă spre ea, entuziasmat că li se ofereau în sfârșit informații concrete.

— Bun, încotro o luăm?

— Ați jucat vreodată *Demonii Distrugerii*?

Michael clătină din cap. Era un joc de război de toată jena pe care-l jucau doar boșorogii.

— N-am fost niciodată tentat.

— Pentru că e un joc de rahat, se băgă Bryson. Nu-i de mirare că acolo începe… nimeni n-ar observa. Ar trebui să fii disperat şi plictisit la culme ca să joci aşa ceva.

Expresia Ronikăi păru să se încordeze un pic. Era agitată şi i se citea în glas.

— Există o tranşee, undeva în zona unde se dau luptele cele mai intense, unde codul este vulnerabil. Dacă reuşiţi să spargeţi codul în acel punct, o să daţi de un Portal spre Cale. Asta e tot ce ştiu.

Se ridică.

— Şi cu asta discuţia noastră s-a încheiat şi vă rog să nu uitaţi că aveţi o datorie la mine. O *voi* revendica la un moment dat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Michael, ridicându-se şi el.

Femeia îl privi cu ochii mijiţi.

— Poate c-am fost un pic prea sigură pe mine când am zis că nu suntem în pericol.

Chiar în clipa în care spunea asta, Michael auzi unul dintre cele mai cumplite sunete pe care le auzise în viaţa lui.

3.

Era un sunet nepământean, o combinaţie între un ţipăt ascuţit şi un urlet. Un zbierăt strident, care te zgâria pe creier în ultimul hal. Michael îşi astupă urechile şi închise ochii. Tot ce-şi dorea era ca sunetul să înceteze.

Îi simţi vibraţia în tot corpul preţ de un minut întreg. Apoi, sunetul se opri.

Michael deschise ochii şi îşi luă şovăind mâinile de la urechi. Sarah şi Bryson erau palizi amândoi, gata să vomite. Nici măcar Ronika nu mai părea calmul întruchipat, ca mai devreme.

— Ce-a fost chestia *asta*? murmură Bryson.

— Nu Kaine a declanşat programul de urmărire, îi răspunse Ronika. A trimis… altceva în locul lui.

Începu să se audă un vuiet înfundat, care părea, cumva, să vină de pretutindeni în acelaşi timp, zgâlţâind încăperea, urmat de o tăcere prelungită. Toţi patru rămăseseră ţintuiţi locului. Lui Michael îi era ruşine să recunoască, dar aştepta ca Ronika să le spună ce să facă.

Zbierătul reverberă din nou, strident şi brutal. Michael se lăsă să cadă pe canapea, astupându-şi urechile. Zgomotul se opri mai repede ca înainte şi el se ridică greoi în picioare, nevrând să-şi mai pună nădejdea în gazda lor.

— Haideţi, zise, arătând spre uşa pe care intrase Ronika mai devreme. Hai să ieşim din…

Dar îl întrerupse încă o repriză de zbierăt, totuşi Bryson şi Sarah înţeleseseră ideea. O luară spre ieşire, însă un zgomot ca trosnetul unei crengi care se frânge îl făcu pe Michael să se poticnească. Se întoarse şi dădu cu ochii de o mână fantomatică, cam de două ori mai mare decât o mână de om, care tocmai străpungea peretele, împrăştiind o ploaie de aşchii. Michael se feri din calea lor, neapucând să vadă mai bine creatura. Degetele uriaşe erau luminate pe dinăuntru, răspândind o scânteiere gălbuie.

Michael se lăsă în genunchi pe covor, acoperindu-şi capul cu braţele. Auzi un zgrepţănat de unghii sau de gheare, care zgâriau lemnul de cealaltă parte a peretelui, şi zgomotul unei respiraţii nefireşti.

Ronika îşi veni în fire şi se mişcă rapid.

— Repede, urmaţi-mă!

Michael nu irosi nicio clipă. Ronika o luă la fugă spre ieşire, dar ceva se izbi de uşă pe dinafară, o dată şi încă o dată. Uşa se zgâlţâia din ţâţâni. Ronika o coti şi căzu deodată pe podea, într-un colţ. Michael dădu să o ajute să se ridice, până să-şi dea seama că desprindea o uşă secretă din perete. Ea se strecură în firida alungită care se ivi şi Michael se lăsă în patru labe, luând-o pe urmele ei prin beznă. Bryson şi Sarah se strecurară prin deschizătura minusculă după el, împingându-l în Ronika.

— Închideţi-o, le şopti ea. Repede.

Bryson se conformă, trăgând uşa secretă după el.

Spaţiul era înghesuit, doar cât să stea toţi patru ghemuiţi, aliniaţi, cu spatele lipit de perete. Michael atingea tavanul cu creştetul capului. Până să apuce vreunul să spună ceva, Ronika închise ochii şi apăru un ecran, plutind la ea în poală, după care se fixă pe peretele din faţa lor. Pe ecran se vedea încăperea din care tocmai fugiseră.

Sub ochii lui Michael, ceva dădu buzna prin gaura pe care o făcuse în perete mâna aceea stranie. O siluetă întunecată, aducând a lup, cu trăsături nelămurite, ţâşni prin lemnul făcut bucăţi, aterizând pe gresie. Avea capul cenuşiu şi nişte ochi galbeni, scăpărători. Încă trei creaturi fantomatice săriră prin perete după el, ţâşnind fiecare spre un alt colţ al camerei. Marginile încăperii erau ascunse în penumbră şi Michael privi îngrozit la creaturile care păreau să dispară în beznă, contopindu-se cu întunericul până ce nu se mai zăriră decât două luminiţe galbene, fosforescente, în fiecare colţ.

Dat fiind că nu aveau un Portal prin care să se ridice la suprafaţă, Michael habar n-avea ce să facă. Ce erau creaturile alea? Nu mai văzuse niciodată aşa ceva în Somn. Şi de ce rămăseseră la pândă?

Ronika se întoarse spre Michael şi prietenii lui, iar ei aşteptară să vadă ce avea femeia de zis. Spusese despre Kaine că trimisese „altceva" la Black and Blue, iar Michael spera că ea ştia ce era acel altceva.

— Deci? o întrebă Bryson într-un final, în şoaptă.

Ronika îi aruncă o privire tăioasă, apoi răspunse la întrebarea evidentă, chiar dacă rămăsese nerostită.

— Ăştia sunt Ucid-Simi. Şi am cam încurcat-o.

4.

Michael nu auzise niciodată de Ucid-Simi până să pomenească Tanya de ei, cu ani-lumină în urmă, i se părea acum – dar ştia îndeajuns de multe pentru ca aceste două cuvinte combinate să-i dea fiori pe şira spinării.

— Ce sunt?

— Creaţia lui Kaine – au început să circule poveşti în ultimul timp.

Ronika se uită pe ecran. În continuare nu se vedea nicio mişcare în cameră, doar umbre întunecate şi ochi gălbui.

— Sunt un echivalent al antimateriei pentru VirtNet. Un termen mai potrivit ar fi *Antiprogramare.* Dacă reuşesc să te muşte şi să se agaţe de tine, efectiv sorb viaţa virtuală din tine într-un soi de abis digital, aflat cine ştie pe unde. Apoi când te întorci în Sicriu, în Starea de Veghe, eşti terminat, trebuie s-o iei de la capăt. Ar putea chiar să-ţi afecteze creierul în lumea reală, ceea ce e posibil să fi păţit câţiva dintre oamenii de care ai pomenit mai devreme.

Pe Michael îl luă din nou cu fiori. Tresări când auzi un mârâit înfundat de cealaltă parte a uşii secrete, dar pe ecran nu se vedea nicio mişcare. Zgomotul nu semăna cu sunetul niciunui animal din lumea reală. Avea o rezonanţă metalică, digitală. Michael se pregăti sufleteşte, întrebându-se dacă avea să urmeze zbierătul acela groaznic, dar nu se întâmplă asta.

— De ce nu ne atacă? întrebă Sarah în şoaptă. Sigur ştiu că ne-am băgat aici.

— Eu nu mă plâng, murmură Bryson.

Ronika le răspunse atât de încet, încât Michael trebui să se tragă spre ea ca s-o audă.

— Bănuiala mea e că, de fapt, Kaine a vrut să ne prindă în cursă. Şi acum suntem încolţiţi, chiar mai eficient decât şi-a închipuit. Poate c-o să vină şi el, poate acum încearcă să-mi străpungă zidurile de securitate.

— Cum putem să luptăm cu chestiile alea? întrebă Bryson. Ştii ceva despre ele?

De-abia terminase propoziţia, că se şi auzi din nou urletul care-ţi spărgea timpanul.

De îndată ce încetă, Ronika îi răspunse.

— Habar n-am, îi spuse, pe un ton complet resemnat.

Lui Michael nu-i rămăsese nicio alternativă, nu mai avea decât să preia controlul.

— Uite ce e, Ronika, e evident că au venit după noi. Dar nu putem să stăm aici toată ziua – practic, îl aşteptăm pe Kaine să intre pe uşă şi până la urmă o să ne găsească. Tu rămâi aici şi noi o să încercăm să ţâşnim pe uşă.

— Nu, zise ea. Nu vă las până ce nu suntem cu toţii în siguranţă.

Dorinţa ei de a-i proteja îl luă prin surprindere.

— Bine, dar ştii la fel de bine ca noi că situaţia nu poate decât să se înrăutăţească. Mai ales dacă apare şi Kaine.

— Şi cum îţi propui să luptăm cu creaturile alea când o să sară pe noi? îl întrebă Bryson.

— Nu le lăsa să te muşte, răspunse Sarah.

Ronika arătă spre ecran.

— Trebuie doar să urcăm pe scările alea din dreptul uşii. Kaine a reuşit cumva să mă împiedice să-mi contactez echipa de securitate. Dar, odată ce-am ajuns sus, în secţiunea principală a clubului, o să fie plin de agenţi de securitate şi nici măcar Ucid-Simii n-o să le facă faţă.

— Bine. Hai s-o luăm spre uşă, atunci, zise Michael. Şi de-acolo, pe scări. Nicio problemă.

Dar adevărul e că era îngrozit la culme, era aproape sufocat de teamă.

— Trebuie să rămânem toţi laolaltă, adăugă Sarah. Rămâneţi în haită.

Michael se puse în patru labe, gata să iasă târâş pe uşiţa secretă.

— Bryson, tu eşti cel mai aproape, aşa că va trebui să ieşi primul.

— Tipic, veni replica.

Michael ştia că Bryson glumeşte, dar avea dreptate. N-ar fi trebuit să fie el în frunte. Michael îşi croi drum pe lângă Sarah şi Bryson, ca să ajungă în dreptul ieşirii.

— Nu… eu v-am băgat în beleaua asta, zise. O iau eu înainte.

— Dar acum, dacă mori *tu,* o să mă simt vinovat, se lamentă Bryson.

Michael aprecia faptul că prietenul lui încerca măcar să-şi păstreze simţul umorului.

— Asta e, va trebui să te resemnezi.

5.

De îndată ce se alinie toată lumea după el, Michael împinse încet panoul mic de lemn. O văpaie ca de lumânare umplea camera întunecată, învăluind totul într-o lumină caldă, eterică, dar Michael ştia care era adevărul: fiecare umbră ascundea o creatură fioroasă.

Studie peretele din faţa lor. Nu reuşea să deslușească nicio formă distinctă; cu excepţia acelor ochi galbeni, totul era o îngrămădire de umbre. Michael încercă să se concentreze, ca să poată număra câte creaturi erau, dar se întâmpla un lucru bizar: ochii galbeni dispăreau când se uita direct la ei. Întoarse capul şi, cu coada ochiului, văzu creaturile reapărând. Deocamdată niciuna nu se mişcase. Poate că într-adevăr aşteptau instrucţiuni de la Kaine.

Michael înaintă atent şi, fără să se uite spre creaturi, ieşi din ascunzătoare, mergând lipit de perete, îndreptându-se spre uşă. Covorul de sub mobilă era înlocuit de gresie, care-i zgâria genunchii lui Michael în timp ce mergea târâş pe ea. Se auzi din nou mârâitul digital şi văzu o străfulgerare galbenă în gaura căscată pe care o lăsaseră creaturile în perete – la numai vreo şase metri distanţă. Michael se opri.

Bryson se ciocni de el.

— Mergi înainte! îi şopti, aşa de tare că ar fi putut la fel de bine s-o spună cu voce tare.

Michael se uită pe furiş la el.

— S-ar putea să ne atace, dacă ne mişcăm prea repede.

— Dacă ne mişcăm prea încet, s-ar putea să ne omoare!

Timp de câteva secunde se lăsă liniște; apoi începu din nou mârâitul. Michael simţi iar vibraţiile. Era imposibil să-ţi dai seama de unde veneau. Trase adânc aer în piept şi o luă înainte.

Când mai erau doar vreo trei metri până la uşă, Michael se ridică pe vine, gata s-o ia la fugă. Surprinse o mişcare în dreapta lui. Se întoarse să se uite şi imediat păru că întunericul se topise şi se revărsase pe podea. Apoi realcătui silueta ca de lup pe care o văzuse mai devreme, cu ochii galbeni scânteind ca două flăcărui minuscule. Michael se uită direct în ochii ca văpaia şi pe dată părură să dispară; apoi creatura scoase un zbierăt cumplit. De-abia apucase Michael să-şi astupe urechile că zgomotul se stinse, înlocuit de mârâitul straniu, ca bâzâitul unui computer antic şi de demult, pe cale să-şi dea obştescul sfârşit.

Acum nu mai avea nicio îndoială că ipoteza lor fusese corectă. Creaturile astea voiau doar să-i păzească, să se asigure că nu plecau de-acolo înainte de sosirea lui Kaine.

Iar Michael nu avea de gând să mai fie prin zonă când Kaine avea să-şi facă apariţia.

6.

Michael îşi feri privirea, şi ochii creaturii apărură din nou desluşit; apoi se ridică încet de pe vine, alunecând înainte, lipit de perete.

— O să deschid uşa, le şopti celorlalţi. Şi atunci o rupeţi la fugă.

Cuvintele îi ţâşniră de pe buze până să-şi dea seama că acest plan presupunea că el avea să iasă ultimul pe uşă. Şi urma să fie atacat primul, probabil.

— Haide, îi răspunse Bryson.

Michael încuviinţă.

— Acum!

O luă la fugă spre uşă, întinzând mâna spre clanţă şi observând în acelaşi moment cum creatura îşi smuceşte capul spre spate. Ceva îi spunea că, în clipa aia, Kaine îi urmărea prin ochii aceia galbeni şi era şocat să vadă că Michael şi prietenii lui nu rămăseseră cu mâinile în sân, paralizaţi de teamă. Strânse între degete clanţa rece de metal şi apăsă pe ea, deschizându-i uşa la ţanc lui Bryson, care ţâşni pe lângă el. Se auziră iarăşi zbierăte groaznice, care-ţi spărgeau timpanul, şi Michael surprinse cu coada ochiului mişcări nelămurite, în timp ce Sarah ieşea în fugă, urmată de Ronika.

O luă şi el imediat după ea. Întinse mâna în spate şi prinse clanţa, dând să tragă uşa după el. Când mai avea doar câţiva centimetri până ca uşa să se închidă, ceva i-o smuci din mână, zburând-o cu totul din balamale.

Ţâşni ca din puşcă chiar când Bryson ajunsese pe la jumătatea scărilor.

— Fugiţi! Fugiţi! Fugiţi! le strigă.

Apoi simţi ceva pe umărul drept. Ceva greu şi ascuţit. Îl doborî la podea, lăsându-l fără suflu. Gâfâind, se întoarse pe spate, lovind cu picioarele şi cu pumnii matahala care-l ţintuia locului. Văzu două luminiţe galbene, în rest totul era întuneric şi umbră, părând să alterneze între forme solide şi un fel de vapori. Michael auzi paşi pe scări, şi pe Sarah strigându-l. Alte umbre întunecate săriră peste cea care-l atacase pe Michael, urlând la fel de fioros. Aproape imediat se auziră ţipete omeneşti. Era o ambuscadă.

Creatura începu să-l lovească, cu patru pumni uriaşi, ca şi cum se transformase dintr-o canidă în om. Pentru o clipă, Michael îşi imagină propriul lui trup real, rămas în Sicriu, zvârcolindu-se în timp ce diversele elemente – lichi-gelurile şi jeturile de aer şi cablurile senzoriale – îi induceau fiecare senzaţie, reconstituiau fiecare lovitură a creaturii. El era de vină pentru că îşi alesese cel mai realist model de Sicriu de pe piaţă.

Simţi un val de adrenalină. Adunându-şi forţele, lovi cu amândouă picioarele, nimerind creatura undeva în dreptul şalelor. Animalul zbură de pe el şi se izbi de peretele holului minuscul dintre uşă şi scări.

În timp ce creatura se pregătea să atace din nou, Michael se trăgea înapoi. Se lovi de peretele opus, apoi se ridică în picioare. Făptura ţâşni spre el, trădată doar de străfulgerarea ochilor galbeni. Michael plonjă spre stânga ca s-o fenteze, sărind înapoi pe culoarul dinspre scări, şi auzi trupul greoi căzând în spatele lui. Ridicându-se rapid, se întoarse şi văzu că fiara părea ameţită, se clătina pe picioarele fantomatice şi încerca, încet-încet, să-şi recapete echilibrul.

În jurul lui era o nebunie totală. Ceilalţi Ucid-Simi îi atacaseră pe prietenii lui şi pe Ronika, iar acum se luptau cu toţii să scape. O văzu pe Sarah scăpând din ghearele monstrului, lovindu-l cu piciorul în faţă şi împingându-l în jos pe scări. Bryson aproape că ajunsese la uşa din capul scărilor, apărându-se cu pumnii şi cu unghiile. Ronika, aflată la doar câţiva paşi de Michael, stătea cel mai prost. Creatura care o atacase îi pironise şi mâinile, şi picioarele. Tocmai căsca gura deasupra ei, cu fălcile deschise nefiresc de larg, de parcă se pregătea să-i înghită capul dintr-o îmbucătură.

Michael făcu un pas spre ea, încercând s-o ajute, dar, chiar atunci, o creatură îl atacă din spate. Îl aruncă în dreapta, lăsându-i o tăietură pe umărul stâng. Se lovi cu capul de perete şi căzu la pământ, ameţit. Nici nu apucă să se dezmeticească bine că se trezi cu fiara deasupra lui. Creatura îl trânti pe spate, imobilizându-i braţele. Michael tot nu reuşea să se concentreze să distingă aspectul real al creaturii, totuşi desluşi un cap întunecat, ca de lup, care se apropia de faţa lui, şi creatura scoase încă un mârâit metalic.

Michael nu se mai putea mişca. Părea că i se înmuiaseră muşchii şi, în mintea lui, era un vârtej, în timp ce încerca să se concentreze la un cod, întrebându-se dacă putea apela la vreun fel de armă sau abilitate dintr-un alt joc. Dar îi era imposibil să gândească limpede. Creatura căsca gura din ce în ce mai mare şi Michael văzu că nu avea dinţi, nici limbă – nu se vedea nimic altceva decât o beznă fără sfârşit, plutind deasupra lui. Părea o gaură neagră, care apăruse din senin, gata să-l înghită pe Michael şi să-l arunce în cosmos. O auzi pe Ronika ţipând în spatele lui, îi auzi pe Bryson şi pe Sarah

icnind, prinşi în lupta cu Ucid-Simii, auzi bufniturile corpurilor care se izbeau de podea şi de pereţi. Încercă să-şi elibereze braţele, să lovească din nou creatura cu piciorul, dar corpul lui nu-l mai asculta. Creatura căscă gura şi mai mare, apropiindu-se din ce în ce mai mult, umplându-i câmpul vizual.

Auzi un zgomot violent în spatele lor, ca şi cum s-ar fi făcut ţăndări un geam. Sunetul se repetă imediat, distingându-se limpede chiar şi peste ţipetele Ronikăi. Michael nu mai vedea decât beznă înaintea ochilor.

Apoi Bryson strigă cu o voce gâtuită:

— Ochii! Apasă-i ochii, la naiba!

Durerea pe care o simţea Michael în tâmple se transformă în altceva. Era mai curând un zumzet surd, de parcă în cap avea un roi de albine. Nu mai ştia dacă are ochii deschişi, nu mai simţea labele creaturii, care-i apăsau mâinile şi picioarele. Nu mai simţea podeaua tare sub el. Plutea. Plutea într-un spaţiu întunecat, pustiu, un hău adânc, unde nu exista nimic în afară de durere. Zumzetul se intensifică până când acoperi aproape toate celelalte sunete. O auzi pe Ronika scoţând un ultim ţipăt, care părea să vină foarte de departe. Sarah striga ceva, dar Michael auzi doar un zgomot nelămurit, fără noimă.

Gândurile îi rătăceau aiurea. Dintr-un motiv bizar, îşi imagină reclama la *Trup şi Suflet* de lângă casa lui, şi şi-i închipui pe-ai lui, care, i se părea, erau plecaţi de nu ştiu când în excursia lor idioată. Îşi aminti scene din copilărie – meciuri de baseball, îngheţată, terenuri de joacă.

Michael realiză că era complet dezorientat. Înconjurat de întuneric, închise ochii şi se concentră, mobilizându-şi toate forţele şi încercând să-şi adune gândurile. Bryson îi spusese ce să facă – era ceva legat de ochii creaturii. Sarah era pe-aproape, poate că încerca să-l ajute.

Ei se prinseseră de o chestie.

Trebuia să lupte.

Creatura asta era gata să-l ucidă.

Michael îşi adună forţele şi ţipă, apoi îşi smuci braţele de sub labele care-l ţineau pironit locului. Se eliberă şi căută pe bâjbâite deasupra lui, găsind capul creaturii, căutând cu degetele până ce găsi locul în care luceau luminile galbene. Michael simţea că făptura încerca să-l imobilizeze din nou, dar se întoarse şi-i scăpă din gheare. Găsi cu mâinile două găvane calde, aproape fierbinţi. Le prinse imediat, încleştând pumnii în jurul a ceea ce trebuiau să fie ochii creaturii.

Michael strânse cât de tare putea, cu toată vlaga rămasă. Ochii păreau tari şi netezi ca sticla la atingere, dar se lăsau modelaţi, ca un gel. Odată ce i se limpezi vederea, descoperi că i se scurgeau printre degete. Creatura scoase un zbierăt crunt şi se zvârcoli în mâinile lui, chinuindu-se să-i scape.

Apoi ochii îi explodară.

7.

Michael avu senzaţia că în mână îi făcuseră implozie două ouă. În clipa în care se întâmplă, simţi un curent electric care-i pârli palmele şi-i străbătu braţele şi pieptul. Ţipă de durere şi împinse creatura până ce o dădu jos de pe el. Îl izbi un val de lumină şi îl lovi o greaţă cruntă.

Camera părea să aibă o altă culoare, mai ştearsă acum, şi pe Michael îl cuprinse o durere de cap cumplită. Gândurile lui erau în continuare vraişte şi ceaţa de pe creier nu i se risipise. Creatura zăcea moale la picioarele lui, având din nou o formă concretă. Părea să se fi micşorat; cum zăcea acolo, arăta ca un câine negru, fără ochi, atât şi nimic mai mult.

— Măcar dacă ştiam asta de la început, zise Bryson.

Michael îşi luă ochii de la creatură, uitându-se la prietenul lui. Simţi un junghi de durere în ţeastă când se mişcă.

Bryson şi Sarah îngenunchează lângă Ronika. La doar câţiva centimetri zăcea încă un Ucid-Simi mort. Încă două creaturi fuseseră ucise – una zăcea la baza scărilor, cealaltă undeva pe la jumătate. Amândoi prietenii lui gâfâiau şi, dintr-o privire, văzu că aveau mâinile arse. Se uită la mâinile lui şi văzu acelaşi lucru. Abia când le văzu, simţi durerea.

Ronika. De ce nu mişca?

Michael făcu un pas în faţă, era gata să-i întrebe ce s-a întâmplat, când o lumină albastră ţâşni din fruntea Ronikăi, întrerupându-l. În aer scăpără ceva şi, sub ochii lui, trupul femeii se transformă radical.

Lumini albastre îi scăpărară pe frunte, din ce în ce mai multe şi mai strălucitoare, până ce pielea nu i se mai vedea. Apoi luminile începură să se întindă şi să se răspândească, urcând până în dreptul părului, coborând spre sprâncene, peste ochi, de-a lungul nasului şi obrajilor. Fluturi verzi-albăstrui – scântei în formă de aripi – îi înlocuiră trăsăturile, pe măsură ce luminile scânteietoare se întindeau. Fâlfâiau din aripi, scoţând un sunet ca un zbârnâit electric.

Ca şi cum ar fi fost infectată de o boală de piele cumplită, îi dispăru toată faţa, înghiţită de valul de transformări, şi în curând, în locul chipului ei, nu se mai vedea decât o sferă de lumini albastre şi verzi. Treptat, sfera coborî de-a lungul gâtului, se întinse până la umeri, coborî pe piept, lăsând în urmă roiul de fluturi stranii. Michael rămase încremenit, interzis, neştiind ce să facă.

Într-un târziu, Sarah rupse tăcerea, cu o voce care suna bizar în atmosfera încărcată, în care energia emanată de trupul aproape devorat al Ronikăi scăpăra ca un curent electric.

— Trebuie că am ajuns prea târziu. Chestia aia a supt toată viaţa digitală din ea. Exact cum ne-a avertizat.

— Dacă mai întârziai un minut, aşa ajungeai şi tu, adăugă Bryson, aruncându-i o privire ce sugera că probabil nu aveau să uite niciodată că fusese cât pe-aci.

Michael îşi întoarse din nou privirea spre Ronika, fără să-i răspundă. Jumătate din corpul ei fusese deja devorat şi fluturii care-i acoperiseră faţa începură să-şi ia zborul, plutind la câţiva centimetri deasupra ei înainte de a dispărea fără urmă, într-o străfulgerare de lumină. În curând îi dispăru cu totul faţa, pierdută pe veci.

Oricât de hipnotic ar fi fost spectacolul şi oricât de tare îl durea capul pe Michael, el realiză într-un final că nu mai puteau irosi nicio clipă. Se uită la prietenii lui şi, fără un cuvânt, se ridicară cu toţii şi o luară la fugă pe scări, urcând câte două trepte deodată.

Ieşiră din club înainte ca să apuce cineva să-i ia la întrebări, găsiră un Portal şi reveniră în Starea de Veghe. Când ieşi în sfârşit din Sicriu, Michael se simţea de parcă avea un cuib de viespi în cap.

8. Un tip foarte scund

1.

Michael zăcea în pat, nefericit la culme. Helga se purta mai frumos ca oricând cu el, aducându-i ceai fierbinte şi supă, şi banane – altceva nu se simţea în stare să înghită –, oricând suna din clopoţelul pe care i-l lăsase pe noptieră. Părinţii lui trebuiseră să-şi prelungească din nou călătoria, aşa că, fiind doar el şi Helga acasă, în apartament domnea liniştea. Ţinea storurile trase, nu asculta muzică, nu se uita la niciun serial. Dar dovada supremă că se întâmplase ceva foarte aiurea cu el era faptul că nici măcar nu mai deschidea NetScreen-ul.

Avea o durere *cruntă* de cap. Şi, pe lângă asta, îi era greaţă. O greaţă constantă, care nu-i trecea şi pace. Cel puţin o dată sau de două ori pe oră era convins că o să vomite. De-aici şi solicitările culinare ciudate pe care i le făcea Helgăi. Zăcând la pat, în agonie, avea destul timp la dispoziţie să reflecteze la ce se întâmplase în subsolul clubului Black and Blue.

La Ucid-Simi. La ce-i făcuseră Ronikăi. Oare cât de departe mersese creatura cu el? Reuşise să-i absoarbă o parte din energia Aurei? Cât mai lipsise să ajungă şi el o victimă a lui Kaine, adusă în stare de legumă? Oare suferise leziuni fizice permanente? Cum stătea cu ochii închişi, simţind că-i zvâcnesc tâmplele, părea foarte posibil. Se temea că se prostea cu fiecare minut care trecea – că o să uite tot ce învăţase şi trăise în VirtNet.

Ştia că astfel de gânduri erau absurde şi încerca să gândească optimist. Spera că opriseră creatura la timp şi că, treptat, o să-i treacă durerea de cap. Nu-şi putea închipui că era posibil să se simtă aşa pentru tot restul vieţii.

Dar, surprinzător, durerea de cap nu-i trezi dorinţa să se lase bătut. Nu făcu decât să-i stârnească o ură şi mai înverşunată faţă de Kaine şi convingerea că făceau ceea ce trebuia făcut. Nu o să se dea bătut până ce nu găsesc locul pe care-l căutau cei din VNS. Cu sau fără ameninţări, era foarte simplu. Ca în multe alte jocuri pe care le jucase Michael, regula era „ucide sau vei fi ucis”.

Numai că de data asta era real. Şi durerea lui de cap îi reamintea lucrul ăsta.

O zi şi jumătate nu se ridică din pat.

2.

La două zile după întâlnirea cu Ronika, pe Michael aproape că îl lăsase durerea de cap. Se simţea în stare să se ridice din pat şi să umble prin casă, să facă duş, ba chiar să înfrunte lumina zilei fără să-i vină să se facă ghem de durere. Revigorat, mult mai bine dispus, se aşeză în Fotoliu şi le trimise o invitaţie la chat lui Bryson şi Sarah. În zece minute intrară şi ei.

•

Brystones: Era şi timpul. Ţi-a trecut durerea aia nasoală de cap? Te-a pupat Helga şi ţi-a trecut? Câh, nu contează, nu vreau să-mi imaginez aşa ceva.

Sarahbobara: Bryson, ai dezlegare să spui ce vrei, pentru că ne-ai salvat. Te las cam o săptămână înainte să încep iar să mă port de parcă-s maică-ta.

Brystones: Hopa, asta chiar nu vreau să-mi imaginez.

Mikethespike: M-am temut sincer că animalul ăla m-a lăsat cu sechele pe viaţă. Mă tem şi-acum, dar măcar mi-a mai trecut. Şi pot să vorbesc şi să tastez fără să-mi curgă balele.

Sarahbobara: Bun aşa.

Brystones: Aşadar, când ne apucăm de chestia asta? Să găsim Calea?

Sarahbobara: Cu cât mai curând, cu-atât mai bine.

Michael răsuflă uşurat – nu voiau să se dea bătuţi. Erau speriaţi, poate – ca şi el –, dar nu cât să se dea bătuţi. Din contră, Kaine şi javrele lui îi întărâtaseră şi mai tare.

Vorbiră apoi despre şcoală şi despre cum urmau să-şi organizeze programul. În scurt timp căzură de acord că nu o să sufere nimeni dacă se dau loviţi şi îşi iau câteva zile libere de la şcoală – cel puţin, nu cât riscau să sufere de pe urma VNS-ului sau a lui Kaine. La gândul ăsta, Michael îşi aminti de Ronika şi simţi o împunsătură de vinovăţie. Poate că zăcea pe undeva în Starea de Veghe, în moarte cerebrală, ca şi celelalte victime descoperite. Poate că ăsta şi era rolul Ucid-Similor. Dar care era legătura?

Sarah propuse să-şi petreacă restul zilei studiind relatările jucătorilor despre *Demonii Distrugerii,* jocul în care, după spusele Ronikăi, aveau să găsească Portalul spre Cale. Poate că aveau să descopere vreun indiciu privind punctul slab din cod. Apoi o să se odihnească bine în noaptea care venea.

Iar dimineaţa urmau să o ia din loc.

3.

Pe la jumătatea după-amiezii sună cineva la uşa casei lui Michael. El era absorbit de căutarea informaţiilor despre *Demonii Distrugerii.* Ştia că era un joc de război bazat pe evenimente istorice – în parte, de-asta le şi plăcea celor mai în vârstă. Niciunei persoane de vârsta lui nu-i păsa de o chestie care se întâmplase cu un car de ani în urmă, dar Michael se gândi că, pentru a putea parcurge jocul, trebuia să se pună la punct cu detaliile despre război. De o oră citea despre Războiul pentru Groenlanda din 2022, în decursul căruia mai multe ţări purtaseră lupte sângeroase pentru a pune mâna pe un filon masiv de aur descoperit acolo cu un an mai devreme. Toată lumea îl voia, desigur, şi toţi aveau motive să revendice teritoriul. Detaliile îl interesau pe Michael mai mult decât s-ar fi aşteptat.

Facţiunile implicate în război apelaseră la tactici de gherilă şi la arme oarecum primitive, pentru că, fiind atâtea tabere implicate, era prea riscant să folosească armament nuclear sau bombe masive. Armele cu o rază largă de acţiune ar fi ras de pe faţa pământului o parte dintre inamici, dar exista riscul să loveşti şi câţiva dintre aliaţi. Fusese o luptă crâncenă care durase doi ani de zile, perioadă în care muriseră destui oameni, aiurea, cât să convingă toate taberele să se retragă. Un exemplu de cum acţionează liderii mondiali de geniu.

Demonii Distrugerii fuseseră un grup real de mercenari care luptaseră în acest război, recrutaţi – uneori de mai multe dintre tabere – să găsească ţinte specifice şi să le elimine. Asta trebuia să facă în joc şi Michael, împreună cu prietenii lui. Să plonjeze în plin câmp de luptă, înarmaţi doar cu mitraliere, sperând să găsească tranşeea de care le pomenise Ronika înainte să fie ucisă. Şi apoi să spere că talentele lor de hackeri vor fi la înălţime.

Prima dată ignoră soneria – informaţiile pe care le studia erau mult mai fascinante decât se aşteptase să fie şi se întrebă de ce până atunci nu dăduse o şansă acestui joc. Se aştepta să răspundă Helga la uşă, dar, când auzi din nou soneria, îşi aminti că femeia plecase să-şi viziteze sora.

Bombănind din mers, Michael apăsă pe cască, închizând ecranul, şi se duse la uşă. Când o deschise, a fost surprins să descopere că nu era nimeni. Simţi un fior pe şira spinării – nimic nu mai părea o simplă întâmplare acum că era implicat într-o chestie aşa gravă. Se uită dintr-un capăt în altul al culoarului, dar nu văzu pe nimeni. Era gata să închidă uşa şi s-o încuie bine când observă că cineva lăsase un bilet lipit de uşă.

Pe foaia de hârtie era un mesaj scurt, scris de mână:

4.

Nu ezită deloc să se conformeze. Ştia că era posibil să fie o cursă, dar părea puţin probabil. Kaine nu dădea impresia că era la fel de periculos în lumea reală – n-ar fi ştiut să spună de ce –, şi cum putea să ştie altcineva de unde îl culesese VNS-ul în ziua aia? Şi-apoi mai era şi Agenta Weber. Nu-şi permitea s-o înfurie.

Îi luă doar douăzeci de minute să ajungă acolo. Coti de pe strada principală şi porni pe aleea lungă, pustie. Nu se vedea nici ţipenie de om, şi nici măcar vreo maşină, dar mai multe tomberoane erau înşirate în mijlocul drumului şi ceva îi spuse că acolo va da de persoana cu care trebuia să se întâlnească. Era foarte cald afară, dar adia o briză plăcută, care îi mai răcori ceafa transpirată. Gunoaie stinghere pluteau luate de vânt, zburând pe lângă el. Aleea de un gri monoton nu arăta prea îmbietor.

Când se apropie de primul tomberon, inima începu să-i bată mai repede şi şovăi înainte de a se uita atent după el. Se relaxă când văzu un tip foarte scund, chelios, îmbrăcat într-un costum cu vestă. Necunoscutul nu părea ameninţător. Avea o barbă deasă, care-i scotea şi mai mult în evidenţă chelia, şi-şi ţinea mâinile în buzunar.

— Sunteţi…, începu Michael, dar bărbatul îl întrerupse.

— Da, Michael. Acum treci încoace, ca să nu te vadă cineva din stradă.

Dădu din cap, arătându-i încotro s-o ia, apoi făcu câţiva paşi înapoi, cu o expresie sumbră, ca de antreprenor de pompe funebre.

Michael veni lângă el, încercând să nu se hlizească. Individul chiar era scund. Scund ca un personaj de desene animate.

— De ce m-aţi chemat?

— Dă-mi raportul.

Îi evita privirea lui Michael. Se tot uita în stânga şi în dreapta, ca şi cum se aştepta în orice clipă la o ambuscadă. Ceea ce nu i se păru prea încurajator lui Michael.

— Ce s-a întâmplat, ce aţi aflat, ce planuri aveţi, chestii de-astea.

— Păi, ne-am…

Necunoscutul îl întrerupse din nou.

— Şi repejor. N-ar trebui să fim văzuţi împreună. Am o mulţime de treburi de rezolvat.

— Oh… OK, răspunse Michael.

Ciudat individ, îşi zise.

— Cred că suntem pe calea cea bună, dar Kaine ne-a atacat deja de două ori.

— Kaine? întrebă omuleţul, făcând un pas în faţă şi uitându-se pentru prima dată direct la Michael. Eşti absolut sigur că a fost… el în persoană?

Michael îşi căută cuvintele, simţind deodată o undă de îndoială.

— Păi, da, cred că da. Presupun că a doua oară n-am putut fi complet siguri. Au apărut Ucid-Simi, iar Ronika a presupus că erau trimişi de Kaine.

— Ronika? Cine e Ronika?

— Chiar nu ştii?

— Cum am zis, vrem să auzim ce ai tu de spus. Spune-mi tot.

— De unde ştiu că eşti cine zici că eşti? De fapt – Michael ezită înainte să continue –, nici măcar nu mi-ai zis cine eşti.

Năpârstocul era vădit iritat.

— Sunt Agentul Scott şi lucrez pentru Agenta Weber. Asta e tot ce trebuie să ştii. Nu mai avem mult timp.

Când Michael nu-i răspunse, necunoscutul îşi dădu ochii peste cap şi apăsă pe cască. O insignă cu emblema VNS-ului se materializă între ei şi, stingherit un pic pentru că trebuia să se aplece să se uite la ea, Michael se prefăcu mai întâi că o studiază atent, ca şi cum ştia ce să caute. Sperând că bărbatul nu-l prinsese cu mâţa în sac, dădu din cap.

— Bun, zise Scott. Acum spune-mi tot.

Şi Michael se conformă. Îi povesti despre cum fusese prins într-un vid şi auzise – *văzuse* – ameninţările sinistre ale lui Kaine, despre Cutter, despre Ronika şi Black and Blue, despre Ucid-Simi, despre Cale, despre Râpa Sacră la care se spunea că duce şi despre planul de a se infiltra în *Demonii Distrugerii* dimineaţa – îi spuse tot.

Odată ce termină Michael de povestit, Agentul Scott se scărpină în barbă, sprijinindu-şi cotul în cealaltă mână, cu privirea în pământ. Părea cel mai scund Sherlock Holmes din lume. Michael aşteptă răbdător, străduindu-se din nou să nu pufnească în râs.

Într-un târziu, agentul deveni din nou atent la Michael.

— Acţionaţi, atunci. Dar să nu vă închipuiţi că doar Kaine vă urmăreşte sau încearcă să vă oprească. M-ai înţeles? Porniţi de la presupunerea că toţi cei pe care-i întâlniţi vă sunt inamici.

— Sună promiţător, mormăi Michael, simţind o gheară în stomac.

— M-ai înţeles? repetă bărbatul, rar şi răspicat.

Michael era tentat să-i amintească de faptul că el era cel mai înalt dintre ei, dar încuviinţă doar din cap.

— Michael… am nevoie să-mi confirmi prin viu grai.

— Am înţeles.

— Bun.

Agentul Scott părea mulţumit. După ce se mai uită o dată într-un capăt şi altul al aleii pustii, se aplecă spre Michael.

— Urmărim în continuare Aurele voastre. Chiar şi cu programele de camuflaj activate, vă putem găsi, aşa că nu-ţi face griji. O să ştim unde sunteţi şi o să putem să trimitem întăriri când pătrundeţi în sfârşit în această Râpă Sacră de care ai auzit. Dacă Doctrina Mortală e ascunsă pe undeva, probabil că acela e locul. Aşa că fiţi pe fază. Şi cu ochii în patru.

— Da, să trăiţi!

Deodată, individul nu mai părea chiar aşa de scund.

— Bun. Foarte bine. Mă retrag, atunci.

— Ăăă… domnule? îl întrebă Michael şovăind. Dacă intrăm în bucluc înainte să ajungem la Râpa Sacră, o să ne ajutaţi? Dacă tot ne urmăriţi…

Agentul Scott clătină din cap, ca şi cum nu mai auzise niciodată o întrebare atât de ridicolă.

— Nu aşa merg lucrurile. Nu putem acţiona ca şi cum am fi la curent cu ce se întâmplă. Avem o mulţime de echipe implicate în asta şi nu putem decât să sperăm că una dintre ele va pătrunde acolo. Până atunci, nu vă putem ajuta.

— Şi dacă suntem ucişi? întrebă Michael. Sau ni se şterge Aura, cum a păţit Ronika?

Omuleţul zâmbi pentru prima dată de când se întâlniseră.

— Fiţi cu băgare de seamă. E ceva… dubios cu Kaine. Asta e tot ce pot să vă spun.

Şi, spunând asta, făcu stânga-mprejur şi o luă la pas pe alee.

5.

Michael rămase lângă tomberon până ce agentul luă colţul. *Ce omuleţ ciudat,* îşi zise din nou, şi, într-un final, slobozi hohotul de râs pe care şi-l înăbuşise până acum, un râs de nervi mai curând decât din alte motive. Dar nu-şi mai amintea când râsese ultima dată sau când se simţise bine. Ziua i se păru infinitezimal mai veselă.

Se întoarse, luând-o spre casă, dar de-abia ajunsese pe la jumătatea aleii când simţi o durere subită în ţeastă. Era aşa intensă, încât îşi cuprinse capul în mâini şi căzu în genunchi. De-abia dacă realiză că gemetele lui reverberau între zidurile ca pereţii unui canion, cu ecou.

Durerea era mult mai intensă decât durerea pe care o simţise când zăcea în pat, după ce fusese atacat de Ucid-Simi. Capul îi zvâcnea întruna. Cu ochii închişi, se târî pe bâjbâite pe marginea aleii, până când găsi cu degetele peretele unei clădiri, rezemându-se cu spatele de ea şi masându-şi tâmplele. Încet, încercă să deschidă ochii, dar, când îl izbi lumina zilei, simţi un nou val de durere cruntă. Şi era ceva aiurea la spaţiul în care se afla. Miji ochii, încercând să-şi dea seama despre ce era vorba.

Aleea care se întindea dinaintea lui tremura, valuri-valuri, de parcă s-ar fi prefăcut într-un râu de petrol. Tomberoanele aflate în dreapta lui pluteau în aer şi gravitau în cerc. Frânturi de corpuri apăreau şi dispăreau în jurul lui. Clădirile aflate de-a lungul aleii erau şui, înclinate în direcţii imposibile, sfidând legile fizicii. Cerul se făcuse deodată vineţiu, o nuanţă sinistră, presărat cu nori roşietici. Speriat, Michael închise ochii şi se făcu covrig pe trotuar, rugându-se să treacă odată criza.

Şi, după câteva secunde, îi trecu. Durerea de cap se evaporă pur şi simplu. Nu mai simţea nicio undă de durere. Pur şi simplu… dispăruse, ca şi cum n-ar fi fost.

Uşurat dar precaut, deschise ochii şi văzu că totul revenise la normal. Se ridică, tremurând încă, şi se uită într-un capăt şi-n celălalt. Nu văzu nimic ieşit din comun.

Tot ce putea să facă era să reia ce făcea cu câteva minute mai devreme. O porni din nou pe alee spre casă, de data asta cu un gând înspăimântător în minte: creatura aia îi făcuse ceva. Ceva groaznic.

6.

Când ajunse acasă, Michael se duse glonţ în camera lui şi dădu drumul la NetScreen. Pe drum îi venise o idee – înainte chiar de a vorbi cu prietenii lui despre ce se întâmplase puţin mai devreme, trebuia să afle ce păţise Ronika în viaţa reală după atacul Ucid-Similor.

Îi luă aproape două ore să reconstituie cele petrecute. Şi nu era o poveste prea frumoasă.

Evident că Ronika nu era numele ei adevărat. Şi, la poziţia pe care o deţinea, ca manager al unui club cum era Black and Blue în VirtNet, probabil că făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să se asigure că nu o să afle nimeni cine era în lumea reală. Dar, după ce parcurse fiecare buletin de ŞtiriŞoc, verificând datele şi orele şi comparându-le cu intervalul când fuseseră el şi prietenii lui la club, Michael reuşi să construiască o poveste plauzibilă.

În Connecticut exista o femeie pe nume Wilhelma Harris care administra partea de securitate în cadrul unei firme de software şi game-design din New York, de care Michael nu auzise până atunci. Fişa postului şi informaţiile despre stilul ei de viaţă sugerau că era aproape mereu în starea de Somn şi nu avea prea mulţi prieteni şi nici familie în lumea reală. Femeia fusese găsită de poliţie umblând fără ţintă pe străzi, în zona în care locuia – imediat după ce Michael o văzuse pe Ronika distrusă de Ucid-Simi la club –, având, conform raportului autorităţilor, o „expresie confuză pe chip", şi adoptase o atitudine ostilă când o abordaseră. Apoi intrase în comă, şi nu-şi revenise nici până în momentul de faţă.

Poliţia le solicita rudelor şi prietenilor ei să furnizeze orice informaţii, pentru că Sicriul ei făcuse scurtcircuit şi nu mai exista absolut nicio dovadă a existenţei ei în VirtNet – era ca şi cum nu intrase niciodată în Somn. Se spunea de asemenea că semnele ei vitale nu erau prea încurajatoare şi că era posibil să nu mai aibă mult de trăit.

Şi apoi lovitura de graţie: avea un câine şi numele scris pe zgardă era RONIKA.

Ea era, cu siguranţă.

Michael închise totul şi se întinse în pat. Cu privirea în tavan, se gândi la ce i se întâmplase proprietarei clubului, sub ochii lor. La felul în care pielea, părul şi hainele ei se făcuseră scrum virtual, luându-şi zborul şi dispărând într-o clipită. Fusese ştearsă fără urmă de un Ucid-Simi. Şi Michael se gândi la efectul pe care îl avusese asupra corpului ei real.

În comă. Semnele ei vitale nu sunt prea încurajatoare. E posibil să nu mai aibă mult de trăit.

Şi, indiferent ce i se întâmplase ei, acelaşi proces fusese demarat, cel puţin, şi în cazul lui Michael. Era posibil ca el să fi rămas cu sechele parţiale.

Amintindu-şi de durerea intensă care-l lovise pe alee şi de viziunile care îl îngroziseră în acele câteva momente, hotărî să nu le povestească prietenilor lui despre asta. A doua zi era foarte importantă, aveau planuri de anvergură. Poate că o să le vorbească despre asta pe drum.

Lui Michael îi luă mult timp până ce vârtejul de gânduri i se potoli. Chiar înainte să adoarmă, realiză absent, ca prin ceaţă, că Helga hotărâse probabil să rămână peste noapte la sora ei. Nu mai ajunsese acasă.

9. Pe-aici nu se trece

1.

Michael se trezi cu zece minute înainte să sune ceasul deşteptător. Deşi de-acum îl bântuia constant teama – o neliniște legată de ce îl aştepta în starea de Somn –, simțea şi un val de entuziasm. Jocurile video fuseseră dintotdeauna pasiunea lui şi iată-l acum, gata să pornească într-o misiune în care miza era una majoră. Avea să fie, fără îndoială, jocul suprem – ceva pentru care l-ar fi invidiat chiar şi marele jucător Skale. O parte din el se întrebă dacă, într-o zi, avea să privească în urmă spunându-şi că fusese naiv să se entuziasmeze aşa tare. Dar această parte din el era mititică, uşor de redus la tăcere.

Se simțea singur în apartament fără părinții lui şi fără Helga şi-şi dorea să plece de-acolo. După un duş-fulger şi două boluri mare de cereale, se întoarse în camera lui, gata să intre în Sicriu. Lumina zorilor se revărsa pe fereastră şi, într-un moment aproape solemn, de omagiu, privi îndelung reclama uriaşă la *Trup şi Suflet*: *În Adâncuri.* Se opri chiar înainte de a i se adresa cu voce tare panoului. Voia să-i spună că nu se dăduse bătut, că să ajungă în Adâncuri rămăsese ținta lui supremă.

Şi, dacă reuşea să-l găsească pe Kaine, cu Doctrina Mortală cu tot, avea drumul asigurat.

2.

Michael se cufundă în Somn şi-i întâlni pe Bryson şi Sarah la Depoul de Jocuri, un loc unde-şi făceau veacul jucătorii pasionați. Erau mai multe locuri în care puteai sta, lua masa şi îți puteai cheltui creditul upgradând orice, de la arme la nave spațiale. Partea cea mai importantă – era un loc unde aveai posibilitatea să împărtăşeşti secrete şi strategii de a fenta sistemul şi unde se formau alianțe.

Toți trei cunoşteau o mulțime de lume pe-acolo, aşa că se întâlniră la un Portal puțin cunoscut, mai adăpostit, ascuns după un aranjament cu arbuşti şi fântâni arteziene. Sarah le transferă un program simplu de camuflaj

pentru a putea face drumul până la *Demonii Distrugerii.* Nu-i puteau lăsa pe ceilalţi să afle că puneau la cale ceva neobişnuit – ar fi fost ciudat dacă-i vedea cineva intrând în joc. Nimeni de vârsta lor nu juca aşa ceva. Fusese dintotdeauna un joc pentru moşnegi.

Când porniră, Michael îşi făcu în sfârşit curaj şi le povesti despre întâlnirea cu piticul la costum şi despre durerea straşnică de cap care-l pălise imediat după. Pe măsură ce le spunea toată povestea, se simţi uşurat. Fusese cât pe-aci să decidă să nu le spună – cel puţin nu partea despre viziunile stranii. Dar erau cei mai buni prieteni ai lui şi pur şi simplu nu i se părea corect, mai ales dacă se gândea la ce le cerea să facă.

Încheie prin a le spune că acum se simţea bine şi că spera că îi trecuse.

— Minţi de îngheaţă apele, zise Bryson. Îmi dau seama că mai curând crezi că eu şi Sarah suntem căsătoriţi în lumea reală, decât ce spui.

— Şi nu suntem, veni replica lui Sarah. Ca să fie clar.

Michael ridică din umeri în timp ce treceau pe lângă un grup de bărbaţi îmbrăcaţi în armuri.

— Încerc doar să fiu optimist.

— Ei bine, îl dojeni Sarah, dacă se întâmplă din nou chestia asta, ar fi mai bine să nu aştepţi până a doua zi să ne spui, altminteri o să te trezeşti cu dureri în alte părţi, ca să-ţi iei gândul de la căpăţână.

Îi zâmbi şi-i atinse blând braţul.

— Trebuie să ai încredere în noi, Michael.

Nu se simţi în stare decât să dea din cap.

Bryson clătină din cap:

— Nu-mi vine să cred treaba cu Ronika. Pe bune. Eşti sigur că ea e?

— Foarte sigur, răspunse Michael. Creatura aia n-a apucat decât să înceapă cu mine şi uite ce s-a întâmplat. După spusele Ronikăi, rolul primordial al acestor creaturi e să-ţi şteargă mintea, mai ştiţi? Nu doar Aura, ci mintea ta din viaţa reală.

Bryson se opri şi se uită la ei.

— Şi totuşi ne aruncăm din nou cu capul înainte. Dacă Ucid-Simii sunt doar începutul?

Sarah şi Michael ridicară din umeri amândoi în acelaşi timp. Bryson îi urmă, dar clătina în continuare din cap, ca şi cum ştia că iau decizia greşită, dar trebuia s-o facă spre a le face pe plac.

— Vrei să te întorci? îl întrebă Michael, apoi încercă s-o dea pe glumă. Trebuie doar să spui, frate. Îţi cumpăr o suzetă şi poţi să te întorci acasă.

Bryson îi dădu replica imediat.

— Neah, lasă, împrumut una de la tine.

Şi imediat dădură colţul şi văzură firma de la intrarea în *Demonii Distrugerii.*

3.

Lui Michael îi plăcea la nebunie că VirtNetul era un soi de ghiveci vizual de imagerie străveche, combinată cu cea mai avansată tehnologie folosită de omenire până atunci. Această secţiune din Depoul de Jocuri arăta ca o promenadă de modă veche, pe malul oceanului, făcută din scânduri de lemn de-a lungul cărora erau înşirate saloane de jocuri, restaurante şi cluburi de agrement care păreau la fel de vechi. Majoritatea prăvăliilor de-aici, însă, erau jocuri de fapt – faţade care ascundeau intrarea într-o cu totul altă lume.

Firma *Demonii Distrugerii* era enormă şi mărginită de un şir de luminiţe care licăreau şi bâzâiau. Numele era scris în verde-închis – o referire la Groenlanda, presupunea Michael –, iar cuvântul „Demonii" răspândea o lumină roşiatică. În dreapta firmei era un desen cu un soldat complet echipat, cu un coif pe cap, cu o mitralieră îndreptată spre cer într-o mână şi în cealaltă cu un cap retezat, din care picurau stropi de sânge. Părea un pic exagerat.

Se opriră chiar sub marchiza de la intrare, sucindu-şi gâtul ca să vadă mai bine.

— Groenlanda, zise Bryson. Am aproape şapteşpe ani şi n-am mai jucat un joc care să se petreacă acolo. Tre' să fie un loc beton.

Sarah se întoarse spre prietenii ei.

— Aproape toată suprafaţa Groenlandei e acoperită de zăpadă şi gheaţă, ditamai gheţarii. O să ne îngheţe fundu'.

— Sau alte chestii, mormăi Bryson.

Apoi zâmbi poznaş, ca şi cum spusese cel mai tare banc.

— Atunci ţine-le la căldură, îi zise Sarah, dându-şi ochii peste cap.

El arătă spre uşa de la intrare, o uşă şubredă de lemn, care părea că nu mai fusese vopsită de nu ştiu când. Mai exact, o uşă *programată* să arate ca şi cum fusese lăsată de izbelişte. Totul făcea parte din atmosferă.

— Păi, am studiat hărţile, ne-am făcut planul de atac. Haidem!

— Când mori, eşti trimis înapoi la primul nivel, le spuse Sarah. Aşadar, dacă o păţeşte unul din noi, ceilalţi trebuie să se lase ucişi dinadins. Dacă e să trecem cu toţii prin Portal, nu putem să fim despărţiţi.

Michael nu era neapărat de acord.

— Nu ştiu ce să zic. Tot ce contează e să ne lămurim unde e Portalul care duce spre Cale – nu putem să irosim o ocazie dacă ajungem în mijlocul câmpului de luptă. Pur şi simplu n-o să trecem *prin* Portal decât după ce ne adunăm cu toţii. Dacă vreunul dintre noi moare, ceilalţi o să-l aştepte.

— Mda, spuse Bryson, cu un aer prefăcut îngâmfat. Eu o să vă aştept până mă prindeţi din urmă. Acum haideţi.

Fără să mai aştepte un răspuns, o porni spre uşă, deschizând-o şi intrând.

4.

Intrară într-un hol de modă veche, cu o mochetă roşie şi postere – reclame la alte jocuri – încadrate de luminiţe care licăreau pe rând, în sensul acelor de ceasornic. În mijlocul holului era un stand de unde puteai cumpăra mâncare, iar în aer plutea miros de floricele. Michael observă o adolescentă brunetă, dată la ochi cu creion roşu strălucitor, care stătea la casă, plescăind gumă de parcă spera s-o pulverizeze.

În dreapta era casa de bilete, la care stătea o femeie, cu braţele încrucişate la pieptul generos, uitându-se chiorâş la nou-veniţi. De fapt, toate formele ei erau generoase. Avea umeri laţi, un gât gros şi ditamai căpăţâna. Nu era machiată şi părul ei cărunt era rar şi nearanjat. O *zână, nu alta,* îşi zise Michael.

— Ăă, mie mi-e frică, şopti Bryson. Vrea vreunul dintre voi să cumpere bilete? Am impresia că tanti a măcelărit jumătate din satul meu când eram mic.

Sarah pufni în râs, mai tare decât îşi propusese.

— Iau eu, ursuleţ fricos ce eşti!

— Vin şi eu cu tine, îi şopti Michael. Cred că m-am îndrăgostit.

— Ce vreţi? îi întrebă femeia pe un ton arţăgos când se apropiară de ghişeu. Floricelele se iau de-acolo.

Arătă din cap spre standul cu mâncare, fără să mişte niciun alt muşchi.

— N-am venit pentru floricele, îi zise Sarah, imperturbabilă.

— Atunci de ce-aţi venit, isteaţo?

Femeia avea un stil nesuferit de a vorbi doar din colţul gurii.

Sarah se uită la Michael, pe jumătate amuzată, pe jumătate intrigată.

— Alo! se răţoi femeia la ea. Te-am întrebat pe tine, nu pe drăguţul tău.

Sarah îşi întoarse privirea spre ea.

— Păi, evident, vrem să jucăm *Demonii Distrugerii.* Nu aveţi ditamai firma afară? Poate c-ai auzit de joc.

Michael tresări. Sarah mergea prea departe.

Femeia de la bilete începu să râdă, un râs de bas, care părea mai potrivit pentru un bărbat.

— Lăsaţi-o baltă, copilaşi. N-am chef de glume.

Michael încercă s-o ia cu frumosul.

— Doamnă, chiar vrem să jucăm. Avem liber de la şcoală. Şi eu am studiat despre Groenlanda.

Femeia îşi desfăcu braţele de la piept şi-şi lăsă palmele pe tejghea, apoi se aplecă în faţă. Michael simţi un iz care aducea a pipi de pisică.

— Vorbeşti serios, aşa-i?

Ştia şi el că i se citea consternarea pe faţă.

— Păi… da. De ce reacţionaţi aşa? Vrem doar trei bilete să intrăm în joc.

Expresia ei se îmblânzi un pic.

— Chiar nu pricepi, aşa-i? N-o faci pe şmecherul cu mine?

Michael clătină din cap.

— Puştiule, nu poţi juca jocul ăsta dacă ai sub douăzeci şi cinci de ani. Acum, valea de-aici!

5.

Stăteau toţi trei în faţa clădirii, foarte nedumeriţi şi oarecum în stare de şoc.

— Ce mama naibii? întrebă Bryson, uitându-se chiorâş la uşa paradită. Aud întruna că jocul ăsta e de rahat. Ce-ar putea să aibă să-l facă E.P.A?

E.P.A. însemna Exclusiv pentru Adulţi, iar Michael era la fel de nedumerit.

— Poate că, atunci când lumea spune că e un joc doar pentru boşorogi, efectiv la asta se referă. La faptul că doar boşorogii au voie să-l joace.

— Nici gând, răspunse Sarah. Dacă ar exista cu adevărat chestii care să-l facă E.P.A., am fi auzit de asta, pentru că toată puştimea din lume ar încerca să găsească metode să pătrundă în joc. Probabil că încearcă să stârnească interesul jucătorilor. Probabil că au schimbat recent treaba asta.

Din nou, ca şi în cazul accesului bizar de pe alee, Michael nu era dispus să creadă în coincidenţe.

— Sau, mai probabil, o anumită persoană nu *vrea* ca noi să-l jucăm. Asta ar fi o metodă uşoară de a ne pune beţe în roate.

Sarah pufni dispreţuitor.

— Tot ce-au reuşit să facă e să ne lungească drumul cu o oră sau două. Interdicţiile nu ne-au oprit nici până acum.

— Asta așa e, comentă Bryson.

Apoi pufni într-un râs sinistru.

— Cine ar putea uita de aventurile noastre în *Vegas*: *Cuva Blestemată*?

— Oh, Doamne, veni răspunsul lui Sarah.

— Hai să ne punem pe treabă, zise Michael.

Se refugiară pe o plajă la ocean, închiseră ochii ca să se concentreze pe cod și începură manevrele.

6.

Două ore mai târziu, nu ajunseseră nicăieri.

Încercaseră toate figurile, bazându-se pe experiența comună, acumulată în ani de jucat jocuri video, de programare și spart coduri și alte activități ilicite. Dar nimic nu dădea roade. Nu era vorba că zidurile și sistemele de securitate care protejau *Demonii Distrugerii* ar fi fost impenetrabile, erau doar alunecoase. Era aproape ca și cum n-ar fi existat – și, dacă nu găseai un zid, nu puteai să te cațeri pe el. După ce căutară și tot căutară, căzură de acord că nici nu avea rost să mai încerce. Michael nu se mai confruntase niciodată cu așa ceva.

— E ciudat, zise, uitându-se la oceanul care părea fără sfârșit, sub cerul plin de nori negri. Mai că-mi vine să mă întreb dacă jocul ăsta există cu adevărat. Cine știe… poate, dacă eram adulți, tanti ar fi găsit un alt pretext să nu ne lase să intrăm. Nu prea se leagă lucrurile, este?

Sarah se uita țintă la pantofii pe care-i purta, foarte concentrată.

— Poate că jocul e foarte tare și ultrapopular în rândul celor mai în vârstă și nu vor să știm și noi despre el, ca să nu ne băgăm și noi. Oricum, ce ne facem? Nu cred că putem încerca aceeași stratagemă pe care am folosit-o la Black and Blue.

— Dacă am încerca-o, zise Bryson, baba aia probabil că s-ar trânti cu fundul pe noi până când ar trebui să ieșim la suprafață ca să nu murim sufocați.

Michael se ridică brusc, mânat de un val de hotărâre care ardea ca o văpaie în el. Avea să găsească o cale să intre în joc, fie ce-o fi.

— Haideți, zise. O să încercăm metoda tradițională.

— Da? întrebă Bryson surprins.

— Da. Eu intru din nou.

Michael o porni cu pași apăsați, fără să știe de unde-i venise curajul subit și fără să-i pese. Prietenii lui se grăbiră să-l prindă din urmă.

7.

De fapt, Michael nu avea niciun plan. Şi ştia că îi aşteptau mai multe obstacole decât fata care clefăia gumă şi femeia pe care o poreclise Zidul. Personalul din joc probabil că avea alte metode de a-i ţine la distanţă. Dar Michael era pregătit să treacă de toţi. Era plin de avânt şi gata de luptă.

Bryson îl prinse de umăr şi-l întoarse chiar când ajunseră în dreptul uşii prăpădite.

— Ce e? îl întrebă Michael. Dacă încerci să mă opreşti, s-ar putea să-mi pierd curajul.

— Oi fi eu nebun, dar n-ar trebui mai întâi să discutăm un pic? Nu ştiu, să punem la cale un plan, poate?

Michael ştia că ar fi trebuit să se calmeze, dar nu voia.

— Gândeşte-te la toate tâmpeniile în care m-ai băgat tu de-a lungul anilor. E rândul meu acum. Luaţi-vă după mine. Nu se poate să fie prea nasol înăuntru – se gândesc că lumea n-o să încerce pur şi simplu să intre cu forţa, înregistrările video ar fi o dovadă prea compromiţătoare şi cine ar încerca asta ar ajunge la închisoare. Dar noi suntem îndeajuns de disperaţi ca să încercăm figura, aşa că haideţi!

Sarah îi zâmbea, cu sprâncenele un pic ridicate, ca şi cum era impresionată.

— Îmi place latura asta a ta.

— Mda, ştiu. Haideţi!

Le întoarse spatele şi deschise uşa.

8.

De cum intrară, Michael se prinse că doamna solidă de la casa de bilete ştia că ei trei o să-i dea bătăi de cap.

Scutură degetul arătător spre ei.

— Nu, nu, n-o să faci una ca asta. O citesc în ochii tăi, băiete. Ţi-am spus deja – în niciun caz n-o să vă las să intraţi în joc azi. Faceţi stânga-mprejur şi ştergeţi-o pe uşă afară!

Michael nu se opri din mers, nu încetini deloc. Se îndrepta ţintă spre capătul camerei, urmat de Bryson şi Sarah. Când ajunse la standul cu mâncare, observă că bruneta se oprise pe moment din mestecat glumă.

Rămăsese încremenită, uitându-se lung la ei, cu o expresie şocată, când trecură pe lângă ea.

— Şi totuşi, cum de te-au lăsat să lucrezi într-un loc ca ăsta? o întrebă Michael, dar fata nu-i răspunse.

Femeia-Zid tocmai ieşea din spatele ghişeului, fluturându-şi braţele pe care atârna grăsimea, încercând să-i oprească.

— Opreşte-te imediat, amice. Opreşte-te. Imediat.

O porni spre ei, vrând să le taie calea, dar mergeau prea repede ca să-i prindă.

Michael nu ştia cum era organizat spaţiul, dar, din câte îşi dădea seama, în afara uşii pe care intraseră, mai era o singură ieşire din hol, care probabil că dădea spre joc. Era un culoar întunecos, care se desprindea din capătul din dreapta al holului principal. Şi într-acolo o luă şi el.

Deodată, se auzi o voce răsunătoare. O voce joasă, cu un accent pronunţat din Sud.

— Cum v-ar plăcea să vă ciuruiesc mutrele, drăgălaşilor?

Michael se opri imediat, apoi se întoarse, auzind două pocnituri – zgomotul pe care îl scoate o puşcă atunci când e armată. Când văzu cine era posesorul vocii, i se tăie răsuflarea, ca şi cum tot aerul s-ar fi transformat în vălătuci de vată. Fata care clefăia gumă mai devreme şi se purta ca şi cum i se rupea de toate stătea cocoţată pe standul cu mâncare, ţinând două puşti în mâini, îndreptate spre Michael şi prietenii lui.

— Îmi zice Ryker, spuse fata. Şi n-oi lăsa nişte pramatii ca voi să intre pe sub nasul meu. Nu se poa' şi nu vreau. Acum ştergeţi-o frumuşel de-aici până nu încep să trag.

Michael rămăsese ţintuit locului, zgâindu-se la persoana bizară cu armele, pe nume Ryker.

— Da' ce-oţi crede, că mi-s vreun clovn la rodeo? întrebă Ryker, ridicând un pic armele. O să am ceva de strâns după voi, da, credeţi-mă, o s-o fac. Dacă intraţi, nu mai văd niciun bănuţ pe luna asta. Aşa că tăiaţi-o!

La un moment dat în timpul tiradei ei, Michael decise că n-avea să plece. Dacă trebuia să înfrunte agonia de a fi împuşcat, aşa să fie. O să se trezească în Sicriu şi o să se întoarcă cât ai clipi. Fata n-o să reuşească să-l dea afară fără o luptă măcar.

— Bine, îi strigă. O să facem paşi spre uşă.

Ţinându-şi mâinile ridicate, porni încet spre ea. Ştia că n-o să aibă decât o şansă şi spera că prietenii lui nu vor sfârşi prin a fi împuşcaţi în locul lui.

— Ai grijă, îi zise Ryker. O singură mişcare dacă mai faci, o să te usture zdravăn înainte să te ridici la suprafaţă. Cum îţi sună?

Michael făcu un pas spre fată. Era la doar câţiva paşi de ea acum.

— Uite ce e, îţi jur că n-am vrut să facem niciun rău. Avem doar câteva întrebări.

— Ai grijă, ţi-am zis!

Îndreptă amândouă puştile spre el. Ar fi trebuit să fie uşurat că Bryson şi Sarah nu mai erau în pericol imediat, dar se trezi dorindu-şi ca fata să întoarcă din nou drăciile alea spre ei.

Încă un pas. Şi încă unul. Cu mâinile sus, cu ochii mari şi nevinovaţi, mergând cu paşi egali, fără să facă mişcări bruşte. Era atât de aproape acum!

— Opreşte-te! zbieră Ryker la el.

Michael încremeni.

— Bine. Bine.

Îşi lăsă mâinile pe lângă corp, prefăcându-se că se întoarce din nou spre uşă.

— Scuze, noi doar…

Se întoarse brusc şi făcu un salt, fluturând din mâini. Lovi ţevile celor două puşti, întorcându-le spre tavan chiar în clipa când fata apăsă pe trăgaci. Se auziră două rafale. Mai multe alice se înfipseră în tavan şi în pereţi, spărgând geamuri şi străpungând lemnul. Michael se împinse în Ryker şi căzură amândoi peste marginea standului, prăbuşindu-se pe podea. Fata se zbătea să scape, dar el se postase deasupra ei şi era mai solid ca ea. Îi smulse cele două arme din mâini şi întoarse una spre ea.

— S-a întors… roata, îi spuse gâfâind. Nu mă duce în ispită.

Ryker se zbătea în continuare sub el, dar nu la fel de energic ca înainte.

— Ce brută, să îndrepţi chestia aia spre o fată. Cumva tăticul tău o bătea pe mami?

— Oh, mai taci. Tu eşti cea care ne ameninţa c-o să ne omoare.

O bătu uşurel peste nas cu vârful armei, apoi se ridică.

— Au! urlă Ryker.

Michael nu mai văzuse niciodată o expresie atât de feroce pe chipul unei fete.

— A fost periculos ce-ai făcut, îi zise Sarah sec.

Se uită înspre ea şi Bryson şi văzu că nu se mişcaseră din loc.

— Dar a funcţionat, nu?

În clipa aia realiză un lucru.

— Hei, unde s-a dus tanti?

Bryson arătă spre casa de bilete.

— A fugit într-acolo şi a dispărut după ghişeu.

Michael se prinse imediat că ceva nu era în regulă. Se căţără peste standul cu mâncare, întorcându-se la prietenii lui şi întinzându-i una din puşti lui Bryson.

— Haideţi s-o ştergem de-aici!

Chiar atunci, Femeia-Zid apăru din nou de după tejghea, cu braţele ei groase încrucişate la piept, ca prima dată când o văzuseră.

— V-aţi ales o zi proastă să vă puneţi cu mine. Chiar v-aţi închipuit c-o să vă las să intraţi aşa, cu una, cu două, şi să jucaţi un joc interzis pentru voi? Ei? Asta v-aţi închipuit?

Se auzi un şuierat care venea din toate părţile în acelaşi timp. Michael se învârti pe loc, încercând să identifice sursa zgomotului, şi-i luă o clipă să-şi dea seama că apăruseră mai multe găuri de-a lungul pereţilor şi în tavan. Până să apuce să-şi avertizeze prietenii, mai multe funii negre, groase, ţâşneau dintr-acolo, alunecând prin aer ca nişte şerpi zburători.

Se întoarse, încercând să scape, dar funiile erau peste tot. Una i se încolăci în jurul gleznei, strângându-l tare, ca şi cum ar fi fost o fiinţă vie.

În timp ce se apleca, încercând să o desprindă, funia îl smuci de picior şi îl ridică în aer.

9.

Michael simţi că i se întoarce stomacul pe dos în timp ce era smucit încoace şi-ncolo, ca o pradă prinsă în colţii unui dulău. Şi, exact ca o pradă, se simţea dezorientat. Dar reuşi cumva să nu scape puşca. Şi, în timp ce zbura prin cameră, îşi concentră toată energia încercând să o armeze. Luminiţele licăreau şi culorile din hol se învârtejeau în jurul lui, până când se contopiră cu totul. Începu să-l doară capul, ca şi cum îl păştea o nouă criză.

Se agăţă cu amândouă mâinile de puşcă, încordându-se, îndoit de spate, şi ochi, asigurându-se că piciorul lui nu era în bătaia armei, apoi trase. Reculul îl aruncă în spate. Vedea cum vine podeaua spre el, gonind până ce îl izbi drept în faţă. În ciuda durerii, simţi că funia din jurul gleznei se desfăcuse – nimerise ţinta.

Celelalte funii îl înconjurară, încolăcindu-se şi răsucindu-se în aer. Erau de ordinul zecilor, iar Michael se uită de jur-împrejur să vadă ce se întâmplase cu prietenii lui. Bryson era pironit de un perete, cu o frânghie neagră încolăcită în jurul coapsei şi încă una care-i strângea braţul, iar el se zbătea să scape. Sarah reuşise să nu se lase prinsă, dar ţinea capătul uneia dintre frânghii în mână şi încerca să o ţină cât mai departe de faţa ei, ca şi cum ar fi fost o cobra gata să atace.

O funie îl prinse pe Michael şi i se încolăci pe picior, începând să se răsucească în jurul genunchiului. O înhăţă şi o trase, sărind peste ea. Apoi se luptă cu încă una, care venea direct spre faţa lui. Sarah pierduse bătălia – funia neagră i se încolăcise în jurul gâtului şi o trăgea acum spre peretele unde se afla Bryson, care închisese ochii între timp şi nu se mai zbătea. Îngrozit de gândul că Bryson fusese rănit, poate, Michael o porni în direcţia lui, dar frânghiile care ţâşneau din amândouă părţile îi tăiară calea. Se aruncă la pământ şi se rostogoli, lovind cu picioarele funiile.

Îl năpădi un sentiment de deznădejde, o lipsă de vlagă, care încerca să-l secătuiască. Cum naiba să scape din chestia asta? Nu mai avea decât un glonţ pe ţeavă; Bryson scăpase arma, care alunecase în celălalt capăt al camerei şi nimerise în dreptul casei de bilete, unde Femeia-Zid stătea în continuare ca o statuie, urmărind în tăcere spectacolul. Ceva din postura ei îl făcu pe Michael să se mai uite o dată – chiar *arăta* ca o stană de piatră, complet nemişcată. Avea ochii sticloşi şi se uita undeva în gol. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

O frânghie îl prinse de mijloc, trăgându-l înapoi în mijlocul bătăliei. Încercă prea târziu s-o înhaţe şi s-o desprindă din jurul lui; îl prinsese bine. Îl smuci în celălalt capăt, în timp ce el se zbătea să scape, trăgându-l spre prietenii lui, legaţi fedeleş la perete, cu şi mai multe funii ca înainte. Arma începu să-i alunece din mână, dar el o ţinu bine, ştiind că acel ultim glonţ era ultima lui şansă.

Încă o funie începu să i se încolăcească de glezna stângă, iar el o lovi cu piciorul. Una veni din dreapta, ţintind arma, dar o lovi cu ţeava puştii, cât pe-aci să apese pe trăgaci din reflex. Având amândouă mâinile libere pentru o clipă, strânse puşca şi o îndreptă spre funia care-l ţinea de mijloc, ţintind la mai puţin de un metru de el. Reculul îl aruncă din nou în perete, ameţindu-l pentru o clipă. Dar reuşi să se desprindă din colacul de funie, lărgit acum. Se rostogoli, lăsând arma din mână, dat fiind că nu-i mai folosea la nimic acum, şi se ridică repede în picioare, dând din mâini ca să se apere de funii. Şi-atunci îi pică fisa: înţelese brusc ce făcea femeia mai în vârstă. De ce rămăsese încremenită şi era aşa concentrată.

Ea era cea care manevra sforile.

10.

Mai avea o singură şansă, atât.

Femeia-Zid era la vreo zece metri distanţă, la casa de bilete. În faţa acesteia zăcea arma lui Bryson, aşteptând s-o ia cineva. Între armă şi Michael, frânghii negre fluturau prin aer ca nişte liane vii, ţesând o pânză de păianjen presărată cu capcane. Ţâşni în faţă.

Îl atacară toate odată, îngrămădindu-se din toate părţile. Dădu frenetic din mâini, sări şi se răsuci încoace şi-ncolo, mânat de un val de adrenalină. O frânghie îi puse piedică, făcându-l să cadă lat. Alte două fire i se încolăciră imediat în jurul trunchiului şi Michael se răsuci, prinzându-le şi trăgându-le de pe el. Dădea din picioare şi din mâini, le lovea cu palma şi cu pumnul. Reuşi cumva să se ridice şi înaintă din nou, ajungând acum la câţiva paşi de ţintă. Funiile veniră din nou după el.

Înaintă, din instinct. Probabil că arăta ridicol, ca un dansator ţicnit. Aproape că mergea în patru labe, apropiindu-se din ce în ce mai mult de armă. O funie îl prinse de braţ şi-l strânse tare, până să apuce să reacţioneze. Îl aruncă prin aer în timp ce se agăţa cu cealaltă mână de ea, desprinzându-şi braţul din strânsoare. Din fericire, îl trăgea în direcţia bună, aşa că se prăbuşi greoi pe podea şi se târî înainte, până când dădu cu capul de partea de jos a gheretei de bilete. Arma era chiar sub nasul lui.

O înşfăcă, ţinând-o strâns, cu amândouă mâinile. Până să apuce să se ridice, funiile veniră în zbor, încercând să-l prindă de picioare, de mijloc şi de piept, încolăcindu-se strâns în jurul lui. În timp ce se lupta, încercând să le respingă pe cele care voiau să-l prindă de mâini, celelalte fire îl ridicară în aer.

Se ridică şi-i apăru dinainte Femeia-Zid, cu o expresie la fel de împietrită. Michael avea doar o clipă la dispoziţie – funiile negre veneau toate buluc să-l prindă de braţe, încercând să-i smulgă arma din mână. Îndreptă arma spre pieptul femeii. Dar totul se opri înainte ca el să apuce să apese pe trăgaci.

Frânghiile se desprinseră, eliberându-l. În timp ce Michael se prăbuşea pe podea, în încăpere se auzea cum se retrăgeau toate firele, un şuierat strident, metalic, semn că se întorceau toate în lăcaşurile lor. Rămas fără suflu, Michael se întoarse să se uite la prietenii lui. Erau liberi şi ei. Se uită din nou la Femeia-Zid şi o văzu zăcând peste tejgheaua de la casa de bilete.

— Ce…, începu să spună Michael, dar nu-şi mai găsi cuvintele.

— I-am fentat sistemul de operare, îi răspunse Bryson din spate, cu o voce care tremura de oboseală. E o Tangentă – am închis programul. N-am mai reuşit să fac asta până acum… am avut noroc, am găsit un punct slab. Dar a fost cât pe-aci.

Deci de-asta avea ochii închişi, îşi spuse Michael, gata să râdă de uşurare.

— Haideţi să ne urnim, zise Sarah.

Şi Michael o înţelese foarte bine. Era momentul să intre în joc.

10. Trei diavoli

1.

Lui Michael îi luă câteva minute, dar reuşi în sfârşit să-şi recapete răsuflarea. Respirând adânc, se îndreptă spre Bryson şi Sarah. Fără cuvinte, ştiau ce aveau de făcut. Se întoarseră toţi trei şi porniră spre holul din spate.

Auziră o voce cunoscută din spate şi, întorcându-se, Michael o văzu pe Ryker, cocoţată din nou pe standul cu mâncare.

— Sunteţi pe dinafară, cu toţii, le strigă. Credeţi că ştiţi ce căutaţi, dar habar n-aveţi.

Cuvintele ei i se părură de rău augur. Ştia cum funcţionau lucrurile în Somn şi se întrebă dacă spusele ei aveau vreo semnificaţie mai profundă, care prevestea necazuri pentru ei. Oare se referea la Portal sau la ceva mai larg de-atât? De pildă, la Kaine însuşi.

— Oh, du-te să-i lingi rănile lui mami, îi replică Bryson.

Până să apuce Ryker să răspundă, cei trei o luară la fugă. Michael spera să nu trebuiască să mai dea vreodată nas în nas cu ea.

2.

În hol era din ce în ce mai întuneric, apoi se lăsă frig, iar pe Michael îl luă tremuratul. Deşi nu era nicio sursă de lumină, se vedea îndeajuns în faţă cât să poată merge înainte, pe holul care părea interminabil. Treptat, când se convinseră că nu-i urmărea nimeni, începură să meargă la pas şi, pe măsură ce înaintau, se făcea din ce în ce mai frig. În curând Michael văzu rotocoale de abur când respira.

După aprecierea lui, merseră mai bine de un kilometru şi jumătate înainte să spună vreunul ceva.

— Asta e cea mai ciudată intrare într-un joc pe care am văzut-o vreodată, zise Bryson, rupând tăcerea.

— Nu credeţi că e o capcană, nu? întrebă Michael. Poate că ne-au aruncat într-un alt joc, pentru că în ăsta nu aveam drept de acces.

— Chestia asta e ilegală, răspunse Bryson.

— Ca şi intrarea neautorizată într-un joc, zise Michael.

Bryson dădu din umeri.

— Mda, mă rog.

— Uitaţi-vă acolo!

Sarah arăta spre ceva aflat în faţă.

— Pereţii se schimbă. Şi e mai multă lumină.

O luară din nou la fugă şi, în curând, ajunseră într-un loc unde pereţii erau acoperiţi de gheaţă, ce părea să iradieze lumină. Deodată, Michael începu să vadă mai limpede şi totul arăta *diferit.*

— La naiba, exclamă Bryson, uitându-se la el.

Hainele lor se transformaseră din ţinuta lor obişnuită în costume albe de schi, cu mai multe buzunare şi tot felul de chestii atârnate de curea. Michael observă că avea nişte cureluşe pe umeri şi realiză că el şi prietenii lui duceau şi nişte rucsacuri pline în spate. Nu-şi dădu seama cât de greu era decât după ce-şi studie noua uniformă.

Strânse un pic curelele de la rucsac şi începu să examineze arsenalul de la centură. Avea cinci grenade, o ploscă, un cuţit şi un colac de sfoară.

— Păi, cred că asta ne răspunde la întrebare, anunţă el. Am intrat în joc.

— Şi s-ar părea că suntem pe frontul unde sunt gheţarii, spuse Sarah.

Mare parte din filonul de aur – pe care se bătea toată lumea – se găsea sub gheţarul Jakobshavn, unul dintre cei mai mari gheţari din Groenlanda. Dar fronturile pe care se dădeau bătăliile se întindeau până în zona de tundră, un teren accidentat, mlăştinos, plin de mâzgă şi mâl.

— Ar fi cazul să ne aştepte şi nişte arme adevărate acolo, comentă Bryson, arătând spre capătul tunelului. Nu ştiu dacă mă simt în stare să mă lupt cu arme albe azi, fie că e joc sau nu.

Michael trase cuţitul de la brâu şi se uită la el – era masiv, cenuşiu şi ascuţit.

— Mda, nici eu.

— Şi cu mine, trei, zise Sarah în timp ce se urneau din nou. Poate că reuşim să inserăm în cod ceva dintr-un alt joc. Sper doar că n-o să ajungem la închisoare pentru asta.

Michael dădu din mână, semn că nu se punea problema.

— Facem toată chestia asta din cauza VNS-ului. N-o să ne arunce în puşcărie pentru că le urmăm ordinele.

Dar, chiar în timp ce o spunea, nu era sigur că era aşa.

— Oh, da? replică Sarah. Eşti sigur? După tot discursul despre cât de confidenţială e chestia asta? Dacă într-o bună zi o să ajungi în genunchi la ei să le ceri ajutorul, se vor face că plouă, o să spună că nici n-au auzit de tine.

Michael ştia că prietenii lui îi citeau îngrijorarea pe chip.

— Un motiv în plus să-l găsim pe Kaine.

Nu mai zise niciunul nimic şi grăbiră pasul, luând-o la fugă prin tunelul lung, în care îngheţai. Echipamentul era greu şi Michael începea să simtă povara – îşi dădu seama că încetinise ritmul. Apoi tunelul începu să urce, făcându-le drumul şi mai dificil.

— Cât de lungă e porcăria asta, de fapt? întrebă Bryson.

Nu-i răspunse nimeni. Niciunul dintre ei nu ştia răspunsul.

3.

Ajunseră într-un final la capătul tunelului: o uşă de metal închisă cu un drug greoi, susţinut de două gratii enorme de metal. Bănci de lemn erau aliniate de-a lungul pereţilor şi se vedea şi un dulap mare, deschis, plin de mitraliere şi muniţie. Michael se opri o clipă să-şi tragă sufletul.

— Presupun că, atunci când mori în joc, zise Sarah, eşti trimis înapoi aici.

— Probabil.

Bryson începu să scotocească prin dulap.

— Dar am o veste pentru tine: eu n-am de gând să mor acolo.

— Nici eu, zise Michael. Haideţi s-o luăm din loc.

El şi Sarah îi urmară exemplul lui Bryson şi, în curând, fiecare dintre ei avea la el o armă de calibru mare şi mai multe rânduri de cartuşe. Michael încărcă arma şi verifică greutatea şi setările – folosise de nenumărate ori arme asemănătoare. Poate că nu vor trebui să-şi asume riscul de a intra în alte jocuri, până la urmă.

— Mă îngrijorează la fel de tare şi frigul, spuse Sarah. Poate că e unul dintre motivele pentru care jocul ăsta e E.P.A. Majoritatea puştilor ar da buzna aici şi şi-ar închipui că tot ce contează e să omori cât mai mulţi inamici. Trebuie să facem popasuri ca să ne încălzim din când în când, altfel o să degerăm.

Bryson clătina din cap.

— Nu se poate să fie din cauza asta. Trebuie că există ceva mai nasol. Mult mai nasol. E greu ca un joc să fie clasificat E.P.A.

Michael îi dădu dreptate. Jucaseră cu toţii o mulţime de jocuri care *nu* erau E.P.A. Şi multe dintre ele induseseră nişte experienţe efectiv traumatizante.

— Măcar ne-am făcut temele înainte. Tot ce putem face e să-i dăm drumul. Să găsim Portalul spre Cale.

— Pregătiți-vă să vă degere fundul, zise Bryson, luând-o spre ușă și ridicând drugul dintre gratii.

Îl aruncă pe jos, unde bara se rostogoli zdrăngănind, oprindu-se la picioarele lui Sarah.

— Ești făcut să fii soldat, îi zise ea.

Bryson îi făcu cu ochiul, apoi trase de ușa grea de metal. În tunel intră o rafală de vânt arctic, aducând un vârtej de cristale de gheață. Lui Michael nu-i mai fusese niciodată așa de frig.

Bryson le strigă ceva neinteligibil și apoi păși în Groenlanda. Michael și Sarah îl urmară.

4.

Deasupra lor cerul era de un albastru viu, iar Michael realiză că nu ningea de fapt – chiciura din aer era țesută din zăpada și gheața smulsă de vântul tăios. Măcar nu era viscol.

Dar era un vânt care-i șfichiuia carnea. Bătea așa de tare, încât părea că o să-i smulgă hainele de pe el. Când ieși din tunel, se împiedică și căzu pe zăpada tare, compactă. Când se sprijini în mâini, simți că-i ard, apoi îi amorțiră de frig, și își dădu seama că nu avea să reziste nici zece minute fără mănuși. Ce prostie să uite așa un detaliu! Nu părea să fie nimeni prin preajmă, așa că Michael și ceilalți profitară de ocazie ca să rescrie codul și să se doteze cu mănuși și căciuli călduroase. Odată ce și le puse, Michael se simți mai bine, deși nu cu mult. Își zise că programul păruse un pic mai greu de fentat decât de obicei – mai ales pentru un lucru așa mărunt – și se întrebă dacă se făceau simțite deja efectele zidului de protecție al lui Kaine.

Își aranjă mai bine rucsacul pe umeri și strânse mai bine arma în mână, gata să se apere. Era mai greu să pună degetul pe trăgaci cu mănuși la mâini, dar nu imposibil. Uitându-se în preajmă, văzu o întindere albă de jur-împrejur și nu era nici țipenie de om. Dar în depărtare se vedea o dâră neagră de fum.

Sarah se aplecă spre el și-i spuse tare.

— E logic ca frontul să fie într-acolo – arătă spre fuiorul de fum. Conform hărților, ar trebui să mergem spre nord, în linie dreaptă de la start. Bazându-ne pe poziția soarelui…

— Mda, îi strigă Michael. Haideți să mergem!

Bryson stătea la câțiva pași distanță, urmărindu-i de parcă el, unul, știa deja ce aveau de făcut. Michael arătă spre direcția indicată de Sarah, iar Bryson încuviință. Porniră spre câmpul de luptă.

5.

Michael își zise că mersul prin vânt și zăpadă era, probabil, mult mai nasol decât ar fi putut să fie orice luptă. Fiecare pas era un efort, în special pentru că vântul îi bătea din față și pentru că, la fiecare pas, ghetele i se afundau câțiva centimetri în pământul rece ca gheața. Strânse mai tare arma în mână și înaintă, dornic să se apropie de destinație și să afle ce se întâmpla pe front. *Ai grijă ce-ți dorești,* își zise posomorât.

Când ajunseră în sfârșit pe o creastă, le apăru dinainte o scenă de coșmar. De îndată ce observară, cei trei prieteni se trântiră la pământ. Michael împinse țeava puștii în față și se sprijini în coate ca să aibă o vedere mai bună prin cătarea puștii.

O vale uriașă se întindea pe kilometri întregi, în toate direcțiile. Era presărată de tranșee săpate aparent alandala în zăpadă și gheață. O potecă grosolană tăia mijlocul câmpului. Fiecare tranșee părea să fi fost căptușită cu ceva, un material închis la culoare, menit probabil să o protejeze de umezeală. Nu vedea prea bine în adâncul șanțurilor largi, dar, din când în când, se ivea câte un cap, și un soldat se apleca peste margine. De cealaltă parte a văii, la capătul acestui culoar lung printre tranșee, fuseseră înălțate corturi, dar era imposibil să deslușești la ce foloseau.

Ce îl tulbură cel mai tare pe Michael era sângele. Oriunde se uita, peisajul – altfel, de un alb imaculat – era presărat cu pete de sânge. Erau concentrate mai ales de-a lungul culoarului. Acolo se dădeau lupte nenumărate, în special lupte brutale, corp la corp. Îl văzu pe un tip înjunghiindu-l pe altul în piept și apoi sărind pe el ca să răsucească și mai adânc cuțitul. La câțiva metri mai încolo, o femeie îi tăie beregata unui soldat, pe la spate. Alte grupuri se luptau corp la corp sau se loveau cu pumnii. Un spectacol absolut sinistru.

Nimeni nu părea să-i fi observat pe nou-veniții aflați în vârful dealului.

Michael își lăsă arma din mână și se uită la Bryson, aflat în stânga, apoi în dreapta la Sarah.

— Ce *e* locul ăsta? N-am mai purtat războaie ca ăsta de cel puțin o sută de ani. Arată ca o ceată de oameni de Neanderthal care se bat pe un loc în

peșteră. Știu că relatările pe care le-am citit ziceau că e haotic, dar chestia asta e ceva dement.

— Iar poziția tranșeelor n-are nicio noimă, zise Bryson. Nici uniformele – am văzut cel puțin patru stiluri diferite și unii dintre ei se luptă cu oameni îmbrăcați la fel. Și de ce ai avea corturi și tranșee în același loc?

Sarah se târî un pic mai în față, ca să se vadă unul pe altul.

— Încep să înțeleg de ce jocul ăsta e E.P.A. Nu cred că *Demonii* are prea mult de-a face cu adevărul istoric privind războiul din Groenlanda, de fapt. Poate doar decorul, dar mai nimic altceva.

— Care credeți că e ideea, atunci? întrebă Bryson. Vreau să zic, de ce n-am primit o misiune la începutul jocului? Ceva. Oare oamenii chiar vin aici doar ca să se snopească în bătaie până când se simt pregătiți să mai vină pentru o rundă?

— Poate că exact asta e, zise Michael.

Îi venise o idee și legat de rolul corturilor.

— Și poate că, atunci când ți-ai făcut treaba, ți se oferă și o recompensă. Chestii la care n-ar trebui să asiste copii nevinovați ca noi.

Zâmbi.

— Câștigătorul ia tot – tata avea vorba asta.

— *Demonii Distrugerii,* zise Bryson absent. Ei bine, fix asta pare să se petreacă acolo.

6.

Cu armele la înaintare, începură să coboare panta lungă, spre măcelul din vale. Roșul sângelui întipărit pe albul zăpezii făcea scena și mai oribilă în ochii lui Michael. Vântul purta până la ei zgomotele bătăliei și erau la fel de groaznice ca scenele pe care le vedeau. Icnete și țipete și mârâituri animalice, feroce. Dar, ciudat lucru, nu prea se auzeau focuri de armă.

— Stați așa, zise, venindu-i deodată o idee groaznică. Oare chestiile alea chiar funcționează?

Îndreptând mitraliera spre cer, apăsă pe trăgaci. Se auzi un declic, dar atât. Scârbit, aruncă arma la pământ.

Bryson o testă și el pe a lui și, văzând că nu trage, o azvârli cât colo.

— Pe bune? Chestia asta nu e altceva decât un joc pentru barbari, camuflat. De ce nu se întorc oamenii ăștia direct în Evul Mediu?

— Să mă mai obosesc să apăs pe trăgaci? întrebă Sarah.

O făcu şi desigur că nu se întâmplă nimic. O aruncă degajat peste umăr şi merse înainte spre câmpul de luptă.

— S-ar putea să avem serios de lucru cu programarea.

7.

Michael nu îndrăzni să recunoască faţă de prietenii lui, dar era îngrozit la culme. Dăduseră bani buni pe Sicrie, ceea ce însemna că experienţa lor din VirtNet era extrem de realistă – un lucru minunat când voiai să guşti plăcerile vieţii. Mai nasol, însă, când era vorba să fii înjunghiat, snopit din bătaie şi strâns de gât. Michael avusese tot soiul de experienţe în Somn, dar ce-i aştepta în vale părea mai grav decât orice trăise până atunci. Era gata să intre în plin măcel. Şi perspectiva de a transfera alte abilităţi sau arme rescriind codul nu părea prea încurajatoare după cât se chinuiseră să se echipeze cu căciuli şi mănuşi.

Pe tot cuprinsul văii se dădeau lupte răzleţe, dar bătălia cea mare era concentrată în centru, în jurul tranşeelor. Zgomotele se intensificaseră treptat, pe măsură ce coborau dealul, şi erau atât de violente, încât Michael era tentat să facă stânga-mprejur şi s-o ia la fugă. Cumva, priveliştea era şi mai cruntă acum când auzea vaietele de durere. Gâlgâieli sugrumate, zbierete ca din gură de şarpe şi hohote de râs isteric. Râsul era, poate, cel mai greu de suportat.

Şi în curând soldaţii o să-i observe.

— Nici măcar nu ne-am făcut un plan de atac, zise Sarah. E clar că descrierile jocului sunt minciuni sfruntate. Ne despărţim sau rămânem laolaltă?

Bryson scoase cuţitul, strângându-l în mâna înmănuşată. Michael îşi imaginã că i se albiseră articulaţiile pe sub material.

— Ar fi mai bine să rămânem împreună, zise Bryson. O să ne ia mai mult să ne dăm seama în care tranşee e Portalul spre Cale, dar bănuiesc că jucătorii ăştia fac treaba asta de mult timp. Va trebui să ne unim forţele dacă vrem să supravieţuim.

— Sună bine, răspunse Michael, detectând şi el teama din glasul lui.

Îşi scoase şi el cuţitul de la brâu, încercând să-şi amintească dacă mai jucase, de fapt, până atunci vreun joc unde să trebuiască să se lupte cu altcineva doar cu un cuţit, pe viaţă şi pe moarte. De obicei, jucătorii aveau arme mai sofisticate.

— Cred că trebuie să ne înarmăm mai serios.

— O să ieşim şi mai mult în evidenţă, îl contrazise Sarah. S-ar putea să sară toţi pe noi.

Arătă spre tranşeea cea mai apropiată, din stânga.

— Hai s-o luăm în cerc. Daţi-i roată pe margine şi coborâţi în spirală, ca să nu scăpăm nicio tranşee.

Michael şi Bryson încuviinţară – îşi schimbară direcţia de mers şi o luară spre prima tranşee.

— Oh, la naiba! exclamă Bryson, uitându-se în dreapta.

Michael îi urmă privirea şi văzu trei soldaţi venind în goană spre ei. Doi bărbaţi şi o femeie. Când îi văzu, începură să strige şi să gesticuleze, fluturând cuţitele pline de sânge. Femeia avea şi o bară lungă de metal în mâini. Pe Michael îl cam luă cu greaţă când observă un rest de ceva ce părea a fi carne, agăţat în vârful barei.

Bryson avea dreptate. Oamenii ăştia erau ca nişte animale.

8.

— Luptaţi cât mai aprig, le zise Sarah calm. Şi nu uitaţi: nu-i nimic dacă murim.

Partea asta chiar că nu trebuie să ne-o reamintim, îşi zise Michael.

El şi prietenii lui îşi lăsară rucsacurile jos din spate şi adoptară o poziţie de luptă, cu cuţitele la înaintare. Când soldaţii erau la vreo şase metri distanţă, Michael se întrebă care era treaba cu grenadele de la centură. Bănuia că nici acelea nu funcţionau, dar era prea târziu să mai verifice. Atacatorii erau îndeajuns de aproape încât să le vadă furia din ochi şi toţi zbierau chestii, înjurături, presupuse Michael, într-o altă limbă, împroşcând cu salivă.

Când ajunseră la doar câţiva paşi, soldaţii se despărţiră, ca şi cum se hotărâseră în prealabil cine va ataca pe cine. Femeia veni ţintă spre Michael, ceea ce nu era o veste bună. Părea mai înverşunată decât cei doi bărbaţi la un loc – părul ei negru era vâlvoi şi îmbibat de sudoare, avea dâre de sânge pe faţă şi mai mulţi dinţi lipsă. Şi bara aia, pe deasupra. Bara aia sinistră, cu un trofeu atârnat în vârf. Michael simţi un gol în stomac.

Cu un ţipăt strident, care-i aminti de Ucid-Simi, femeia ridică lancea improvizată, îndreptând-o spre capul lui, şi se aruncă spre el. Michael se feri, dar nu-şi luă ochii de la cuţitul lung pe care-l ţinea în cealaltă mână şi pe care încercă să i-l înfigă în faţă, în timp ce lancea îi trecea peste umăr. Apărându-se cu antebraţul, Michael se lăsă să cadă pe spate şi se rostogoli,

încercând să scape de ea. Cu coada ochiului o văzu sărind şi aterizând în picioare, ca un acrobat. Îl aştepta o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Femeia râmjea şi făcu o pauză, vrând parcă să savureze teama care se citea, probabil, limpede pe chipul lui. Dar Michael avea destulă experienţă ca să nu se lase complet intimidat. Dacă tot era să-l snopească din bătaie, o să se asigure că îşi primeşte şi ea partea.

Ridică şi el cuţitul.

— Nu e musai să facem chestia asta, îi zise. Noi nu vrem decât să dăm o raită pe-aici.

Cuvintele îi sunau ridicol chiar şi lui.

Ea se încruntă, nedumerită, apoi îi zise ceva. Michael habar n-avea ce spunea – nici măcar nu ştia ce limbă vorbeşte –, dar părea furioasă.

Făcu un pas înapoi, prefăcându-se speriat şi gata să o taie la fugă, apoi ţâşni spre ea, sperând să o ia pe nepregătite. Dar, în loc să se retragă, femeia zâmbi şi mai larg, părând încântată să aştepte atacul. Michael flutură cuţitul, ca şi cum se pregătea s-o înjunghie, sărind apoi de la pământ şi lovind-o cu amândouă picioarele în piept. Femeia încercă să se ferească, dar se mişcă prea încet şi el o izbi în plin. Scoţând un ţipăt gâtuit, se poticni şi căzu pe-o parte.

Michael căzu şi el la pământ, dar sări imediat în picioare, luând-o la fugă spre femeie, care tocmai încerca să se ridice sprijinindu-se în mâini. Îşi împinse umărul în ea şi o placă, şi se rostogoliră amândoi de mai multe ori până se opriră, cu Michael deasupra. Femeia îşi pierduse cuţitul, dar reuşise cumva să păstreze bara de metal. O flutură spre Michael şi el lăsă cuţitul din mână şi prinse bara cu amândouă mâinile, chinuindu-se să i-o smulgă – dar femeia era prea puternică. Legănându-se când în stânga, când în dreapta, niciunul nu voia să se dea bătut. Într-un final, Michael prinse bara de metal şi o împinse cu putere în jos, izbind-o pe femeie peste gură.

Simţi o sfârşeală auzind zgomotul groaznic, de dinţi sfărâmaţi, fiind cât pe-aci să scape bara din mână. Femeia ţipă şi dădu drumul barei, ducându-şi amândouă mâinile la faţă. Se tânguia, încercând să scape de sub el, dar el îi strânse trunchiul între coapse, ca şi cum ar fi fost călare pe un cal, ţinându-se ferm pe poziţie. Acum, că pusese stăpânire pe bară, o ridică şi o lăsă să cadă din nou, cu putere. Se auzi un trosnet cumplit, violent, şi femeia nu mai mişcă, nici nu mai scoase vreun sunet.

De îndată ce femeia nu se mai zbătu, Michael sări în picioare şi luă cuţitul de jos, fără să dea drumul barei din mână, gata să lupte dacă era nevoie. Dar femeia rămase nemişcată.

Michael rămase aşa, respirând gâfâit, simţind cum îi ard plămânii de la aerul rece, până când cineva îl atacă din spate, izbindu-l aşa de tare, încât el

întoarse involuntar capul şi-i trase un cap în gură celui care-l atacase. Căzură amândoi la pământ şi Michael simţi că nu mai avea aer. Persoana îl întoarse pe spate şi apoi încălecă peste el, imobilizându-i braţele. Bărbatul îşi apropie faţa de a lui şi Michael văzu că era roşu la faţă şi plin de tăieturi şi părea că-l străpunge cu ochii lui albaştri, în care se citea o expresie dementă. Necunoscutul era de două ori cât femeia care îl atacase şi-i ţinea un cuţit la beregată.

Lui Michael nu-i păsa de ce spusese Sarah; voia să intre în secvenţa de cod şi să transfere o armă dintr-un alt joc. Închise ochii şi se cufundă în marea de date, parcurgând rapid opţiunile. Dar era prea târziu.

Bărbatul aflat deasupra lui spuse ceva, în aceeaşi limbă ciudată în care vorbise şi femeia, apoi îi tăie calm beregata. Michael simţi o durere rece, urmată de un val de căldură, când începu să ţâşnească sângele din rană.

Câteva secunde mai târziu, muri.

11. În tranşee

1.

Michael detesta intervalul stingheritor, de douăzeci sau treizeci de secunde, cât aveai de aşteptat după ce mureai într-un joc autonom, ca *Demonii Distrugerii.* Erai aruncat într-un vid întunecat, într-un neant neliniştitor, înainte de a începe o nouă viaţă. Era un lucru premeditat, menit să le dea oamenilor un sentiment cât mai real al morţii – să le lase răgazul să reflecteze la ce se întâmplase şi la cum ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat de-adevăratelea. Răgazul să se întrebe: *Şi dacă aş fi mierlit-o* cu adevărat? *Dacă ăsta ar fi fost sfârşitul*?

De data asta, în timp ce aştepta, Michael simţea doar furie. De-abia ce începuseră, şi deja fusese ucis. Nu apucase nici măcar să se uite într-una din tranşeele alea afurisite! Cum naiba o să reuşească vreodată să le ia pe toate la rând? Bătând darabana cu degetele, mental, aşteptă în tăcere. Într-un final, îi apăru dinainte o lumină, care se făcu din ce în ce mai mare, până când îl trase înapoi în lumea VirtNetului.

Deschise ochii şi descoperi că era întins în faţa uşii ce dădea spre lumea de gheaţă în care tocmai fusese ucis. Drugul de metal era tras din nou. Răsuflă uşurat, bucuros că nu fusese trimis înapoi tocmai în hol. Nu se simţea în stare să mai treacă încă o dată de Femeia-Zid şi de Ryker-Văcăriţa-Furioasă.

Gemând, resimţindu-se după cele două lupte – dacă a doua încăierare, sortită din start eşecului, putea fi considerată o luptă –, se ridică în capul oaselor. Era singur în tunel, aşa că deduse că Bryson şi Sarah supravieţuiseră sau muriseră şi se întorseseră deja pe câmpul de luptă.

Era îmbrăcat în continuare din cap până în picioare în haine de iarnă şi avea alături rucsacul încărcat. După ce verifică rapid armele din rastel – niciuna nu funcţiona – şi făcu şi o încercare, oarecum nesăbuită, cu o grenadă – la fel de ineficientă –, trase drugul greu de pe uşă şi ieşi din nou în vânt şi ger. În timp ce mergea, reflecta la cum ar putea folosi programarea spre a-şi oferi un avantaj în acest război brutal.

2.

Michael văzu în zare două persoane urcând greoi panta lungă şi albă. Era sigur că erau prietenii lui – de sub şapca de schi a lui Sarah se revărsa părul ei lung şi şaten, iar mersul ţanţoş al lui Bryson era uşor de recunoscut, chiar şi de la depărtare. Ştia că nu avea şanse să-i mai prindă din urmă, aşa că se hotărî s-o ia pe alt drum. În loc să coboare direct în mijlocul bătăliei, ca prostul – nu ştiuseră la ce să se aştepte, de fapt, prima dată, îşi zise –, avea de gând să dea roată prin dreapta şi să se ascundă după creasta dealului până când avea să găsească o cale mai discretă să se strecoare în mijlocul agitaţiei. După ce merse câteva zeci de metri, văzu că Bryson şi Sarah luaseră aceeaşi hotărâre, doar că ei cotiseră spre stânga.

Bun, îşi zise Michael. Poate că împreună vor apuca să studieze măcar câteva dintre tranşee înainte să le taie iar beregata vreun nebun din creierii munţilor.

Vântul îl şfichiuia, iar gheaţa şi zăpada purtate de vânt îi ardeau pielea. Îşi simţea buzele ca hârtia mistuită de foc, gata să crape dacă îndrăznea să le mai umezească o dată. Aproape că tânjea după acţiune, doar ca să-şi pună sângele în mişcare.

Zgomotul bătăliei – ţipetele şi zbierătele pe care le auziseră mai devreme – se auzea din ce în ce mai tare, pe măsură ce se apropia de coama dealului. Se lăsă pe vine şi începu să înainteze târâş, recunoscător pentru faptul că avea mănuşi groase.

Ajunse până la marginea culmii şi se lăsă pe burtă, oprindu-se o clipă ca să observe panorama. În depărtare, în stânga de tot, Bryson şi Sarah înaintau grăbiţi de la un deal la altul, oprindu-se după fiecare înainte de a trece la următorul. Nu părea că fuseseră zăriţi încă şi se apropiau de tranşeele din margine, unde erau strânşi mai puţini oameni. Majoritatea luptelor se dădeau în continuare de-a lungul culoarului lung, plin de sânge, care trecea prin mijlocul tranşeelor.

Se auzeau scrâşnetele metalului izbit de metal, icnete animalice şi ţipete primitive, purtate de vânt. Tot nu-i venea să creadă că existau oameni dispuşi să ia parte de bunăvoie la un asemenea măcel. Urmărind una din luptele din apropiere, văzu un bărbat înjunghiindu-l pe altul, zbierând în acelaşi timp din toţi rărunchii. Chiar şi după tot ce văzuse în nenumărate filme şi trăise el însuşi în jocuri, îşi feri privirea. Locul ăsta era un adevărat infern.

Concentrează-te, îşi zise. *Ai grijă să nu fii văzut şi concentrează-te la tranşee.*

Rămânând sub linia vizuală a celor care se luptau în vale, înaintă târâș, ca soldații, pe zăpada înghețată. Temându-se că rucsacul ar fi putut să-l dea de gol, și-l scoase până la urmă și-l aruncă, neștiind prea bine de ce-l avea de fapt. Ar fi fost în culmea fericirii dacă apuca să supraviețuiască îndeajuns cât să-și facă griji legat de hrană sau un alt rând de haine.

Își croi drum până fix în dreapta văii, fără a fi observat deocamdată. Mai multe șiruri de tranșee se întindeau între el și locul unde se dădeau majoritatea luptelor, dar tot nu reușea să vadă bine câți oameni așteptau în tranșee. Se opri după o moviliță de zăpadă compactă și încercă să se adune.

Închizându-și ochii, se concentră pentru o secundă pe codul pentru tot ce-l înconjura. Părea alunecos și greu de citit, ca și cum marea de cifre și litere era agitată de o furtună straşnică. Îi luă câteva minute, dar reuși până la urmă să se agațe de o secvență de cod pe care o folosise într-un joc numit *Temnițele din Delmar.* Asta avea să-i confere cuțitului puteri magice, revărsări de forțe nevăzute din vârful lamei care ar putea trece neobservate.

Era mai bine decât nimic.

Așa cum se vedea obligat să facă uneori în Somn, Michael își ținu apoi un discurs menit să-l încurajeze, amintindu-i că, oricât de nasoală părea situația, n-avea să moară *pe bune* dacă era ucis. O să simtă durere, da. Și groază. Poate că va rămâne traumatizat pe veci. Dar măcar, până la cap și pân la coadă, va supraviețui.

Ochii închiși. Inspiră adânc. Deschise din nou ochii. Trase de la brâu cuțitul, strângându-l în mâna dreaptă.

Se ridică și o luă la fugă spre cea mai apropiată tranșee.

3.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul și simțea că îi ardeau plămânii de la aerul rece, dar se sili să nu se gândească la asta și să fugă mâncând pământul. Câțiva soldați îl observară, dar erau în celălalt capăt al tranșeei spre care se îndrepta Michael și nimeni nu veni spre el – continuau să se bată între ei.

Ajunse deodată la marginea tranșeei. Se opri și se uită în jos, studiind rapid interiorul – avea o adâncime de vreo patru metri și jumătate. Șanțul era aproape gol, cu excepția unei bănci de lemn și a unei poteci mâloase, care tăia prin mijloc. Pereții erau acoperiți de prelate negre – prinse sus cu cauciucuri vechi, oale și cratițe. Nu era niciun soldat înăuntru.

Nevăzând imediat un Portal, era cât pe-aci să se întoarcă şi să o ia la fugă spre următoarea tranşee, dar se opri. Cine ştia cum arăta Portalul, de fapt – sau dacă punctul vulnerabil din cod avea să fie uşor de observat? Şi atunci realiză la ce chestie monumentală se înhămaseră. Avea să le ia o veşnicie să scotocească prin fiecare tranşee. Şi nici măcar nu ştiau ce caută, exact.

Oftând, găsi o scară şi coborî, ca să se apuce de treabă.

4.

Prelatele negre ce acopereau pereţii tranşeei erau uşor de tras. Michael trase una la o parte şi se strecură sub ea, apoi merse de-a lungul tranşeei, dintr-un capăt în celălalt, pipăind peretele de gheaţă. Dar nu găsi nimic – doar gheaţă şi zăpadă compactă. Nimic suspect sau ieşit din comun. Din când în când, închidea ochii, căutând anomalii la nivelul codului sau orice care să iasă în evidenţă. Dar totul era ca la carte.

Când ieşi de sub prelată, la celălalt capăt, se uită în jur, asigurându-se că tranşeea era în continuare pustie, apoi trecu la celălalt perete.

Nimic.

O mai luă o dată prin mijloc, înaintând prin mâzgă şi verificând codul, căutând orice ciudăţenie. Apoi studie banca. Şi din nou partea de programare.

Tot nimic.

Urcând scara ca să iasă din nou la suprafaţă, încercă să nu se gândească la cât timp irosise. Era imposibil să afle în care tranşee se afla Portalul, până ce el şi prietenii lui nu le luau la rând pe toate – una câte una. Oftă din nou. Se gândi că niciun efort nu era irosit, de fapt.

Cel puţin, asta voia să creadă. Dar nu reuşea să scape de senzaţia deprimantă că nu aveau să găsească niciodată ce căutau. Mai aveau cel puţin încă o sută de tranşee de parcurs.

Nimeni nu venea în fugă spre el – cel puţin, nu încă. Şi, aruncând o privire de jur-împrejurul câmpului de bătălie, nu văzu nici urmă de prietenii săi.

Michael porni spre următoarea tranşee.

5.

Nu era nimeni nici acolo.

Michael coborî şi începu să caute. Se strecură sub una din prelate şi-şi croi drum pe o parte, apoi pe cealaltă, verificând şi codul din când în când. Dar totul părea în regulă. Nu era nimic acolo.

Urcă, descurajat dar gata să o verifice pe următoarea. Lăsase garda jos, aşa că a fost surprins să vadă o femeie aşteptându-l acolo. Purta aceeaşi ţinută de iarnă, de camuflaj, ca Michael şi avea un aer proaspăt şi imaculat, de parcă tocmai ieşise din tunel. Chipul ei ar fi fost drăguţ dacă nu ar fi avut un rânjet nesuferit, ameninţător.

— Micky mi-a spus c-o să găsesc o pradă uşoară aici, zise. Nimic nu se compară cu un copilaş rătăcit care s-a furişat aici fără să ceară voie. O să fii începutul perfect pentru mine.

Expresia ei se îmblânzise un pic în timp ce vorbea, dar, când termină, îşi dezveli din nou colţii.

— Uşoară? repetă Michael. Ce te face să crezi c-o să fiu o pradă uşoară?

Făcu un pas degajat în spate, oprindu-se cu călcâiul chiar pe marginea tranşeei. Voia să aibă aerul cuiva care e speriat, dar încearcă să ascundă asta.

— De câte ori ai fost pe-aici? îl întrebă femeia, relaxându-şi din nou expresia, doar spre a reveni la rictus după ce termină propoziţia.

— E prima dată, îi zise Michael, cu un aer nevinovat. Dar am omorât deja pe cineva. Nu-i rău, este?

Ea clătină din cap.

— O să-mi placă de nu se poate chestia asta.

Michael zâmbi larg şi-i zise:

— Haide!

Băiatul voia să facă ea prima mişcare şi strategia funcţionă. Femeia îl atacă, roşie la faţă de furie.

Trase pumnul înapoi, vrând să-şi ia elan, şi, chiar înainte să-l lovească, Michael se aruncă la pământ, pe o parte. Ştia că există riscul să cadă peste margine, direct în tranşee, dar era dispus să şi-l asume spre a evita o nouă luptă. Strânse plăselele cuţitului şi lansă o rază invizibilă spre trunchiul ei, aruncând-o înainte.

Femeia zbură peste Michael şi căzu, ţipând, pe fundul tranşeei. Până să apuce să se ridice, Michael o luase deja la fugă spre următoarea tranşee. Cu puţin noroc, femeia îşi rupsese piciorul.

6.

Pe banca din următoarea tranşee era un bărbat care dormea. În afară de el nu mai era nimeni. Michael era în culmea fericirii. O luă la fugă spre scări şi coborî. La început se gândi să facă o verificare rapidă, fără să-l deranjeze pe individ, dar apoi se răzgândi. Se putea ca omul să se trezească în timp ce Michael căuta sub prelată, şi atunci va fi vulnerabil. Nu-şi putea asuma riscul.

Michael se apropie de bărbatul adormit, urmărind cum pieptul i se ridică şi-i cobora. Nevrând să se apropie prea mult, îşi trase fără un sunet cuţitul şi-l îndreptă spre ţintă, apoi lansă o rază laser de-a lungul gâtului soldatului, încercând să nu vomite când acesta se trezi brusc şi-şi duse mâna la rană. Căzu de pe bancă şi, pentru a doua oară în acea zi, Michael trebui să-şi spună că nu ucisese de-adevăratelea pe cineva. Totul părea atât de real!

Bărbatul sângeră până când nu mai avea strop de sânge, apoi dispăru.

După ce Michael căută rapid, dar minuţios, prin tranşee, se dovedi că nu avusese noroc nici de data asta. Trei la activ, încă vreo câteva zeci de parcurs. Gemu.

— Te nemulţumeşte ceva?

Ridicându-şi privirea, văzu un bărbat şi o femeie care stăteau deasupra lui, chiar pe buza tranşeei. Femeia arunca o grenadă dintr-o mână în cealaltă.

— Ăăă… nu, doar îmi trăgeam sufletul, atâta tot.

Din fericire, hainele lui erau de-acum murdare, pline de sânge. Se potrivea mult mai bine în peisaj, părea că era la locul potrivit.

— Doar un puşti fără minte, îi zise bărbatul femeii.

— Crezi c-o să scapi nepedepsit dacă foloseşti fragmente de cod din alte jocuri? Şi e clar că eşti boboc.

Michael o privi circumspect.

— Cum adică?

— Pentru că n-ai luat-o la fugă încă. Probabil că eşti sigur că grenada asta nu funcţionează.

Michael dădu să-i răspundă, dar, până să apuce să spună ceva, femeia trase cuiul şi aruncă grenada. Căzu cu o bufnitură în mâlul de la picioarele lui. Se uită cu un aer sfidător la cei doi. Ei se întoarseră şi o tăiară la fugă.

Când grenada explodă, o simţi. De data asta a fost o revărsare orbitoare de durere, atât de intensă şi fulgerătoare că nu apucă nici măcar să ţipe. Apoi urmă vidul întunecat pe care-l numeau moarte.

7.

Se trezi din nou la start, în tunelul de gheaţă. Bryson era aşezat acolo şi nu păru câtuşi de puţin surprins să-l vadă apărând pe Michael.

— E naşpa când mori acolo, zise Bryson. M-a durut.

Făcu o pauză.

— Tot corpul.

— Mda, şi pe mine.

Michael se ridică şi se întinse, simţind încă ecouri ale durerilor provocate de ultimele două morţi. Nu erau chiar la fel ca rănile reale – Sicriul stimula nervii care provocau reacţiile fizice –, dar îndeajuns de asemănătoare cât să nu le uiţi prea repede.

— Ce face Sarah? întrebă.

Bryson ridică din umeri.

— Nu ştiu. Am fost despărţiţi.

— Câte tranşee aţi apucat să vedeţi?

Bryson ridică două degete înmănuşate.

— Dar nimic deocamdată.

— Frate, gemu Michael. O să ne ia ani de zile.

— Neah, ne descurcăm noi, îi răspunse Bryson, ridicându-se în picioare şi alăturându-i-se. Te distrezi?

Michael se uită o clipă la el.

— Nu, detest fiecare clipă, spuse într-un târziu, apoi îi arătă cuţitul. Până la urmă, am şterpelit un mărunţiş din *Temniţele din Delmar.*

— Mda, răspunse Bryson absent, schiţând o grimasă. E ciudat cum le place boşorogilor ăstora să ucidă – parc-ar fi animale. Trebuie să recurg şi eu la cod, să-mi întăresc forţele.

Michael încuviinţă.

— Hai să mergem să găsim Portalul ăla idiot.

Şi ieşiră pe uşă.

8.

Pentru Michael, următoarele câteva zile au fost iadul pe pământ.

A murit de douăzeci şi şapte de ori, în toate modurile cu putinţă, în interiorul acelei arene brutale, de gheaţă. Unele moduri de a muri erau mai nasoale decât altele, dar cumva se întorcea de fiecare dată acolo. Trucul cu

lama vrăjită îl ajută de câteva ori şi încercă şi alte chestii, de pildă un talent special la sărituri, luat din jocul *Săritorii din canion,* şi viteză mai mare de mişcare, din *Goana furibundă.* Erau lucruri greu de izolat şi de programat şi, până la urmă, nu făceau decât să amâne sfârşitul iminent.

Dar persevera.

Ciudat lucru, în fiecare zi suna un corn la asfinţit şi luptele încetau imediat. Persoane care se luptaseră ca fiarele înainte deveneau brusc cei mai buni prieteni, pornind – adesea şchiopătând – spre mesele mari de banchet, ţinându-se de umeri şi râzând.

Michael şi prietenii lui îi se alăturau la masă, apoi se îndreptau spre un loc unde îi aşteptau saci de dormit şi lămpi care dădeau căldură. În prima noapte, încercară să se furişeze înapoi la tranşee, ca să caute mai departe, dar dădură peste un zid de protecţie temporar şi erau cu toţii prea obosiţi ca să-l spargă. Programele de securitate din această lume de gheaţă erau categoric mai puternice decât altele.

A doua zi, o luau de la capăt. Omoară, omoară, fii omorât. Durere şi suferinţă. Omoară din nou şi fii omorât din nou. Pentru prima dată în viaţă, Michael înţelese de ce soldaţilor din viaţa reală care se întorceau din războaie adevărate le era adesea greu să treacă peste lucrurile pe care le văzuseră şi pe care le făcuseră. Şi peste ce păţiseră. Dacă Michael avea suflet, acesta era gata să se destrame.

Singura lui alinare era faptul că el şi prietenii lui erau împreună. Nu vorbeau mult – nici n-aveau răgaz s-o facă –, dar cel puţin erau împreună.

În a treia zi, spre seară, Sarah găsi Portalul.

12. Un avertisment sumbru

1.

Michael tocmai fusese ucis, din nou, de o grenadă care funcţiona. Dacă învăţase vreun lucru din jocul ăsta, era faptul că, ori de câte ori săreai în aer, întotdeauna era la fel de dureros.

Sarah îl aştepta în tunel. Era aşezată pe jos, cu spatele rezemat de perete, cu picioarele strânse sub ea, şi părea epuizată. Michael se aşeză în faţa ei, iar Sarah îi dădu vestea.

— L-am găsit, îi zise, cu o voce stinsă.

Michael se simţea la fel de gol pe dinăuntru şi ştia de ce: plătiseră un preţ prea mare. Ştia că el, unul, nu avea să mai fie niciodată acelaşi.

Simţi totuşi o oarecare uşurare.

— Unde? o întrebă într-un târziu şi, după cum se uită Sarah la el, ştiu că era la fel de uşurată.

— E într-a cincea tranşee, cum numeri de la corturi, aproape de mijloc, pe stânga. Sunt vreo cinci sau şase oameni înăuntru, înarmaţi cine ştie cu ce. De-abia am apucat să găsesc Portalul, că m-au şi omorât.

— O să ne descurcăm, îi zise Michael. O să-l aşteptăm pe Bryson şi o să punem la punct un plan. Poate că reuşim chiar s-o facem fără să sărim acolo şi să-i măcelărim pe toţi ca-n Evul Mediu.

Sarah îi zâmbi. Era un zâmbet firav şi prăpădit, dar îl încurajă un pic.

— Măcar acum ştim unde e. Nu cred c-aş mai fi rezistat mult timp acolo, fugind de la o tranşee la alta, întrebându-mă de ce moarte minunată o să am parte.

— Aş alege oricând o plimbare plăcută prin spaţiu, vânând extratereştri cu raze laser, în locul jocului ăsta.

Sarah se uită în ochii lui Michael şi rămaseră uitându-se unul la altul, în tăcere, împărtăşind experienţa prin care tocmai trecuseră. Şi apoi, îl lovi din nou un val de durere.

2.

Michael căzu pe podeaua rece şi se făcu ghem, având vag conştiinţa prezenţei lui Sarah, care tocmai se apleca peste umărul lui, strigând la el, întrebându-l ce s-a întâmplat. Nu reuşea să articuleze niciun cuvânt. Îşi cuprinse capul în mâini, legănându-se înainte şi înapoi, simţind cum îi reverbera durerea în toată ţeasta. Îşi amintea suficient de bine ce păţise pe alee, în lumea reală, cât să nu vrea să deschidă ochii.

Viziunile. Viziunile acelea groaznice, care te băgau în sperieţi. Nu ştia dacă efectele crizei asupra minţii lui aveau să fie aceleaşi în VirtNet, ca şi în Starea de Veghe, dar nu voia să afle. Ţinu ochii închişi, aşteptând să treacă durerea.

Într-un final, ca şi data trecută, durerea îi dispăru fulgurant. Niciun fel de atenuare treptată, niciun ecou al durerii. Acum era în agonie, în clipa următoare nu mai avea nimic. Deşi i se păru că auzise o voce…

După spusele lui Sarah, episodul durase trei minute – în ce-l privea pe Michael, ar fi putut fi la fel de bine o oră întreagă. Sarah îl înconjură cu braţul şi-l ajută să se ridice în capul oaselor. Michael se rezemă de perete şi se zgâi la tavan. Ce săptămână minunată avusese!

— Ţi-ai revenit? îl întrebă Sarah.

Michael se întoarse să se uite la ea.

— Mda. Când îmi trece, îmi trece de tot. Acum nu mă mai doare deloc.

Dar se simţea epuizat şi speriat la culme – nu mai avusese o criză de câteva zile şi sperase că, poate, încetaseră de tot.

Sarah îşi trecu degetele prin părul lui.

— Ce ţi-a făcut monstrul ăla? murmură.

El ridică din umeri – presupuse că se referea la Ucid-Simi.

— Nu ştiu. Îmi amintesc doar că aveam senzaţia că-mi suge creierul din mine. Poate că fix asta a făcut – parţial, cel puţin.

— Măcar ai rezistat o vreme fără să mai ai vreo criză, aşa-i? Hai să sperăm c-o să se întâmple din ce în ce mai rar. Poate că, până la urmă, o să înceteze cu totul.

Chiar atunci reveni şi Bryson din joc, cu o expresie de mândrie pe chip, iar Sarah îşi luă mâna de pe creştetul lui Michael.

— Hei, l-am găsit! îi anunţă Bryson. Am găsit Portalul.

Sarah rânji ironic.

— Mare brânză, îi zise. Ţi-am luat-o înainte, motologule.

Dar pe chipul ei apăru un zâmbet sincer. Michael nu se mai simţea chiar atât de gol pe dinăuntru, deşi îşi făcea în continuare griji. Spera că fusese

doar o halucinaţie produsă de criză, dar ar fi putut să jure că auzise o voce, care-i şoptise ceva în minte.

Te descurci bine, Michael.

3.

Bryson le descrise la care tranşee se referea şi era, într-adevăr, cea pe care o găsise şi Sarah. Michael şi prietenii lui îşi munciră creierii, deja obosiţi, încercând să pună la cale un plan. Trebuiau să se apropie suficient de mult de locul respectiv şi să aibă destul timp ca să poată testa Portalul şi să spargă codul. Dar să se arunce în şanţul ăla, cu pumnii şi cuţitele la înaintare, era ultimul lucru pe care şi-ar fi dorit să-l mai facă oricare dintre ei.

Fapt care îl duse pe Michael cu gândul la grenade. Fusese ucis de grenade de trei sau patru ori, aşa că ştia că erau eficiente. Şi ar fi minţit dacă ar fi spus că nu-şi dorea să se răzbune un pic.

Când veni cu propunerea, Bryson zise:

— Păi, sună bine, dar o să avem nevoie de ceva în plus ca să ne asigurăm c-o să explodeze.

— O să aducem un arsenal întreg şi o să începem să le aruncăm, îi răspunse Sarah. O să transfer o Superscânteie din jocul *Maniacii muniţiei,* să sperăm că asta o să declanşeze explozia.

Michael îşi înşfăcă rucsacul şi trase fermoarul, scoţând totul din el.

— Hai să începem să le burduşim.

4.

Odată ce fiecare dintre ei îşi încărcase rucsacul, le luară pe umeri, îşi puseră căciulile şi mănuşile şi ieşiră din nou pe uşă, în ger.

Michael şi Sarah o luară după Bryson, dând roată văii pe partea stângă, având grijă să rămână ascunşi după culme, departe de ochii inamicilor. Când ajunseră pe coama dealului, se lăsară pe burtă şi urcară târâş până în vârf.

Şi apoi, Michael avu o revelaţie.

— Ce-ar fi dacă aşteptăm până dimineaţă şi încercăm să ajungem acolo înaintea celorlalţi?

Ce-ar fi vrut să spună de fapt era: *Vă rog, nu mă obligaţi să mă arunc din nou în nebunia aia*! Nu ştia cât mai putea suporta.

— Şi pe mine mă îngrozeşte treaba asta, zise Bryson. Dar nu ne putem permite să mai pierdem încă o noapte. Hai să încercăm chestia asta. Indiferent că e păzită sau nu tranşeea.

— Fie, bombăni Michael. Dar nu uitaţi – ori trecem cu toţii prin Portal, ori nu trece niciunul. Nu poate să treacă unul dintre noi singur prin Portal, altfel s-ar putea să nu ne mai putem regăsi.

— Bine, zise Bryson. Şi ce-ar fi să nu ne lăsăm ucişi? Ne-am făcut un obicei prost.

— Că bine zici, răspunse Michael. Moartea a devenit chestia pe care o detest cel mai mult.

Michael se uită din nou la întinderea de sub ei. Trebuiau să treacă de câteva zeci de lupte, precum şi de vreo zece tranşee. Şansele de a ajunge până la Portal fără a fi implicaţi într-o luptă de un soi sau altul nu erau prea încurajatoare. Şi, după expresia de pe chipul lui Sarah, probabil că şi ea se gândea la acelaşi lucru.

— Bine, zise Sarah, preluând controlul. Cred că putem să trecem, dar trebuie să vă luaţi după mine. Dacă vreunul din noi e interceptat, trebuie să rămânem şi să luptăm.

— Înţeles, zise Bryson. Rămânem împreună. Acum haideţi să facem chestia asta.

Michael îşi simţi inima bătând ca un motor turat la maximum.

— Mda, a fost tot ce a reuşit să spună.

— Haide!

Sarah se ridică în picioare şi ţâşni deodată, coborând deja în fugă dealul acoperit de gheaţă. Michael şi Bryson se grăbiră să o prindă din urmă.

5.

Le luară o oră să ajungă la tranşee şi o ţinură într-o luptă continuă până acolo. Uneori se luptau cu un singur individ – atunci era uşor. Dar se confruntară şi cu câteva obstacole mult mai dificile – câte doi, trei sau patru soldaţi care se năpusteau toţi odată asupra micii lor alianţe. Singurul lucru pozitiv în faptul că muriseră de atâtea ori era că acum aveau experienţa – şi uşorul avantaj datorat abilităţilor transferate din alte jocuri – necesară în respingerea atacatorilor.

De data asta, nu aveau să moară. Michael îşi jura întruna lucrul ăsta. Cu fiecare clipă era din ce în ce mai epuizat, dar adrenalina lui era la cote maxime şi energia părea să i se reînnoiască la fiecare nouă confruntare.

În sfârşit, se treziră la doar câţiva metri de marginea tranşeei unde era Portalul. Erau toţi plini de vânătăi şi de sânge, cu hainele făcute franjuri. Bryson îşi pierduse rucsacul, şi ei mai aveau un singur cuţit. Dar, pentru un scurt răstimp, erau complet singuri.

Sarah se lăsă în genunchi şi trase fermoarul rucsacului, trântindu-şi arsenalul de grenade pe pământul îngheţat. Michael adăugă şi rezerva lui, în timp ce Bryson dădu fuga la marginea şanţului ca să vadă care era treaba cu paznicii.

— Vreo cinci-şase, le spuse, revenind şi lăsându-se în genunchi lângă ei ca să-i ajute. Începeţi să trageţi. Stau pur şi simplu acolo înarmaţi şi fumează.

Michael se puse pe treabă. Luă o grenadă, îi trase cuiul şi o aruncă în şanţul lung şi îngust. Nu mai stătu să vadă ce se întâmplase; luă încă una şi repetă procesul, aruncând-o în acelaşi punct. Şi apoi încă una. Şi încă una. Bryson şi Sarah erau la fel de rapizi şi, în câteva secunde, aruncaseră mai bine de douăsprezece grenade.

Apoi Sarah închise ochii – îi zvâcneau pe sub pleoape în timp ce analiza şi rescria codul. O strălucire de lumină îi ţâşni din piept, atât de strălucitoare, încât Michael trebui să-şi acopere ochii cu braţul. I-a făcut cu ochiul şi văzu cum se desprinde de Sarah şi ţâşneşte în tranşee ca o cometă năprasnică.

Michael observă un bărbat ieşind din capătul opus al tranşeei. Deschise gura ca să-şi avertizeze prietenii, dar din şanţul adânc se auzi o explozie asurzitoare. Flăcările luminară cerul şi schije de metal zburară în toate părţile.

— Hai să mergem! ţipă Sarah, sărind deja în picioare şi luând-o spre scară.

Bărbatul pe care îl văzuse Michael mai devreme era întins pe burtă pe marginea tranşeei, cu o tăietură adâncă pe spate. Totul era prăpăd şi un val de roşu.

Michael o luă la fugă după Sarah, cu Bryson lângă el. Ajunseră la marginea tranşeei. Michael fugi de-a lungul şanţului, uitându-se după supravieţuitori, dar era înconjurat de moarte. Urmări trupurile dispărând unul după altul.

Ajunseră toţi trei la scară chiar când bărbatul de sus se întoarse pe spate. Încă nu murise, dar nu mai avea mult şi se citea pe chipul lui că ştia şi el asta.

Sarah începu să coboare scara, urmată de Bryson. Michael era chiar în urma lor când bărbatul întinse mâna şi-l prinse de braţ, întorcându-l spre el. Avea surprinzător de multă forţă pentru cineva grav rănit. Michael reuşi să i

se smulgă din mână, dar, până să apuce să se întoarcă, bărbatul începu să murmure ceva, cu buzele fremătând de efort, tremurând din tot corpul.

Michael se aplecă spre el, având impresia că-şi auzise numele.

— Ce ai zis? îl întrebă.

Soldatul păru să facă o sforţare supraomenească şi, cu ultimele puteri, îi spuse dintr-o suflare:

— Fii pe fază cu Kaine! Nu e cine crezi tu că e.

Şi-apoi bărbatul muri şi trupul lui mutilat dispăru fără urmă.

13. Discul plutitor

1.

— Treci încoace! îi strigă Sarah de jos.

Michael realiză că rămăsese uitându-se la peticul de zăpadă însângerată pe care zăcuse, cu doar câteva secunde mai devreme, soldatul muribund. Ce se întâmpla aici? Vocea pe care o auzise în timpul ultimei crize, spunându-i că se descurcă bine, ce-i spusese necunoscutul despre Kaine… Ce însemnau toate astea?

În străfundurile fiinţei lui, Michael se temea că, de fapt, Kaine ştia exact ce făceau ei şi unde se aflau. Şi se întrebă dacă era posibil să fie aşa – oare jucătorul îşi *dorea* ca Michael să-şi dea seama unde îl poate găsi?

— Amice!

Deveni din nou atent la tranşee şi la Bryson, care-l privea lung de-acolo.

— Ce tot *faci*? îi strigă Bryson.

— Mă gândesc, răspunse Michael.

Îşi dădea seama foarte bine cât de stupid suna răspunsul.

— Scuze, adăugă.

Lumea venea în goană din toate direcţiile în timp ce se strecură în şanţul plin de mâl, alături de prietenii lui.

Bryson clătină din cap.

— Nicăieri nu putem să te luăm.

— Ţi-a zis ceva tipul ăla? îl întrebă Sarah.

Michael încuviinţă.

— Mda, dar vă spun mai târziu. În curând o să avem o mulţime de musafiri nepoftiţi. Pe-afară pare că e o defilare de zombie şi noi suntem prada.

— Aici e, zise Bryson, făcându-le semn să-l urmeze.

Merseseră cam vreo patru, cinci metri prin mijlocul tranşeei când le arătă o bucată de perete unde fusese tăiată prelata neagră. Prin majoritatea golurilor se vedea strălucind peretele de gheaţă, dar dintr-un loc iradia o lumină slabă, viorie.

Ţipetele jucătorilor care veneau spre ei se auzeau din ce în ce mai tare.

— Acum ori niciodată, zise Sarah.

Întorcându-se spre Michael, adăugă:

— Tu stai de pază cât încercăm eu şi Bryson să ne lămurim care-i treaba.

În timp ce Michael stătea de pază, Bryson rupse o bucată mare din prelata neagră. Sub ea fusese săpat un tunel înalt de aproape doi metri, în peretele de gheaţă. Michael nu se putea concentra la locul unde se întâmpla mai exact asta, dar undeva în tunel spaţiul întunecat se transforma într-o lumină vibrantă, viorie. Era imposibil să desluşeşti ce era dincolo de ea – cu cât se chinuia mai mult să distingă ceva, cu atât mai tulbure vedea totul.

— Sunt puştanii ăia! zbieră cineva de sus.

Chiar în timp ce Bryson şi Sarah intrau în tunel, Michael îşi ridică privirea şi văzu un bărbat cu un cuţit lung în mână.

Michael nu ezită – se întoarse imediat şi o luă după prietenii lui, păşind spre lumina viorie.

2.

Zgomotele războiului se stinseră rapid – în tunel era linişte, ca şi cum ar fi închis cineva uşa după ei. Şi, când se uită în urmă, Michael văzu că exact asta se întâmplase. Tranşeea din care tocmai evadaseră dispăruse. În locul ei se vedea aceeaşi lumină stranie, viorie.

Se întoarse şi se simţi uşurat să vadă că nu se pierduse de Bryson şi Sarah. Erau tot acolo, în patru labe ca şi el, numai că se concentrau, cu ochii jucându-le încoace şi încolo pe sub pleoape, încercând frenetic să descifreze codul.

— Am reuşit să găsesc un soi de hartă sau ghid, zise Sarah, fără să deschidă ochii. Îl vezi?

Bryson încuviinţă.

— E la un nivel subtil. Va trebui să verificăm întruna codul, ca să-l putem urma.

— Ce se întâmplă? întrebă Michael. Eu ce-ar trebui să fac?

Sarah se întoarse spre el.

— Portalul în sine nu e blocat, de fapt. Dar e foarte uşor să te rătăceşti pe-aici. Şi să te rătăceşti pe veci, vreau să zic. Din ce-am găsit noi, sunt câteva indicatoare la nivelul programului. Dacă le urmăm, ar trebui să ajungem la primul nivel al Căii.

— Bine.

Ţinându-şi ochii închişi, Sarah întinse mâna pe bâjbâite şi îl bătu pe Michael pe umăr.

— Cred totuşi că unul dintre noi trebuie să fie pe fază, în caz că ne atacă ceva. Poţi să faci tu asta? Cât timp eu şi Bryson studiem în continuare codul?

Michael ridică din umeri, chiar dacă prietenii lui nu-l puteau vedea.

— Sigur. Să stau de şase… e o nimica toată.

— Îmi plac oamenii care ştiu să urmeze ordinele, zise Bryson, rânjind.

Sarah se dădu înapoi, întorcându-i spatele lui Michael.

— Haideţi să ne urnim atunci. Pe-aici!

O luă înainte, mergând în patru labe, urmată de Bryson şi apoi de Michael, pătrunzând mai adânc în tunel.

Trecură mai multe minute fără să se petreacă vreo schimbare. Michael simţea o gheară în piept, dar, de fiecare dată când se oprea să inspire adânc, se mai relaxa şi putea să respire cu uşurinţă din nou. Şi liniştea era stranie – era aproape ca şi cum n-ar fi fost linişte, de fapt, ci doar un bâzâit constant. O vreme presupuse că ceilalţi tăceau doar pentru că erau concentraţi la cod, dar apoi îi trecu prin minte o idee. Când îi strigă, nu se auzi niciun sunet. Era ca şi cum cineva apăsase pe butonul de mut – şi, cumva, ăsta era lucrul cel mai înspăimântător la acest tunel bizar, până acum.

O ţinu tot înainte, târâş, concentrându-se doar la picioarele lui Bryson. Era speriat la culme că prietenul lui ar putea dispărea oricând, lăsându-l complet singur. Începeau să-l doară mâinile şi picioarele, simţea că-i amorţesc braţele şi gambele. Şi, cu fiecare clipă, era din ce în ce mai dezorientat şi îl năpădea greaţa.

Mergeau tot înainte, târându-se ca un şir de furnici. Merseseră cel puţin un kilometru şi jumătate, poate chiar de două ori pe-atât. Corpul lui nu era obişnuit cu un asemenea efort. Începea să simtă un freamăt de teamă, o senzaţie de claustrare gata să-l copleşească. Dar îşi înăbuşi aceste sentimente, luând-o moment cu moment, pas cu pas, bazându-se pe talentele prietenilor lui în materie de spart şi rescris coduri. Nu-şi închipuise vreodată că avea să fie aşa recunoscător pentru că vedea dinaintea lui posteriorul lui Bryson, un far călăuzitor prin acea ceaţă viorie.

Se târau în continuare în tăcere, când ceva căzu brusc peste Michael, împingându-l la pământ. Căzu pe burtă şi i se tăie răsuflarea. Teama lui lăsă locul groazei pure – ţipă şi începu să dea din picioare. De-abia dacă se mai putea mişca. I se lăsă o ceaţă pe creier şi îl năpădi o senzaţie tulbure, ca şi cum nu mai avea controlul asupra propriilor acţiuni.

Şi-apoi se sfârşi. Totul se sfârşi. Tunelul violet, tăcerea, forţa care-l trântise la pământ. Era întins pe o suprafaţă cenuşie, tare. Îşi strecură mâinile sub corp şi se ridică în genunchi. Apoi se uită uluit la ce-l înconjura.

El şi prietenii lui erau ghemuiţi pe marginea unui disc uriaş, de piatră, lat de câteva zeci de metri, care părea să fie suspendat în gol. Deasupra lor erau

formaţiuni uriaşe de nori negri, care creşteau şi se strângeau ca şi cum ar fi fost nişte fiinţe vii. Fulgera şi tuna, şi era o atmosferă foarte umedă, ca şi cum stătea să plouă.

Michael habar n-avea unde se aflau – nu mai fusese niciodată într-un loc asemănător în VirtNet. Şi totuşi, deşi locul era atât de bizar, era uşurat că lăsaseră în urmă tunelul.

— Hei!

Bryson îi făcu semn cu capul să se uite în spate.

Michael se întoarse şi se trezi în faţa centrului discului. Când sosiseră nu fusese nimic acolo – era sigur de asta –, dar acum în centru se afla o bătrână aşezată într-un balansoar, care scârţâia în timp ce se legăna. Purta o chestie fără formă, din lână gri. Michael îşi zise că avea aerul unei bunicuţe binevoitoare.

— Salutare, tinerii mei prieteni, le zise femeia, cu o voce răguşită. Veniţi şi staţi un pic aici.

3.

Michael rămase holbându-se la femeie şi, când nici el, nici vreunul dintre prietenii lui nu se urniră, femeia se opri din legănat şi se aplecă spre ei.

— Pe zei, mişcaţi-vă fundul încoace repejor sau aţi încurcat-o, asta v-o spun sigur. Acuşica!

Şocat de schimbarea abruptă, Michael se ridică repede în picioare, cu Bryson şi Sarah după el, şi se îndreptă spre mijlocul platformei, unde se afla femeia.

— Aşezaţi-vă, le porunci.

Buzele ei ridate erau strâns lipite, ca şi cum n-ar mai fi avut dinţi în gură, şi vocea ei îţi zgâria urechea.

Se conformară. Michael îşi strânse picioarele sub el şi aşteptă atent. Chestiile astea erau ciudate, îşi zise, dar nu chiar *atât* de ciudate – îşi petrecuse jumătate de viaţă în Somn şi se obişnuise să-i apară dinainte personaje stranii ca acesta. Cel mai adesea erau inofensive, dar, chiar şi-aşa, îşi aminti, dacă ajunseseră la Cale, era posibil ca femeia să aibă o legătură cu Kaine şi asta nu era a bună.

Femeia îi măsură din priviri, ochii erau singurul lucru la ea care nu părea să aibă suta de ani. Erau ageri şi strălucitori, dar restul trupului ei părea îmbătrânit, cu un picior în groapă. Avea o piele îngălbenită, ridată, care-i atârna pe oasele firave. Câteva fire de păr rar, cărunt. Două mâini

îmbătrânite, pe care le ţinea în poală, semănând cu două rădăcini noduroase încolăcite.

— Unde suntem? o întrebă Sarah. Şi tu cine eşti?

Femeia se uită ţintă la ea.

— Cine sunt, mă întrebi? Unde eşti? Ce e locul ăsta, ce e aici, de ce şi cum anume? De unde venim şi unde ne ducem? întrebările tale curg şuvoi, fato. Dar răspunsurile se ascund printre nori.

Femeia îşi luă încet ochii de la ea în timp ce vorbea, uitându-se undeva în zare. Michael se uită cu coada ochiului la Bryson, care ridică din sprâncene, parcă avertizându-l să-şi ţină gura, măcar o dată.

— Tu, zise bătrâna.

Îşi ridică o mână din poală, tremurând uşurel, şi arătă cu degetul încovoiat spre Michael.

— Un singur comentariu din partea ta şi aici o să-ţi găseşti sfârşitul.

Se încruntă, iar Michael ştiu imediat că nu voia să o contrazică vreodată pe femeia asta. Nu era exclus să se transforme într-un dragon şi să-i mănânce. Erau în Somn, la urma urmelor.

— Ai reuşit să procesezi ce zic? îl întrebă, cu ochii mijiţi, astfel că-i apărură şi mai multe riduri. M-ai *înţeles*?

Bryson îi trase un cot în coaste.

— Fii cuminte!

— Mda, îi răspunse Michael. Am înţeles perfect.

Bătrâna încuviinţă şi se rezemă de spătarul scaunului, începând din nou să se legene.

— N-aţi putut nici măcar să salutaţi cum se cade o femeie bătrână, înainte să începeţi cu întrebările.

— Ne cerem scuze, interveni Sarah. Sincer. Am trecut prin multe ca să ajungem aici şi vrem doar să ştim ce trebuie să facem ca să mergem înainte. Căutăm un loc numit Râpa Sacră.

— Oh, ştiu foarte bine ce vă poftește sufleţelul. Calea duce spre o singură destinaţie şi există o singură cale care duce acolo. Însă Râpa Sacră nu e departe de locul unde staţi acum, atâta lucru vă pot spune.

Michael începea să-şi piardă răbdarea.

— Aşadar ce trebuie să ştim?

Ea îl arătă din nou cu degetul, cu o gheară îngălbenită la capăt.

— Acesta nu mai are voie să deschidă gura. Un piuit dacă mai scoate, am dispărut.

Bryson întinse braţul şi-i astupă gura lui Michael, până să apuce să mai spună altceva.

— S-a chinuit până a ajuns aici, explică Bryson, cu o expresie exasperată. E un pic mai sensibil decât noi ceilalți. Nu-ți face griji. O să-și țină gura. Nu-i așa, Michael? Dă din cap pentru „da", ca un băiat cuminte.

Michael era tentat să-i tragă una, dar dădu o dată din cap, zâmbind, și-i desprinse mâna de pe fața lui.

Bătrâna își strânse din nou mâinile în poală și începu să povestească.

4.

— Mi se spune Săculețul, nu contează de ce. Rolul meu e să păzesc Calea. Uneori vin intruși pe-aici. Nu cred că e cazul să vă spun că n-o să fie un drum prea plăcut. Câtuși de puțin plăcut. Unii dintre ăia mai deștepți ar zice că e ironic, dar singurul scop pentru care există Calea e să încerce să împiedice oamenii să pășească pe ea.

Făcu din nou o pauză.

— Lucrurile stau altfel pe-aici, continuă. Nu seamănă cu niciun alt loc din VirtNet. A trebuit să spargeți și să rescrieți codul ca să ajungeți până aici, dar, de-aici încolo, nu mai puteți să vă bazați doar pe asta. Va trebui să fiți isteți. Și curajoși. Și există o regulă pe care va trebui să v-o amintiți mai presus de toate. Când o s-o auziți, o să vă doriți să nu fi auzit bine.

— Care anume? întrebă Sarah.

O clipă, Săculețul nu răspunse, iar Michael aproape că tremura de nerăbdare.

— Dacă mori, s-a terminat, zise într-un final. Ești terminat, ca un iepuraș în vizuina leului. O să fii trimis înapoi în Starea de Veghe și aveți tot atâtea șanse să mai ajungeți la Cale pe cât aveți să încercați să faceți o plimbare de pe Venus pe Marte. E imposibil. Ați ajuns până aici, asta-i clar – și ați dat dovadă de mare curaj și talent în materie de joc. Dar acum v-am înregistrat, din cap până-n picioare, v-am citit și pe dinăuntru, și pe dinafară, și e imposibil să intrați de două ori aici.

Michael înghiți în sec și se uită îngrijorat la prietenii lui. Era o treabă serioasă. Chiar și în cele mai brutale jocuri din VirtNet aveai certitudinea că moartea era doar un obstacol minor. Nu făcea decât să te întârzie. Și asta îi ajuta pe oameni să se aventureze, să joace fără rezerve, să-și asume riscuri și să facă lucruri pe care nu le-ar fi făcut în veci în viața reală. În asta consta distracția – puteai oricând să te întorci și să mai faci o încercare.

Dar, dacă ce spunea bătrâna era adevărat, el şi prietenii lui aveau o singură încercare aici. Dacă aşa ar fi stat lucrurile în *Demonii Distrugerii,* s-ar fi ales praful de misiunea lor de-acum câteva zile.

— Aţi reacţionat ca nişte adulţi, zise Săculeţul. Trebuie să recunosc. Lucrurile stau altfel pe Cale – n-a existat niciodată un zid de protecţie mai puternic. De departe.

Michael era gata s-o ia razna din cauză că nu avea voie să vorbească, deşi nu ştia de fapt ce-ar fi avut de zis.

Din fericire, Bryson rupse tăcerea.

— În regulă, dacă murim, suntem trimişi înapoi în Starea de Veghe. Am priceput. Ce altceva ne poţi spune?

Săculeţul râse înainte de a-i răspunde.

— Există doar două căi de a ieşi de pe discul ăsta. Prima e să sari în gol şi să mori, ca să ajungi înapoi la Starea de Veghe.

Nu e o opţiune, îşi zise Michael.

— Şi a doua? întrebă Bryson.

Femeia zâmbi, lăsând să i se rearanjeze păienjenişul de riduri.

— Să-ţi dai seama cât e ceasul.

5.

De îndată ce încheie propoziţia, întreaga structură pe care se aflau se lăsă mai bine de un metru în jos. Se dezechilibrară şi căzură toţi. Michael simţi un gol în stomac şi întinse mâna să se prindă de ceva.

Se văzu o străfulgerare de lumină pe cer şi modelele aleatorii din jurul lor începură să se rearanjeze, lăsând să apară şi să dispară deschizături, abisuri de întuneric pur suspendate în gol, la câţiva paşi de marginea discului.

Discul se roti brusc pe loc, făcându-l să-şi piardă din nou echilibrul. Se întinse cât era de lung pe piatră şi alunecă spre margine, când discul se opri la fel de brusc. Scaunul pe care stătea Săculeţul rămase nemişcat şi bătrâna începu să râdă, de-acolo de unde era cocoţată.

— Ce se întâmplă? întrebă Sarah. De ce ne mişcăm?

Michael se târî, oprindu-se lângă scaunul din mijloc.

— V-am spus deja ce aveţi de făcut, le zise Săculeţul. Studierea codului n-o să vă ajute acum.

— Ce-ar trebui să facem? întrebă Michael, uitând porunca ei să nu zică nimic. Cum ghicim cât e ceasul?

Bătrâna se uită în ochii lui – ochii ei erau întunecaţi de furie.

— Mai am doar câteva vorbe să vă spun, pacoste ce sunteţi, şi-apoi am plecat.

— Atunci spune odată ce-ai de spus, îi răspunse Michael, uşurat că bătrâna nu reacţionase la abaterea lui.

Discul se mişcă din nou şi toţi trei reacţionară imediat, încercând să-şi menţină echilibrul. Michael îşi ridică privirea spre marginea discului de piatră şi văzu că dreptunghiurile negre apăreau în continuare şi dispăreau. De jur-împrejur, norii negri erau în fierbere, întinzându-se, contractându-se şi umflându-se din nou.

Săculeţul se foi pe scaun, atrăgându-i din nou atenţia lui Michael.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, le zise, cu un chip lipsit de expresie. Pentru că n-am de gând să repet.

— Bine, zise Sarah. Suntem atenţi.

Nimic n-o şochează pe Sarah, îşi zise Michael.

Se aplecă spre balansoar, pregătindu-se să asculte cu atenţie – să nu-i scape nimic. Săculeţul vorbi limpede, dar cuvintele ei erau un soi de ghicitoare:

Înainte să alegi ceasul de vrajă
Visează anume turnul înalt de strajă.
Şi, înainte să pleci într-o clipită.
Priveşte luna neagră şi scobită.

Un ultim hohot de râs ca de vrăjitoare şi bătrâna se făcu nevăzută, cu balansoar cu tot.

6.

Michael îşi concentră toată atenţia pe memorarea cuvintelor bătrânei, în timp ce aceasta le rostea, aşa că mai că nu observă când dispăru. Dar, când închise ochii şi încercă să reproducă versurile, a fost dezamăgit să descopere că nu-şi amintea decât jumătate.

— Voi aţi reţinut chestia asta? întrebă Bryson.

Michael se uită la el, cu o strângere de inimă.

— Ăăă… poate. În mare. O parte?

Sarah se întoarse, astfel că acum stăteau toţi trei faţă în faţă. Tocmai se pregătea să spună ceva, când discul se roti din nou, la nouăzeci de grade.

Dreptunghiurile negre – un soi de Portaluri, presupunea Michael – continuau să se mişte, apărând şi dispărând.

— Bine, cred că-mi amintesc, spuse Sarah.

Bryson îşi deschise NetScreen-ul şi tastatura şi notă cuvintele în timp ce le spunea ea. Sarah îşi amintea aproape toată ghicitoarea şi, preţ de un minut, se sfătuiră, comparând-o cu ce-şi aminteau Bryson şi Michael. În curând ajunseră la o formă asupra căreia erau cu toţii de acord. Dar Michael era în pană de idei.

Îşi ridică mâinile spre cer, frustrat.

— Baborniţa ar fi putut să ne ofere un pic mai mult.

— Păi, zise Bryson, ne-a zis că trebuie să ne dăm seama cât e ceasul. Mă gândesc că, în cel mai rău caz, o să arate exact când a început, pentru noi, viaţa pe o farfurie zburătoare din piatră.

Sarah gemu.

— Haideţi, băieţi. Îi dăm noi de cap.

— Ştiu, zise Michael. Uite, avem chestia asta care se învârte, avem Portaluri spre altundeva şi avem o ghicitoare despre ceasul de vrajă. Şi, cum zicea Bryson, Săculeţul ne-a zis să ne dăm seama cât e ceasul. Floare la ureche.

— Şi suntem pe un disc – e rotund, ca un cadran de ceas, completă Sarah.

Bryson interveni.

— Poate că trebuie să dezlegăm ghicitoarea, alegem locul pentru ora corectă şi sărim printr-unul dintre dreptunghiurile alea negre.

— Dar de unde ştim unde sunt numerele? întrebă Michael.

Însă până să apuce prietenii lui să răspundă, porni târâş spre marginea discului, ca să se uite mai bine.

— Ai grijă! strigă Sarah. Chestia asta se poate mişca oricând!

De-abia rostise ultimul cuvânt, că discul se roti din nou, aruncându-l pe Michael pe o parte. Se rostogoli mai bine de un metru şi se dezorientă complet. Scoţând un scâncet stânjenitor, îşi lăsă palmele pe piatră, oprindu-şi căderea. Discul se opri şi el se uită în sus.

Îl mai despărţeau vreo trei metri de margine, dar nu putea decât să-şi închipuie ce avea să-i spună Bryson mai târziu, dacă reuşeau să scape teferi şi nevătămaţi. Se ridică în patru labe şi se apropie din nou de margine, ţinându-şi braţele şi picioarele întinse cât mai mult ca să-şi păstreze mai bine echilibrul. Unul dintre Portaluri i se deschise chiar dinaintea ochilor, ameţitor de adânc. Era de un negru aşa intens, încât întunericul părea aproape *viu.*

Încet, se târî până când ajunse la mai puţin de o jumătate de metru de margine. Se lăsă pe burtă şi se trase cu încă vreo câţiva centimetri mai

aproape. Chiar în timp ce făcea asta, Portalul din faţa lui dispăru, fiind înlocuit pe dată de învolburarea de forme şi culori de pe cerul înnorat. Michael închise ochii şi se uită în jos, iar când îi deschise văzu că era ceva săpat în disc, chiar pe margine. Se uită atent la piatră. Două cifre de-o şchioapă – unu şi doi – fuseseră scrijelite acolo. Numărul doisprezece. Se întoarse spre ceilalţi, strigându-le:

— Am găsit miezul nopţii!

7.

Sarah îi răspunse imediat:

— Treci încoace înainte să te zboare chestia asta! Michael se trase spre stânga până când găsi ora unsprezece. De îndată ce o văzu, se întoarse şi se lăsă în patru labe. Discul se roti din nou şi Michael încremeni, ţinându-se bine până ce discul se opri, apoi se întoarse repede lângă prietenii lui.

— E numerotat, zise Michael. Exact ca un ceas.

Sarah încuviinţă.

— Bravo! Bryson a marcat locul cu picioarele.

Michael se uită la prietenul lui. Stătea cu picioarele întinse în faţă, cu tălpile spre locul în care se aflase Michael cu câteva clipe mai devreme.

— Uau, deştepţi mai sunteţi.

— OK, acum vine partea uşoară, zise Bryson. Să dezlegăm ghicitoarea.

NetScreen-ul îi plutea în continuare în faţă şi îl întoarse spre ceilalţi. Michael se aplecă spre el ca să mai citească o dată ghicitoarea:

Înainte să alegi ceasul de vrajă
Visează anume turnul înalt de strajă.
Şi, înainte să pleci într-o clipită.
Priveşte luna neagră şi scobită.

— Trebuie că e un indiciu legat de fazele lunii, spuse Sarah. Ştie cineva fazele lunii?

— Sau când ar părea neagră şi scobită pe dinăuntru? completă Bryson. Să fie ceva evident, gen luna nouă, când totul e negru? Sau o eclipsă, poate?

Discul se roti din nou şi încremeniră toţi.

Sarah părea cufundată în gânduri.

— Ce-ar putea să însemne turnul? Poate că simbolizează ceva şi, când e lună nouă şi… Oh, frate, sincer habar n-am ce zic.

Michael rămase locului, studiindu-şi prietenii. Ceva îi spunea că erau pe un drum complet greşit. Complet. Asta nu avea nimic de-a face cu luna de pe cer sau cu vreun turn, sau cu fazele lunii. Era vorba de altceva şi aproape, aproape, dar nu tocmai, ştia despre ce anume.

— Michael? îl întrebă Sarah. Tu eşti geniul – *tu* despre ce crezi că e vorba?

Michael îi întâlni privirea, dar nu spuse nimic.

— Ei bine? insistă ea. Ce…

Şi-apoi se întâmplară două lucruri în acelaşi timp, retezându-i întrebarea. Mai întâi, un sunet cum nu mai auzise vreodată Michael, ca zgomotul supersonic a o mie de avioane cu reacţie. Se auzea atât de tare şi de undeva de foarte aproape, încât Michael simţi că-i pocnesc urechile. În acelaşi timp, o străfulgerare de lumină orbitoare, ca o văpaie albă, incendie cerul, străpungând discul de piatră la vreo şase metri de locul unde se aflau. Lui Michael îi ţiuiau urechile şi vedea puncte negre dinaintea ochilor.

— Ce mai e şi asta? îl auzi pe Bryson întrebând, deşi îl auzea ca printr-o cortină groasă.

Michael era ameţit. Fusese aruncat pe spate de explozie. Se întoarse pe burtă şi se ridică din nou în genunchi. Chiar atunci, se auzi un trosnet, ca zgomotul unor banchize de gheaţă care se rearanjează. Se întoarse spre locul de unde venea şi văzu că discul de piatră începuse să se spargă – apăruse un păienjeniş de fracturi minuscule, care se desfăceau din locurile unde lovise fulgerul. Se întindeau din ce în ce mai mult, ramificându-se. Michael a fost năpădit de groază, izbit de o revelaţie: întregul disc urma să se năruie dintr-o clipă într-alta.

— Ridicaţi-vă! le strigă. Hai să ne strângem laolaltă.

Chiar în timp ce prietenii lui se ridicau şi veneau spre el, Michael simţi că i se limpezeşte mintea, concentrându-se. Răspunsul era atât de evident, încât îi veni să râdă tare.

— Ora zece! strigă. Trebuie să trecem prin ora zece!

8.

Discul se roti apoi şi se prinseră unul de altul. Aşchii de piatră zburau de pe margini, dispărând în gol. Păienjenişul se lărgea în continuare, acoperind aproape toată suprafaţa discului. Nu mai aveau deloc timp.

— Haideţi! strigă Michael, luând-o în direcţia care părea oarecum cea bună – fără picioarele lui Bryson, care să-i arate unde era miezul nopţii, nu aveau cum să ştie sigur.

Portalurile negre continuau să joace în aer, ivindu-se şi dispărând.

— Nu! îl opri Bryson. Acolo e!

Arătă spre capătul opus al discului.

Michael învăţase de mult să se încreadă în instinctele prietenului lui în materie de jocuri, aşa că nu-l contrazise. Se întoarse, pornind-o în sensul indicat de Bryson. Sub tălpile lor piatra era ca nisipul, grunjoasă şi părând să se mişte la fiecare pas. Se auzi un trosnet în dreapta lor şi, îngrozit, Michael văzu o bucată de mai bine de un metru din disc căzând în abisul de nori.

— Uite! strigă Sarah, arătând în stânga bucăţii care tocmai dispăruse.

Erau îndeajuns de aproape ca să vadă numărul 4. Bryson se înşelase.

— Scuze! le strigă.

Discul se roti din noi, aruncându-i pe toţi la pământ. Căzură unul peste altul, apoi se grăbiră să se ridice. Michael întinse mâna şi simţi un val de panică atunci când nu găsi nimic acolo. Simţi o muchie de piatră neregulată zgâriindu-i cotul şi îşi trase braţul de pe marginea unei gropi, chiar în timp ce Bryson îl trăgea de-acolo. Căzu din nou peste Sarah, care icni şi-l împinse la o parte, dar el se ţinu în continuare de ea. Tot discul tremura acum, ca şi cum ar fi fost în epicentrul unui cutremur, şi în jurul lor se auzeau neîncetat zgomotele groaznice ale pietrei care se crăpa.

Michael realiză că nu-şi mai puteau permite luxul de a fi precauţi. Sări în picioare şi-şi prinse prietenii de mână.

— Haideţi!

Trăgându-i după el, o luă la fugă de-a lungul discului, sărind peste mai multe găuri căscate între timp. În stânga lui, se rupse încă o bucată enormă de la marginea discului şi căzu, urmată de încă una în dreapta. În mijloc, unde fusese mai devreme Săculeţul, în balansoarul ei, o bucată de disc explodă, împrăştiind o ploaie de pietre, şi, odată ce dispăru, prin golul rămas se întrezări lumina stinsă, viorie, a norilor. Michael o ţinea tot înainte, fugind, sărind, uitându-se ţintă la locul aflat la polul opus faţă de cifra patru, de unde tocmai plecaseră, în momentul de faţă nu era niciun Portal în locul unde aveau nevoie de unul.

Erau la doar câţiva paşi distanţă când discul se roti, aruncându-i din nou pe suprafaţa de piatră. Trosnetele se auzeau mai tare ca niciodată, şi Michael nici nu trebui să se uite în urmă ca să-şi dea seama că jumătate din disc dispăruse în abis. Se ridică în genunchi, ca şi prietenii lui, şi porni spre locul alocat orei zece. În continuare, nu era niciun Portal acolo.

— Haide! zbieră Michael la cerul pustiu. Haide odată, porcărie…

Un dreptunghi negru se înfiripă deodată, un plan care plutea la doar câţiva paşi distanţă. Michael ştia că nu va rămâne mult acolo, că exista riscul

să nu-l mai prindă în clipa când săreau. Dar trecuse de mult vremea unor astfel de reflecţii.

Se ridică în picioare şi îl împinse pe Bryson spre Portal. Bryson o luă la fugă, sări prin dreptunghiul negru-închis şi dispăru înghiţit de întuneric. Sarah venea imediat după el. Îi alunecă piciorul, dar nu suficient ca să schimbe ceva. Apucă să treacă.

Se auzi o nouă explozie răsunătoare şi lumea se umplu de sunet şi lumină. Michael o luă la fugă şi se lăsă pe vine, sărind chiar când discul începuse să se rotească din nou. Din cauza mişcării, se răsuci, astfel că era cu faţa la discul năruit – zbura cu spatele. Vedea ce mai rămăsese din disc, o mare de pietre şi o ceaţă ţesută de praf. Pentru o clipă nu ştiu dacă trupul lui se mişca în direcţia bună sau ce avea să se întâmple cu el. Clipa aceea i se păru interminabilă.

Apoi însă, se izbi cu spatele de Portal şi cerul se făcu negru.

14. Speriat

1.

Ateriză greoi, cu zgomot, pe o podea de lemn și simți un junghi pe șira spinării. Dinaintea și în urma lui se întindea un hol larg, cu pereții acoperiți de un tapet înflorat, decolorat, zdrențuit și jupuit pe margini. Din tavan atârna un singur bec, care răspândea o lumină chioară. Bryson era întins lângă el, cu capul lăsat pe brațe, iar Sarah se ridicase deja în genunchi, dar părea un pic amețită.

— Ne cam place să scăpăm la mustață, așa-i? mormăi Bryson.

Sarah întinse mâna și-l împunse pe Michael.

— Cum te-ai prins? Că era ora zece?

Michael se simțea destul de încântat de sine, dar, când se mișcă, simți că-l doare tot corpul. Gemând, se ridică oricum.

— Ghicitoarea aia tâmpită descria pur și simplu cum arată numărul. Gândiți-vă și voi.

Bryson și Sarah se uitară unul la altul și Michael își dădu seama când le pică fisa amândurora simultan.

— Un turn, zise Sarah. Și-apoi o lună neagră și scobită.

— Un unu și un zero.

Bryson clătina din cap, ca și cum ar fi fost cel mai tâmpit om din lume.

— Îmi cer scuze că sunt așa genial, comentă Michael. E o povară pe care sunt obligat s-o port.

Sarah dădu să zâmbească, dar îi pieri până să apuce să se înfiripe un zâmbet adevărat.

— Credeți că e adevărat?

— Ce anume? întrebară Michael și Bryson într-un glas.

— Oh, zău așa. Știți voi ce.

— Singura regulă? își dădu cu presupusul Bryson.

Sarah încuviință.

— Mda. Dacă murim, femeia a zis că nu ne mai putem întoarce pe Cale.

În toată nebunia, Michael uitase de asta.

— Va trebui doar să fim pe față să nu murim, mă gândesc.

— Şi ar putea fi şi mai rău, adăugă Bryson. Aproape că m-aşteptam să spună că o să intre în codul nostru – să ne modifice Miezul. Măcar ştim c-o să ajungem acasă teferi şi nevătămaţi.

Asta nu-l consolă deloc pe Michael.

— Şi c-o să dăm greş în… misiunea noastră sau cum i-o zice. C-o să ne punem VNS-ul în cap. Ni se va răpi viaţa personală, o să fim aruncaţi în puşcărie, o să ne omoare familiile, cine ştie? Eu, unul, aş prefera moartea.

— Pur şi simplu nu puteam să murim, zise Sarah blând. Nu mai e un joc. Nu putem să murim şi nu putem să-l lăsăm pe vreunul dintre noi să moară. Ne-am înţeles?

— Desigur, zise Michael.

Bryson ridică degetul mare.

— În special, să nu mă lăsaţi pe *mine* să mor. Dacă nu vă e cu supărare.

Lui Michael îi trecuse durerea de spate şi se concentră în sfârşit ceva mai mult la ce îi înconjura. Capetele holului în care se aflau dispăreau în întuneric, ca şi cum s-ar fi întins la infinit, şi într-o parte, şi în cealaltă.

— Unde ne-au mai trimis acum? întrebă Bryson. Şi de unde ştim că suntem în continuare pe Cale?

Sarah închise ochii pentru o clipă, studiind codul.

— Pare să aibă aceeaşi structură şi textură, la nivelul codului, ca discul de piatră. E un program complex şi aproape imposibil de citit. Distracţie maximă.

Michael se ridică şi se rezemă de unul dintre pereţi. Aşteptă câteva clipe să vadă dacă se schimba ceva.

— Arată ca şi cum am fi într-un conac de pe vremuri sau ceva de genul ăsta.

Bryson şi Sarah se ridicară şi ei, iar Bryson arătă în amândouă direcţiile în acelaşi timp.

— Încotro s-o luăm mai întâi? întrebă. Ar fi cazul să începem să explorăm.

Se auzi un zgomot.

Era o exclamaţie înfundată, de durere, care venea din josul holului, din dreapta lui Michael. Simţi un fior şi se desprinse de perete, îndreptându-se de spate şi ciulind urechea. Părea să fie un bărbat care gemea şi zgomotul nu se stinse. Se auzea în continuare. Michael era gata să le şoptească ceva prietenilor lui, când se auzi un ţipăt strident din aceeaşi direcţie, un urlet de agonie. Apoi se lăsă tăcerea. Bryson şi Sarah se uitară amândoi ţintă la Michael, cu ochii mari.

— Cred c-ar trebui s-o luăm încolo, zise el, arătând spre stânga.

2.

Se îndepărtară de locul de unde se auziseră zgomotele acelea groaznice, deşi Michael se uita peste umăr o dată la câteva secunde, convins că va da cu ochii de vreo creatură sinistră, fantomatică, care-i pândea din spate, dar deocamdată nu se mai întâmplase nimic, nici măcar nu se mai auzise vreun geamăt.

Holul nu se mai termina. Merseră înainte, o bună bucată de vreme, trecând pe sub mai multe becuri chioare, la fel ca primul pe care-l văzuseră. Şi, treptat, Michael observă că exista un sistem – chiar când penumbra era gata să se transforme în beznă, ajungeau la marginea unei zone luminate, unde se afla din nou un bec. Ar fi putut să jure că se învârteau în cerc, deşi era limpede că holul era în linie dreaptă.

Şi merseră vreo douăzeci de minute fără să apară nicio schimbare.

— Bizară mai e casa asta, spuse Michael într-un final.

Îi amintea de un joc pe care-l jucase cândva – un turn cu multe scări, care alcătuiau un labirint complex. Măcar atunci simţise că ajunge undeva în timp ce explorau turnul.

— De-abia aştept să văd cum arată dormitorul principal, adăugă, cu o voce moale.

Din când în când, Sarah se oprea să studieze tapetul.

— Dacă locul ăsta *chiar* e o casă, am încercat să-mi dau seama dacă suntem prinşi într-un fel de buclă, dar deocamdată n-am văzut niciun model care să se repete exact – n-am văzut pete identice sau fâşii rupte din acelaşi loc. Pur şi simplu, e un hol al naibii de lung.

— Ce e şi mai ciudat e că nu există nicio uşă, adăugă Bryson.

— Poate că e un soi de tunel. E posibil să facă legătura între două clădiri, zise Sarah. Ar fi o explicaţie logică – nu sunt nici ferestre.

Deodată, se auzi o şoaptă brutală, ca o rafală subită de vânt.

Michael se opri şi ridică mâna.

— Ce s-a auzit?

Simţi iar un fior pe şira spinării.

Bryson şi Sarah se uitară la el, dar de-abia dacă reuşea să le deslueşască feţele în penumbră.

— *Michael,* murmură vocea fără trup.

Michael se întoarse şi se lipi cu spatele de perete. Se uită în stânga şi în dreapta, dar vocea părea să vină de pretutindeni în acelaşi timp, ca şi cum ar fi existat boxe în pereţi, în podele şi tavan.

— *Michael, te descurci bine.*

O boare de vânt străbătu holul – îi răvăşi părul lui Michael şi le înfoie hainele prietenilor lui. Părea că un animal uriaş îşi dăduse ultima suflare.

— OK, spuse Bryson. Consideraţi că m-a luat cu fiori. Vreau să ies din locul ăsta, şi chiar acum. De ce e cineva care ţi se adresează ţie?

— Nu fi aşa speriat, mormăi Michael, încercând să pară impasibil. De câte ori am vizitat o casă bântuită? Până şi jocurile cu raliuri au case bântuite. Nu înseamnă nimic.

Aşa spera.

— Nu e chiar aşa de ciudat că ştiu cum mă cheamă.

— Oh, nu ţi-e frică deloc, deci? îi dădu replica Bryson.

Michael schiţă un rânjet şmecheresc şi o luă înainte, dar, de îndată ce-i întoarse spatele lui Bryson, îi pieri zâmbetul. Doar pentru că se dădea viteaz nu înseamnă că se şi simţea aşa. Da, fuseseră într-o mulţime de locuri ca ăsta. Dar nu într-o casă în care aveai dreptul la o singură viaţă. Simţea un gol în stomac care nu avea nimic de-a face cu foamea.

Tresări când Sarah îi puse mâna pe umăr.

— Uite, Bryson, zise ea, pufnind în râs. Nu-i e frică deloc.

Bryson se hlizea şi el.

— Mda, să sperăm că n-o să se vadă în vreo oglindă. S-ar putea să facă pe el.

— Bine, aţi câştigat, mârâi Michael. Vreau la mama. Acum ajutaţi-mă să găsesc o uşă.

3.

Două ore mai târziu, încă nu văzuseră nici măcar o uşă.

Între timp, vântul fantomă mai suflase de trei ori, urmat de şoaptele lugubre care se auzeau de pretutindeni în acelaşi timp. De fiecare dată, Michael simţea că i se face pielea găină, dar se străduia să-şi ascundă reacţia. De ce îi făcea persoana complimente? Orice ar fi fost însă, nu le făcea niciun rău. Şi, cum mergeau pe holul interminabil, Michael nu mai era atât de preocupat de prezenţa fantomatică, cât panicat, poate, la gândul că nu aveau să găsească în veci o cale de ieşire.

Era, poate, cel mai inteligent tip de *firewall* cu putinţă. Nu unul menit să te ucidă sau să te schilodească, ci un loc în care erai prins în cursă, care îţi dădea iluzia că te îndrepţi spre o destinaţie, când de fapt nu era aşa. Şi mai adaugă la reţetă şi o fantomă sinistră care-ţi rosteşte numele ca să te scoată treptat din minţi.

— Ce facem? întrebă Bryson.

Michael a fost cât pe-aci să tresară din nou – nimeni nu mai zisese nimic de o bună bucată de vreme, iar el era cu nervii întinşi la maximum.

Sarah se opri şi se lăsă să cadă pe podea.

— Are dreptate. Chestia asta e zadarnică. Probabil că, în ochii oricui ne urmăreşte, arătăm ca nişte şoareci idioţi.

Arătă spre un capăt şi celălalt al holului, apoi oftă din rărunchi.

— Hai să facem o pauză şi să testăm codul. Poate ne scapă ceva.

Închise ochii şi se rezemă cu capul de perete, iar Michael şi Bryson se aşezară lângă ea. Urmându-i exemplul, închiseră ochii şi se concentrară pe codul pentru ceea ce-i înconjura. Michael inspiră adânc de câteva ori, căutând orice ieşea în evidenţă. Începea să-l năpădească foamea reală, astfel că îi era mai greu să se concentreze, şi ştia că vor avea nevoie în curând de hrană, altfel riscau să rămână fără energie. Corpurile lor reale, rămase acasă, în Sicrie, urmau să rămână într-o stare fizică bună, dar nu şi cele de aici. Ca să ţină pasul cu simularea, VirtNetul urma să le secătuiască Aurele de vlagă, până când nu le mai rămânea energie decât să se târască.

Nu-i venea să creadă ce vedea la nivelul programului. Dacă, în *Demonii Distrugerii,* codul fusese un vârtej de cifre şi litere, acum era ca o tornadă, rotindu-se aşa de repede că de-abia dacă reuşea să desluşească ceva. Simplul efort de a se concentra îi dădea dureri de cap.

— *Michael.*

Michael întrerupse conexiunea şi îşi ridică privirea, aşteptându-se ca fantoma să apară în sfârşit. De data asta, şoapta părea să vină mai de-aproape, cumva, părea mai concretă. Dar nu se vedea nimic, iar boarea, de-acum cunoscută, suflă pe lângă el, mai agale ca înainte însă. Prietenul lor nevăzut mai repetă de câteva ori cuvântul preferat, înainte de a dispărea din nou.

Michael trase cu ochiul la Bryson, studiindu-i reacţia, şi expresia lui îl puse pe gânduri. Era aplecat în faţă, chiorându-se într-un punct aflat pe peretele din faţa lui. Michael încercă să-şi dea seama ce studia atât de atent, dar tapetul nu părea diferit cu nimic de cel pe lângă care mergeau de câteva ore bune.

— Hei, îi zise Michael. Ce faci? Ai găsit un punct slab?

Expresia lui Bryson se relaxă şi îşi întoarse privirea spre Michael.

— Mda, cred că da. Mă rog, nu tocmai un punct slab, poate doar un indiciu la nivelul codului legat de ce-ar trebui să facem. Dar vă zic sincer – n-am mai văzut aşa ceva până acum. Programarea din locul ăsta e nebunie curată.

— Absolut, încuviinţă Sarah, în acelaşi timp cu Michael. Cine a construit locul ăsta e cam de-o mie de ori mai avansat decât pot spera eu să ajung. Mă

intrigă din ce în ce mai mult tipul ăsta, Kaine. Trebuie că e un soi de copil-minune.

Bryson ridică din umeri.

— Cum ziceam, e o nebunie. Niciunul dintre noi n-ar fi în stare să facă așa ceva. Asta-i clar.

— Dar parcă ziceai c-ai găsit ceva, zise Michael, simțind că i se risipesc speranțele.

— Da. Or avea ei un cod al naibii de avansat, dar nici cu noi nu mi-e rușine. Ia uitați-vă!

Se ridică și se apropie de peretele opus. Se rezemă cu capul de el, ca și cum asculta ceva, și își lăsă palmele să alunece pe perete.

— Auzi? întrebă, uitându-se la Michael.

Primul gând al lui Michael a fost că Bryson câștigase concursul, poate – fusese primul dintre ei care claca după atâta mers prin holul interminabil.

— Se aude ca și cum cineva și-ar freca palmele de un perete.

Bryson zâmbi larg.

— Nu, prietene. E un sunet magic. Sună a gol.

— Magic? întrebă Sarah.

Bryson se îndreptă din nou de spate.

— Aveți un pic de încredere, dragii mei prieteni.

Apoi lovi în spate cu piciorul drept, izbind tare peretele. Se auzi o pocnitură urmată de un trosnet și vârful pantofului trecu prin perete. Își trase piciorul înapoi, trăgând și o bucată de perete cu el, împrăștiind în jur praf alb.

Se uită la Michael peste umăr.

— Nu e nicio ușă? Nu-i bai. Trebuie să ne-o facem singuri.

4.

Bryson îi conduse să le arate ce ochise în uraganul de cod și, într-adevăr, exista un indiciu acolo. Era îndeajuns de limpede încât să cadă de acord că singura cale de a trece la următorul nivel al Căii era s-o ia prin perete.

Michael și Sarah i se alăturară și luară toți cu asalt peretele. Începând din locul unde Bryson binevoise să dea prima lovitură, se apucară să rupă peretele, smulgând bucăți de tencuială și desprinzând fâșii din tapet. Pe Michael începeau să-l usture buricele degetelor, dar simțea un entuziasm crescând și se mișcară din ce în ce mai repede, pe măsură ce se lărgea gaura.

Îi suflă din nou briza din spate, urmată de aceeaşi şoaptă lugubră, dar nu reacţionă în niciun fel. Avea să scape de-aici.

Curând făcuseră o spărtură destul de mare cât să poată trece prin ea, dacă mergeau ghemuiţi.

— Cine trece primul? întrebă Michael.

Dincolo de perete era atât de întuneric, încât părea că cineva atârnase o cortină neagră.

Sarah îi trase un cot lui Bryson.

— A fost descoperirea ta, Bigfoot.

— Mie-mi convine, mormăi Bryson.

Se aplecă, se prinse cu amândouă mâinile de marginile zdrenţuite ale intrării improvizate şi se aventură în beznă. Ajuns dincolo, se ridică şi Michael îi mai văzu doar pantalonii când făcu stânga-mprejur.

— Vezi ceva? îi strigă Michael.

— Nimic, se auzi răspunsul, uşor înfundat. Absolut nimic. Dar e un spaţiu deschis şi aerisit. Intraţi şi voi – o să ne luăm de mână şi-o să cântăm cântecele în timp ce explorăm.

Sarah se îndoi de spate şi ieşi din hol, urmată de Michael. Bryson avea dreptate. Chiar *era* răcoare şi nu se vedea nimic.

— E cam sinistru aici, zise Michael. Are vreunul dintre voi o lanternă?

Bryson apăsă pe cască şi-i apăru în faţă NetScreen-ul. A justă setările şi, în curând, aveau la dispoziţie un dreptunghi strălucitor care să le lumineze calea.

— Genial, zise Michael.

El şi Sarah îi urmară exemplul.

— Ştiu, veni răspunsul.

Singura problemă era că, deşi acum aveau un cerc de lumină în jurul lor, nu le dezvăluia nimic. Michael vedea doar întuneric în jur – nimic altceva.

— Parc-am fi pe lună, îi şopti Sarah.

Michael îl strânse de cot.

— Atâta doar că putem să respirăm, nu e nicio stea şi există gravitaţie.

— Da, în afară de chestiile astea, e ca şi cum am fi pe lună.

Ea înaintă prin întuneric, uitându-se într-o parte şi în alta.

— Încotro?

— Înainte, răspunse Bryson, arătând drept în faţă. Codul aşa părea să sugereze.

— Pe deasupra, zise Michael, nu vreau să mai am de-a face cu holul ăla nesuferit.

Pentru o clipă, se întrebă dacă era decizia bună şi de ce nu încerca nimic să-i oprească. Dar părea singura lor opţiune.

— Haidem atunci, zise Sarah.

Aşa că merseră înainte prin întuneric.

5.

Era ciudat, foarte liniște și-ți dădea fiori. Mergeau înainte pe podeaua neagră, iar singurele sunete care se auzeau erau zgomotul paşilor lor, respiraţia lor şi foşnetul hainelor. Michael se uită în urmă şi spărtura care dădea în hol era acum doar un punct minuscul, luminat, în depărtare. Programul pe care se baza acest loc era incredibil de avansat, îşi zise, pentru că perspectiva părea reală şi rămânea constantă. În locuri proiectate mai neglijent sesizai punctele slabe ale programului – decorul se mişca, poate, subtil, se schimbau culorile, sau sursa de lumină începea să joace.

— Ce scop are toată chestia asta? întrebă Bryson pe şoptite.

Toţi trei vorbeau în şoaptă acum, ca şi cum ar fi fost ceva care-i pândea şi-i putea auzi din beznă.

— E Calea, îi răspunse Michael.

Lucrurile începeau să aibă mai multă noimă pentru el.

— Kaine ştie că nu poate ţine pe toată lumea departe de ascunzătoarea lui secretă. Şi ştie că cei mai buni au, probabil, talente de hackeri. Aşa că îi facem jocul, de fapt. E mult mai uşor să îndrepţi oamenii spre o serie de programe securizate, care să-i sperie, să-i facă să-şi dorească să se întoarcă. Sau să-i ucizi şi să obţii acelaşi rezultat. Frate, îl urăsc sincer pe tipul ăsta.

— Nu e un tip, zise Sarah. E un jucător psihopat.

Michael se corectă.

— Frate, îl urăsc sincer pe jucătorul ăsta psihopat.

Merseră înainte, dar nu se schimba nimic şi nu apărea nimic nou.

Apoi Michael auzi din nou fantoma şi simţi o strângere de inimă. Se opriră toţi trei.

— *Michael.*

Din nou, şoapta aia ca un scâncet.

— *Michael.*

Se stârni o boare, dar, de data asta, nu a fost ceva care să treacă pe lângă ei. Nici nu se opri. Erau rafale de vânt care-şi schimbau direcţia, înfoindu-le hainele şi părul. Se auziră gemete în jurul lor, se auzeau încă şi mai tare decât în hol. Michael îşi imagină un bărbat făcut colac pe un pat ud de transpiraţie, care gemea pradă agoniei.

— *Michael Michael Michael*..., se auzi încă o dată, şi încă o dată, de pretutindeni în acelaşi timp, în vreme ce gemetele continuau.

Michael nu ştia ce să mai creadă. Vocea se auzea categoric mai tare.

— Amintiţi-mi să evit casele bântuite de-acum încolo, zise Bryson. Şi de ce se iau numai de tine?

Se auzi un sunet nou – un ţipăt de femeie, nefiresc de lung şi de strident.

— Eu nu mai rezist! strigă Sarah, astupându-şi urechile. Haideţi să ieşim de-aici!

Michael îşi zise că era o idee foarte bună. O prinse de mână şi o luă la fugă în direcţia în care merseseră până atunci. Bryson era chiar lângă el – NetScreen-urile săltau din mers, aruncând o lumină tremurătoare. Zgomotul acela groaznic nu făcea decât să crească în intensitate, iar briza se transformă într-un vânt tăios.

— *Michael Michael Michael...*

Michael grăbi ritmul, trăgând-o pe Sarah după el. Şi, cum fugeau, pământul de sub tălpile lor se înmuie deodată – la fiecare pas, Michael simţea cum i se afundă picioarele cu câţiva centimetri, până când se împiedică şi căzu pe acel teren mişcător.

Era nisip negru. Vântul se înteţi, aruncându-i grăunţe de nisip în faţă. Gemetele se prefăcuseră în urlete de-acum şi cuvintele se contopeau, sunând ca şi cum ar fi fost într-o limbă imposibil de descifrat.

— Niciuna dintre chestiile astea n-are nicio noimă! strigă Bryson.

Michael aproape că nu-l mai auzea din cauza zgomotului. Stătea în genunchi şi se uita uluit în jur.

Sarah tocmai se ridica în picioare.

— Trebuie să ţinem...

Nu mai apucă să termine, pentru că pământul le fugi de sub picioare şi căzură, stârnind un nor de nisip.

6.

O bună bucată de vreme, Michael simţi că-i rămăsese inima în gât şi se pregăti sufleteşte pentru moarte. Era din nou pe Podul Golden Gate cu Tanya, în cădere liberă. Dar îl năpădi uşurarea când, nu că ateriză, dar simţi o suprafaţă tare, răcoroasă, sub el. Şi nu mai cădea; aluneca. Coborârea lui începu să încetinească, pe măsură ce suprafaţa pe care se afla lăsă locul unor trepte, şi Michael o luă la vale, zbătându-se să se oprească.

Icnind de fiecare dată când se izbea de trepte, se opinti în mâini şi picioare şi, într-un târziu, se opri, cu bărbia lipită de muchia tare a unei trepte. Închise ochii şi trase aer în piept. Şi-apoi. Cineva ateriză peste el.

Michael ţipă, dând frâu liber frustrării acumulate în ultimele câteva ore, şi, mânat de un ultim puseu de adrenalină, se scutură de persoana aflată deasupra lui, până să apuce să se controleze. Chiar când reuşise să scape, văzu că era Sarah şi o urmări, îngrozit, cum făcea câteva tumbe înainte de a se opri la câteva trepte sub el.

— Scuze, mormăi, ruşinat.

Întotdeauna te poţi baza pe un bun prieten să te arunce pe scări.

— Mi-am ieşit din fire o clipă.

Ea se uită la el, făcând o grimasă. Dădu să-i spună ceva, după care păru să se răzgândească. Michael îl observă apoi pe Bryson, zăcând şui pe spate, cu NetScreen-ul plutind la un metru deasupra lui.

Michael îşi trase picioarele la piept, înconjurându-şi genunchii cu braţele. Nu putea decât să-şi închipuie câte vânătăi avea să-şi descopere după ce ieşeau la suprafaţă. Sicriul era neîntrecut în materie de pedepse fizice.

— A durut chestia asta, zise Bryson.

Se uita undeva în depărtare.

Michael se întoarse să se uite, dar nu văzu altceva decât bezna nesfârşită.

— Mda, încuviinţă. Şi sunt sigur că nici măcar Kaine n-ar trebui să poată crea un loc atât de complex. Cum poate crea un program ca ăsta, pe care noi trei laolaltă de-abia reuşim să-l descifrăm? Cu-atât mai puţin să-l modificăm?

— Nu ştiu, răspunse Bryson. Poate c-a avut ajutoare serioase. Sau poate că are ceva aparte, de care n-am reuşit să ne prindem încă. Dar e o nebunie. Cred că ai dreptate, singurele puncte slabe pe care le vedem sunt cele pe care vrea el să le vedem – ca să fim mânaţi pe Cale, conform planului *lui.* Sunt invidios pe şobolanul ăsta.

Sarah începu să scâncească şi, când Michael se uită la ea, văzu că umerii ei erau scuturaţi de suspine şi-şi ascunsese faţa în mâini. *Aoleu,* îşi zise. Situaţia devenise chiar nasoală – nu-şi amintea când o văzuse ultima dată plângând pe Sarah. Se apropie de ea s-o consoleze, simţind că îl durea tot corpul. Coborî cu grijă fiecare treaptă până când ajunse în dreptul ei, apoi întinse mâna şi începu să o mângâie pe spate.

Sarah îşi ridică privirea spre el. Avea lacrimi pe faţă, dar, chiar şi în lumina chioară, Michael îşi dădu seama că nu era furioasă. Cel puţin, *el* nu avea să şi-o ia.

— Eşti bine? o întrebă, realizând că era o întrebare stupidă, dar neştiind ce altceva să spună.

— Hmm, să mă gândesc… Nu, nu sunt bine.

Sarah se chinui să schiţeze un zâmbet.

— Ce s-a întâmplat adineauri?

Bryson veni cu răspunsul.

— Păi, eram într-un hol lung, apoi într-o încăpere neagră, apoi mergeam pe nisip. Apoi am căzut pe un tobogan care s-a transformat într-o scară. N-ai mai făcut chestia asta până acum?

— Nu prea, îi răspunse ea cu o voce moale. Aveţi dreptate în privinţa programului. Şi legat de Kaine. Toată povestea e foarte ciudată.

Michael studie scara de sub ei, încercând să vadă unde se termina. Dar, ca şi în cazul holului, capătul dispărea în întuneric.

Nu era deloc încântat de ce urma să spună, dar era singura lor opţiune.

— Trebuie să mergem înainte. Trebuie să ieşim de-aici.

— De ce? întrebă Bryson, pe un ton amar. Următorul loc o să fie şi mai nasol.

Michael ridică din umeri.

— Da. Şi o să trecem de el, şi de următorul. O s-o ţinem tot înainte până când ajungem la Râpa Sacră şi-i dăm de cap.

— Sau până când o să murim şi ne întoarcem acasă, zise Sarah încet.

— Sau până când o să murim şi ne întoarcem acasă, repetă Michael.

Era furios că tot timpul petrecut în Somn nu părea să le fi oferit destulă experienţă ca să-i ajute să treacă de acest zid de protecţie monumental. Nervos, chinuit de dureri, se ridică şi începu să coboare scările.

7.

Timp de două ore nu se schimbă nimic. Nimic în afara nisipului care căzuse odată cu ei şi care dispărea în sfârşit de pe trepte, pe măsură ce înaintau. Scara părea în continuare interminabilă. Trepte şi iar trepte. Coborau din ce în ce mai adânc pe scara răcoroasă şi întunecată, având doar NetScreen-urile care să le lumineze drumul. Orice încercare de a găsi o scurtătură sau o cale de ieşire la nivelul codului îi făcea doar să se învârtă în cerc – nimic nu avea logică.

Într-un final, hotărâră că trebuiau să doarmă un pic.

— Începe fiecare dintre noi pe o treaptă, observă Bryson când se opriră.

Nimeni nu zise nimic în timp ce se întindeau. Michael nu se mai simţise niciodată atât de obosit. Şi trupul, şi mintea lui aveau nevoie de odihnă.

Şi totuşi, ciudat lucru, nu-l luă somnul. Poate că era din cauza vânătăilor sau poate că pur şi simplu era prea agitat – prea frământat de gândul la ce avea să se mai întâmple –, dar, indiferent care era motivul, nu reuşea să adoarmă. În schimb, gândurile îi rătăceau aiurea şi, cumva, începură să graviteze în jurul unui singur lucru.

Părinţii lui.

Nu ştia de unde-i venise gândul ăsta. Îi era dor de ei, sigur. Şi se temea că aveau să afle de toată povestea cu Kaine.

Dar apoi realiză un lucru. Era ceva atât de şocant, de greu de crezut, de deconcertant, încât se ridică imediat în capul oaselor, simţind că se sufocă. Din fericire, Bryson şi Sarah dormeau. Nu ar fi putut face faţă întrebărilor lui – nu era sigur că le putea oferi răspunsuri.

Michael închise ochii şi se concentră, masându-şi tâmplele. Probabil că era dat peste cap, nu mai gândea limpede. Inspiră adânc şi se linişti, încercând să gândească metodic. Se gândi la fiecare zi din viaţa lui, din ultimul timp, luând-o înapoi din momentul prezent, derulându-şi în minte ce se întâmplase.

O săptămână. Două săptămâni. Trei săptămâni. O lună. Două luni. Zi după zi, mergând înapoi, încercând să analizeze activităţile cotidiene. Memoria lui era mai bună decât şi-ar fi închipuit – reuşi să-şi amintească o mulţime de lucruri, o mulţime de evenimente. Dar exista un detaliu major, care-ţi sărea în ochi, pe care părea incapabil să şi-l amintească. Cum putuse să fie atât de prins cu viaţa de zi cu zi, încât să nu-l observe până acum? Atât de prins cu şcoala şi cu VirtNetul?

Era imposibil să ignore ce-l rodea atât de tare.

Michael efectiv nu-şi amintea când îi văzuse ultima dată pe ai lui.

15. O uşă în depărtare

1.

Şi Helga nu se mai întorsese nici ea.

Michael nu ştia ce-l supăra mai tare – că se întâmpla ceva groaznic cu părinţii şi cu bona lui sau că era atât de cufundat într-ale lui, încât îi luase aşa mult să observe. Era deopotrivă îngrozit şi ruşinat.

Încercă să se gândească la ce se întâmplase. Poate că VNS-ul era implicat cumva. Sau Kaine şi programul lui, Doctrina Mortală. Exista totuşi o legătură între toate lucrurile care îi schimbaseră atât de radical viaţa în ultimele câteva săptămâni – deşi nu ştia în ce consta legătura.

Dar Michael nu-şi amintea. Oricât de tare îşi frământa creierul, nu reuşea să-şi amintească momentul exact când îşi revăzuse ultima dată părinţii. Orice moment şi-ar fi amintit – petreceri, mese, plimbări cu maşina –, întotdeauna părea evident că, de bună seamă, îi revăzuse *după* asta. Dar nu-şi amintea nimic după.

Era ciudat şi îl îngrozi treaba asta. Şi, în tot timpul ăsta, îl bântuia întrebarea dacă nu cumva avea ceva de-a face cu Ucid-Simii. Nu avea nicio urmă de îndoială că acea creatură îi afectase cumva creierul.

Nu ştia ce să facă, ce să creadă, dar, într-un final, îşi îngădui să se întindă la loc pe treapta care-i revenea. Îl copleşi în sfârşit epuizarea şi adormi.

2.

Bryson îl trezi scuturându-l blând de umeri. Michael se uită somnoros la el.

— Zău aşa, frate, zise Bryson. Noi ne-am trezit de o oră. Şi tu sforăi ca ursul.

Michael îşi lăsă picioarele pe treapta de dedesubt şi se ridică în capul oaselor, căscând şi frecându-se la ochi. Lumea întunecată din jur se lăsă într-o parte o clipă, apoi se îndreptă la loc. Nu se schimbase nimic cât dormiseră.

— A mai avut vreunul din voi vise bizare azi-noapte? întrebă Sarah. Eu am visat un tip îmbrăcat în costum de iepure. Să nu-mi cereţi alte detalii.

Michael nu visase nimic, dar îl izbi din nou din plin revelaţia şocantă din ajun. Oare de ce nu reuşea să-şi amintească exact când îşi văzuse ultima dată părinţii? Unde erau? De ce nu se mai întorsese Helga? Cum de nu se gândise la faptul că ai lui lipseau de atâta vreme? Nu vorbea niciodată prea mult cu părinţii lui cât erau plecaţi, dar, chiar şi-aşa, era ciudat. Şi, fără îndoială, ceva era aiurea, într-un fel sau altul.

— Michael? îl strigă Sarah. Eşti bine?

Se uită la ea şi hotărî că în niciun caz nu avea de gând să-i spună cuiva despre ciudăţenia asta.

— Mda, sunt bine. De-abia aştept să mai cobor câteva trepte. Şi sunt aşa de hămesit, că mă gândesc ce-ar fi să-i mănânc un picior lui Bryson.

— Ar fi cazul să-l razi mai întâi, îi răspunse Bryson, întinzând un picior spre el de parcă i-l oferea.

Îşi lăsă piciorul pe pământ şi continuă:

— Eu am avut un vis bizar. Se făcea că nu-l cunoscusem niciodată pe Michael şi duceam o viaţă minunată, în care nu încerca nimeni să mă omoare sau să mă lase cu creierul varză. Era tare fain.

— Chiar *sună* fain, zise Sarah.

Michael se ridică şi se întinse.

— Ce glumă bună! Haideţi să coborâm treptele astea nenorocite.

Nimeni nu îl contrazise şi începură să coboare din nou, treaptă cu treaptă.

3.

Le-ar fi fost imposibil să spună cât a durat până să se întâmple ceva. O vreme, Michael încercă să numere treptele, apoi secundele şi minutele, doar ca să-şi ia gândul de la părinţii lui. La un moment dat i-a stat ceasul, iar ceasurile de pe NetScreen tot făceau chestii bizare. Cu cât coborau cu toţii mai adânc, cu atât mai agitat se simţea Michael. Monotonia experienţei începea să-i stârnească neliniştea, pe care se chinui să şi-o înăbuşe. Încercările ocazionale – şi eşuate – de a sparge codul aparent imposibil nu făceau decât să agraveze situaţia.

Şi apoi, în sfârşit, au dat de o uşă.

Era la capătul scărilor, unde spaţiul din jurul lor se îngustase şi alcătuia un tunel, care dădea spre o uşă banală de lemn. Michael a fost copleşit de uşurare şi de un val de fericire iraţională, care l-a făcut să izbucnească brusc în râs.

— Te amuză ceva? îl întrebă Bryson, gata să zâmbească şi el. Spune-ne şi nouă gluma.

— Nu, nu mă amuză nimic.

Michael ajunse primul la uşă şi duse mâna spre mânerul rotund de alamă.

— Doar mă bucur c-am ajuns acasă.

La faza asta, Bryson se hlizi, iar Michael nu mai aşteptă replica. Răsuci mânerul şi uşa se deschise cu uşurinţă. Apoi el trecu pragul, ca să vadă ce-i aştepta înăuntru.

Dincolo de uşă erau două rânduri de oameni aliniaţi, cu spatele la perete, de-a lungul unui hol. Şi, deşi aveau ochii deschişi, toţi păreau morţi.

4.

Michael se opri în pragul uşii. Simţea că prietenii lui erau în spate, dar niciunul nu făcu nicio mişcare, niciunul nu-l împunse să meargă înainte. Era sigur că îşi doreau să păşească pe acel hol la fel de mult ca el. Adică deloc.

Din tavan atârnau becuri fără abajur, ca acelea din holul casei bântuite, luminând cele două şiruri de oameni, şi Michael începu deodată să ducă dorul întunericului prin care merseseră atâta timp. Necunoscuţii stăteau nemişcaţi, ca nişte stane de piatră, toţi cu ochii aţintiţi asupra lui Michael şi a prietenilor lui.

Michael se concentra la cei aflaţi cel mai aproape de el. În dreapta lui era o femeie, cu pielea albă ca lumina lunii. Purta o rochie albă, boţită dar curată. Ochii ei negri se uitau ţintă la Michael, iar femeia părea că acum o să deschidă gura să-i spună ceva.

Chiar în faţa ei, în stânga lui Michael, era un bărbat în costum negru. Era la fel de palid ca femeia şi la fel de nemişcat, dar îşi ţinea braţul drept pe jumătate întins în faţă, cu degetele răsfirate.

Michael îşi concentră atenţia la ceilalţi oameni înşiraţi în hol. Toţi erau albi ca moartea, complet nemişcaţi, şi se zgâiau la nou-veniţi. Ca şi primul bărbat, mulţi dintre ei rămăseseră încremeniţi în poziţii stranii. Ca şi cum fuseseră prefăcuţi în stane de piatră în timp ce făceau ceva.

— Alo? strigă Bryson.

Vocea lui răsună de-a lungul holului şi, chiar înainte să se stingă ecoul, fiecare dintre cei aflaţi în faţa lor se mişcă un pic. Michael simţi că-i sare inima din piept.

— Ce-a fost asta? întrebă Sarah şoptit, şi câteva trupuri zvâcniră, făcând-o să coboare şi mai mult glasul. Tot ce văd din cod e că, din câte se pare, Calea merge drept înainte. Nu pot să tai pe nicăieri, nici nu văd altă cale de ieşire.

— Alte noutăţi mai ai? replică Bryson. Nici eu nu văd.

Foarte încet, Michael se întoarse spre prietenii lui. Apoi, vorbind atât de încet, încât de-abia se auzea şi el, spuse:

— În regulă, dar nu ziceţi nimic. Nu faceţi mişcări bruşte. Luaţi-vă după mine!

Se întoarse şi, cu grijă, făcu un pas în faţă, apoi încă unul. Necunoscuţii întoarseră încet capul, urmărindu-i mişcările, uitându-se ţintă la el. Michael rămase cu ochii pe ei, îngrozit de ce-ar fi putut să-i facă. Cu fiecare persoană de care trecea, îl năpădea o teamă din ce în ce mai apăsătoare, gata să-l înăbuşe.

O ţinu înainte, silindu-se să meargă cât mai încet cu putinţă. Îi simţea pe Bryson şi Sarah mergând în urma lui, dar nu îndrăzni să-şi mai întoarcă privirea spre ei. Trecură de un bătrân cu un nas mare şi o văpaie în ochi. Şi de un bărbat cu un semn din naştere care-i acoperea jumătate de faţă, ca o vânătaie pe pielea albă. De o femeie cu gura larg deschisă, lăsând să i se vadă dinţii albi şi gingiile vinete. De un copil mic, încremenit cu o undă de zâmbet pe faţă.

Michael simţea că începe să-l mănânce nasul şi nu reuşea să se abţină. Strănută, iar trupurile din jurul lui zvâcniră din nou, ridicându-şi mâinile cu aproape trei centimetri. Îi sări inima din piept şi se opri, vrând să se asigure că n-o să se întâmple nimic. Nu mişca nimic. Uşurat, porni din nou, pas cu pas, mergând chinuitor de încet.

Trecuseră de încă vreo zece oameni, când Michael se împiedică de o adâncitură în podea. Căzu lat, sprijinindu-se în umăr. Dar, până să atingă podeaua tare, auzi cum toată lumea se mişcă.

5.

Michael se întoarse pe spate şi îşi puse braţele pavăză în dreptul feţei, dar rămase încremenit. Scena de deasupra lui era ca un afiş pentru un film horror. Mai multe rânduri de mâini se întindeau spre el, încadrând chipuri furioase. Dar se opriseră de îndată ce se opri şi el. Degete albe ca varul, cu unghii ascuţite, rămăseseră suspendate deasupra lui. Şi ochi în care se citea foamea îl priveau de sus. Dar niciunul dintre oamenii aceia nu se mişcă.

Convins că, în curând, o să audă şi ei cum îi bătea inima, Michael încercă să se liniştească. Încet, inspiră aer de câteva ori; apoi, făcându-şi curaj, începu să se tragă uşurel înapoi, sprijinindu-se în braţe şi în gambe, mişcându-se cu încetinitorul.

Transpiraţia curgea pe el, îmbibându-i hainele, picurându-i broboane pe faţă. Nu-şi putea lua ochii de la mulţimea de ochi aţintiţi asupra lui. O singură mişcare greşită şi oamenii aceia aveau să-l atace – ştia asta –, şi-atunci se sfârşea totul. Dacă se zbătea, asta ar fi însemnat mai multă mişcare.

Să gândim optimist, îşi spuse, trăgându-se agale de lângă ei.

Într-un final, scăpă de sub bolta încremenită de braţe. Partea cea mai sinistră, pentru el, era că, deşi trupurile lor – de la gât în jos – rămâneau nemişcate, ochii lor continuau să-i urmărească fiecare mişcare. Îl trecură fiori.

Foarte încet, se întoarse şi se ridică în picioare. Se uită în urmă la Bryson şi la Sarah, care erau de cealaltă parte a haitei de care tocmai scăpase. Din fericire, se făcuse o potecă pe lângă perete, unde se aflaseră mai devreme o parte dintre oameni. Prietenii lui se strecurară pe-acolo, dând roată grupului, şi i se alăturară din nou. Bryson era neobişnuit de tulburat, avea o expresie încordată şi în ochi i se citea agitaţie. Michael ar fi vrut să-l întrebe dacă se simte bine, dar ştia că nu-şi puteau asuma riscul de a mai scoate vreun sunet, aşa că o luă pe tăcute înainte.

O ţinură înainte pe hol. Încet. Nespus de încet.

6.

Era greu să nu scoată niciun sunet şi înaintau mai încet decât se mişcase vreodată Michael. Ritmul îl cam scotea din minţi, dar nu se plângea atâta timp cât necunoscuţii stăteau cuminţi la locul lor.

Treptat, oamenii pe lângă care treceau se contopiră într-o masă amorfă. Nu mai făcea deosebirea între bărbat şi femeie, adult şi copil, slab şi gras. Tot ce vedea era doar un caleidoscop de chipuri palide şi ochi care priveau în gol. Încercă să nu se uite deloc la ei, concentrându-se la capătul opus al holului.

Şi, după o veşnicie, i se păru lui, le apăru dinainte capătul. Michael întrezări o altă uşă în depărtare.

7.

Odată ce văzu uşa, impulsul de a o rupe la fugă deveni aproape irezistibil. Dar Michael şi-l înăbuşi. Merse înainte, apropiindu-se strategic, cu grijă, de uşă.

Cum mergeau, mai multe perechi de ochi îi urmăreau pe toţi trei. Michael se concentra să meargă la fel de încet când începu să se audă un zgomot ciudat din urmă, ca un scâncet, şi simţi o strângere de inimă când îşi dădu seama că cel care-l scotea era Bryson. Michael îi văzu pe necunoscuţii aflaţi de-o parte şi de alta cum tresar.

— Mă tot gândesc la Kaine şi la programul imposibil din locul ăsta, le şopti Bryson, vorbind mult prea tare.

Oamenii înşiraţi la perete zvâcniră din nou.

— Şi tocmai m-a lovit o chestie. Dacă tipul ăsta, Kaine, nu e jucător, de fapt? Dacă… Hei! Codul e mai slab acolo!

Ultimele cuvinte nu le mai rosti în şoaptă, ci ţipând din toţi rărunchii. Şi, când vocea lui Bryson rupse tăcerea, Michael simţi un val de panică. Bryson îl împingea deodată la o parte, luând-o la fugă pe lângă el, spre uşă. Michael se izbi de unul din trupurile reci şi creatura se trezi la viaţă. Dar, în loc să-l atace pe Michael, o luă la fugă după Bryson. La fel ca toţi ceilalţi. Toate acele siluete goneau după Bryson, şi Michael se lăsă să cadă în genunchi, îngrozit, în stare de şoc, urmărind acea hoardă fioroasă cum gonea după prietenul lui.

8.

Michael înţelegea cum mergea treaba. Când erai în Somn, erai întotdeauna conştient pe undeva că nu erai în lumea *reală.* În cel mai rău caz, riscai să mori – într-un mod groaznic, poate –, şi-apoi să te trezeşti la tine acasă, în Sicriu, de unde puteai să ieşi, să faci un duş, să-ţi revii după toate chinurile îndurate şi să te întorci în joc într-o altă zi. Erai întotdeauna conştient de acel adevăr fundamental.

Dar, pe Cale, conştiinţa acelui fapt părea să se estompeze. Şi, în clipa aceea, Michael era pradă unei lupte lăuntrice. Ştia că Bryson era pe cale să aibă o experienţă care nu era reală, de fapt. Dacă ar fi fost, Michael nu ar fi şovăit nicio clipă – ar fi luat-o la fugă după prietenul lui şi ar fi încercat să-l salveze. Dacă ar fi fost într-un joc obişnuit din VirtNet, probabil că ar fi făcut

fix acelaşi lucru. Dar aici, dacă murea, se alegea praful de misiunea lor. Nu putea să-şi asume riscul.

Dar, chiar ştiind lucrul ăsta, era un chin să audă zgomotele care prevesteau un atac violent. Cu siguranţă, nu *părea* că era doar un joc.

Sarah se lăsă să cadă lângă el.

— Trebuie să spargem…

Michael o întrerupse:

— Am încercat şi-am tot încercat.

— Atunci trebuie să încercăm din nou!

Era roşie la faţă.

— Bine.

Michael ridică din umeri.

— Ai dreptate.

Închise ochii şi intră în programul care ţesea lumea din jurul lor. Începu să caute şi să iscodească, navigând printre date. Simţea prezenţa digitală a lui Sarah, care făcea acelaşi lucru. Dar la acest nivel, zidul de protecţie era şi mai puternic ca până aici. Michael încercă din răsputeri să ajungă la partea de cod în care Bryson era atacat, dar nu reuşi şi pace.

Sarah se străduí mai mult timp, dar nu reuşi nici ea să ajungă acolo.

— Mulţumesc oricum, îi zise încetişor.

După ce deschiseră ochii, şi ea, şi Michael evitară să se uite spre Bryson. Michael nu voia să-şi asume riscul de a vedea soarta inevitabilă care-l aştepta. Dar sunetele pe care le auzea erau groaznice, oricum. Mârâieli şi zgomotul pe care-l scoate ceva când e sfârtecat. Urlete de furie sau poate de încântare.

Şi, desigur, partea cea mai cruntă – ţipetele lui Bryson. Acopereau toate celelalte sunete, reverberând de-a lungul acelui hol lung, ca şi cum Bryson ar fi fost fix lângă ei. Erau ţipete disperate, în care se ghicea o groază aşa de profundă, încât Michael simţea că-l doare inima, ca şi cum i-ar fi strâns-o cineva în pumni. Îşi aleseseră de bunăvoie genul ăsta de viaţă în Somn, dar, fie că era real sau nu, în momentul de faţă Bryson simţea pe deplin tortura la care era supus.

Într-un final, printr-un miracol, zgomotele încetară. Şi Michael nici nu trebui să se uite într-acolo ca să ştie că ce mai rămăsese din Bryson dispăruse, se risipise cu ultima suflare a Aurei lui. Undeva departe de ei, prietenul lor se trezea în Sicriu, probabil ţipând în continuare după toate ororile.

Sarah îl prinse de mână, strângând-o într-a ei. Şi, pentru a doua oară în mai puţin de o zi, o auzi plângând.

Acum că se lăsase din nou liniștea, Michael avu în sfârșit răgazul să se gândească la cuvintele stranii pe care le rostise prietenul lui chiar înainte să-și iasă din minți, să se întrebe dacă erau doar gândurile unei persoane gata s-o ia razna.

Dar dacă tipul ăsta, Kaine, nu e de fapt jucător?

Michael închise ochii și simți că era gata să izbucnească și el în plâns. Ce naiba o fi vrut să spună Bryson?

16. Un om singuratic

1.

De îndată ce trupul lui Bryson dispăru, hoarda încremeni şi în hol se lăsă din nou tăcerea. Michael şi Sarah se ridicară încet în picioare, având grijă să nu facă vreo mişcare bruscă. Bryson se dusese – nu avea să li se alăture din nou pe Cale – şi trauma de a fi fost de faţă la ceea ce tocmai i se întâmplase îl apăsa pe Michael ca un nor negru. Voia să dezbată cu Sarah spusele lui Bryson, dar nu îndrăzni să mai rişte să-i trezească pe morţii vii.

Se concentră la singurul lucru pe care îl putea face: să ajungă până la acea uşă. Studie codul, căutând o metodă de a înăbuşi orice zgomot – un lucru mărunt, dar, chiar şi-aşa, aproape imposibil cu un zid de protecţie aşa complex. Dar reuşi s-o facă într-un final. Sarah observă şi-i mulţumi cu un gest din cap.

Pas cu pas, porniră spre ţelul lor până când ajunseră la ultimul obstacol – dealul de trupuri care-l uciseseră pe Bryson. Michael se lipi de perete, croindu-şi drum peste braţe şi picioare. Era o experienţă care îţi afecta nervii, în ciuda programului de amortizare, iar Michael simţea broboane de transpiraţie pe frunte. Îi era o sete cruntă, i se uscase aşa tare gura, încât parcă avea praf pe limbă.

Într-un final, Michael trecu de trupurile nemişcate, urmat de Sarah. O ţinură tot înainte, mergând poticnit, ca şi cum înotau prin nămol la fiecare pas.

Şi-apoi uşa – *preafrumoasa uşă,* îşi zise Michael – îi stătea dinainte. Şi, ca şi cea pe care intraseră, era descuiată. O deschise şi trecu pragul, trăgând-o pe Sarah de mână după el.

Până să apuce să-şi dea seama unde erau, trânti uşa după ei. Abia apoi se întoarse să înfrunte noul spaţiu care le stătea în faţă.

Era o pădure deasă, cu copaci uriaşi, de crengile cărora atârna, ca muşchiul, o perdea de ceaţă. O potecă bătătorită trecea prin mijloc, îmbiindu-i pe el şi Sarah să se avânte în inima pădurii. Şi chiar lângă capătul potecii, sub crengile unui stejar uriaş, se afla un bărbat palid, cu o pelerină roşie, cu gluga trasă pe cap.

— Vai de mine, ce pereche faceţi, le zise.

2.

Cumva, prima reacţie a lui Michael când auzi cuvintele a fost să se întoarcă, să vadă dacă uşa mai era acolo. Mai era, tăiată într-un zid înalt de granit cenuşiu. Închisă bine. Nu era sigur nici el de ce făcuse asta – să se întoarcă în holul cu morţii vii era ultimul lucru pe care îşi dorea să-l facă. Dar era ceva sinistru la pădurea asta şi la bărbatul care-i întâmpinase.

Se întoarse spre necunoscut. Cum era de aşteptat, stătea tot acolo, în dreptul stejarului, cu mâinile strânse în faţa corpului. Pelerina roşie strălucea în lumina slabă.

Michael se uită mai atent la chipul bărbatului. Era bătrân, dar nu matusalemic. Avea riduri pe faţă, dar nu avea aerul firav al cuiva care mai are doar câţiva ani de trăit. Avea buze subţiri, un nas subţire, acvilin, şi o bărbie ascuţită. Şi ochii… albaştri, aproape argintii, atât de deschişi la culoare că păreau să răspândească o lumină lăuntrică.

— Unde suntem? puse Sarah întrebarea obişnuită. Cine eşti?

Bărbatul avea o voce răguşită.

— Vă aflaţi la marginea Pădurii Mendenstone, un loc al întunericului şi al morţii. Dar nu vă temeţi, tinerii mei prieteni. Între pavăza oferită de aceşti pini şi stejari se află un loc de meditaţie, unde veţi găsi hrană şi adăpost. Şi unde veţi fi ocrotiţi de fiarele care îşi ucid şi îşi sfârtecă prada.

Michael văzuse întuneric şi moarte cât să-i ajungă – categoric nu mai voia. Ce-şi dorea cu adevărat era ceva de mâncare. Îi chiorăiau maţele şi îşi dădu seama că nu-i păsa dacă tipul era ucigaş în serie. Dacă avea de mâncare, Michael era dispus să-l urmeze oriunde.

Sarah nu era chiar aşa de disperată.

— Ce te face să crezi c-o să te lăsăm să ne conduci *oriunde*? Ne-am descurcat de unii singuri până aici – de ce-ar trebui să ne luăm după prima persoană care ne iese în cale?

— Are *mâncare,* îi şopti Michael, aplecându-se spre ea.

Străinul îşi desfăcu mâinile, lăsându-şi-le pe lângă corp. Nu se mişcă nimic altceva la el, nici măcar pelerina.

— Sunt un om paşnic. Vă puteţi încrede în mine, copii. Veniţi. Veniţi cu mine, haideţi să-mi faceţi o vizită.

Michael a fost cât pe-aci să pufnească în râs, dar, pe de altă parte, era *lihnit* de foame.

— Bine, zise.

Sarah dădu să protesteze, dar Michael ridică mâna, întrerupând-o – merita să-şi ia o săpuneală mai târziu de la Sarah, dacă putea să mănânce ceva.

— Dar, dacă încerci vreo chestie dubioasă, te trimitem înapoi în Starea de Veghe cât ai clipi.

Bărbatul zâmbi, fără vreo urmă de teamă în ochii scânteietori.

— Desigur, spuse.

Le întoarse spatele şi porni pe cărarea care se pierdea în pădure. Când făcu primul pas, o creatură blănoasă îi sări în spate şi i se cocoţă pe umăr. Aducea a dihor sau a nevăstuică. Animalul stătea în două labe, adulmecând aerul cu nasul ca de şobolan.

— Ia te uită, îi şopti Michael lui Sarah.

Ea făcu ochii mari văzând tovarăşul de drum al bărbatului.

— Deci, chestia asta e un pic bizară, îi răspunse ea încet. Al 'nşpelea motiv pentru care *n-ar* trebui să mergem cu tipul ăsta.

Logica începea să triumfe asupra foamei, şi Michael începea să-i dea dreptate prietenei lui. Dar, în acel moment, necunoscutul se întoarse şi-i strigă, punând capăt dezbaterii:

— N-o să ajungeţi niciodată la următorul nivel al Căii fără ajutorul meu, le zise. Oricât v-aţi strădui să spargeţi codul, n-o să ajungeţi în veci la Râpa Sacră.

Şi îşi văzu de drum, dispărând în pădurea întunecată.

3.

— Haide, îi zise Michael lui Sarah, prinzând-o de braţ şi pornind după noul lor prieten.

Ea i se smulse din mână, dar continuă să meargă pe lângă el.

— Mă simt ca şi cum ne-am ţine după un şarpe până în bârlogul lui. Pariez că tipul ăsta a omorât o sută de copii.

Intraseră în pădure şi copacii uriaşi creşteau mult deasupra lor. Aveau coroana deasă şi trunchiurile acoperite de dâre lungi, diafane, de muşchi. Şi creşteau înghesuiţi unul într-altul, cu stratul de muşchi tăind chiar prin mijloc. Efectul magic al programării.

— Probabil că e doar un Tangent, zise Michael, sucindu-şi gâtul ca să studieze peisajul din jur. Singura sursă de lumină din pădure erau copacii, trunchiurile lor răspândeau o lumină stranie, albăstrie. Pe măsură ce intrau

mai adânc în pădure, crengile cu frunze se întindeau din ce în ce mai aproape de potecă, ca şi cum voiau să-i ia pe sus pe nou-veniţi.

— Atunci de ce i-ai spus c-o să-l trimitem înapoi în Starea de Veghe? îl întrebă Sarah.

— Ca să zic şi eu ceva, îi răspunse.

Chiar nu avea chef de vorbă.

Bărbatul mergea într-un ritm egal, rămânând cam la vreo şase metri în faţa lor, cu animăluţul lui bizar cocoţat pe umăr. Era răcoare şi totul răspândea un miros reavăn, umed. Era un miros aproape plăcut, îşi zise Michael, dar dincolo de el pândea o duhoare de putregai. Nu se auzeau alte zgomote în afară de cântecul greierilor şi ţipătul vreunei bufnite.

— S-ar părea că, într-adevăr, nu prea aveam de ales, murmură Sarah. Nu văd nicio altă direcţie în care se poate merge, în program.

— Tot mai eşti în cumpănă?

— Zic şi eu, îi răspunse ea, ridicând din umeri.

Merseră o vreme în tăcere, apoi Sarah continuă:

— Trebuie să vorbim despre ce-a zis Bryson. A fost ca şi cum chiar îi picase fisa, dar de ce s-a ambalat? Ce-a văzut la nivelul codului?

Michael îşi amintea la perfecţie fiecare detaliu legat de ultimele clipe ale prietenului lui.

— A fost o remarcă ciudată. *Dacă tipul ăsta, Kaine, nu e de fapt jucător*? Ce vrea să însemne asta?

Sarah râse a pagubă.

— Tot ce facem e să ne punem întrebări unul altuia. Avem nevoie de răspunsuri.

— Mda.

Michael împinse o creangă care-i atârna în faţă.

— Pe Bryson îl necăjea foarte tare că programul pentru Cale e atât de complicat. Înţeleg de ce nu voia să accepte ideea că acest Kaine a fost în stare să dezvolte programul. Pare imposibil.

— Aşadar îşi închipuie că, de fapt, Kaine nu există? îl întrebă Sarah. Gen, e doar un nume inventat de o întreagă grupare care face chestia asta?

— Poate, îi răspunse Michael, ridicând din umeri. Reflectează la asta. Mai uită-te la cod din când în când. Îi dăm noi de cap.

— Bine. Numai… hai să fim pe faţă, să nu ne scape niciun indiciu.

— Să fim *pe faţă*? repetă el, făcând exces de sarcasm. Să nu ne scape niciun indiciu? Pe bune?

— Ce e?

Michael râse.

— Parc-ai fi Sherlock Holmes. O să scoţi şi-o lupă acum? O pipă, poate?

Sarah îi zâmbi.

— Poți să-mi mulțumești mai târziu, după ce o să-ți salvez viața.

— Nu-ți face griji! O să fiu cu ochii în patru și cu urechea ciulită. Cu nasul ce-ar trebui să fac?

— Mai taci!

Sarah grăbi pasul, ca să i-o ia înainte.

Michael aruncă o privire spre ghidul lor – bărbatul mergea calm, iar nevăstuica de pe umărul lui se legăna la fiecare pas, dar își menținea echilibrul. Apoi Michael își întoarse privirea spre pădurea aflată de-o parte și de alta a potecii.

Trunchiurile strălucitoare ale copacilor erau înalte și groase, înălțându-se spre cerul întunecat. Dintr-un motiv obscur, felul în care scânteiau, răspândind o lumină palidă – care de-abia dacă reușea să străpungă întunericul nopții – îi dădea senzația că pluteau în adâncurile oceanului. Lucrul ăsta îl tulbură un pic și trase de câteva ori aer în piept, spre a-și aminti că mergea sub cerul liber.

Poteca dădea roată unui copac încă și mai mare decât majoritatea celor pe care-i văzuseră până acum și, când trecu pe lângă el, Michael se uită involuntar la ce pândea dincolo de el. O pereche de ochi galben-aprins se uita țintă la el, la doar câțiva pași în pădure. Tresări și se împiedică, apoi continuă să meargă pe cărare, cu spatele, neîndrăznind să-și ia ochii din acel punct. Îi veniră în minte scene cu Ucid-Simii.

Ochii îl urmăreau, dar făptura căruia îi aparțineau rămase nemișcată și, în curând, cărarea descrise o nouă buclă, astfel că un pâlc de copaci ascunse animalul din umbră. Creatura. Monstrul. *Ce*-o fi fost.

Michael se ciocni de Sarah și, într-un final, se întoarse.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

El nu reuși să spună altceva în afară de „Scuze”. Era speriat la culme și, deodată, nu-și dorea nimic mai mult decât să ajungă acasă la necunoscut, chiar dacă trebuia să împartă acel spațiu cu dihania de pe umărul lui.

4.

Pădurea nu se mai termina.

Michael mai văzu trei perechi de ochi galbeni, dar, ca și în primul caz, creaturile nu se mișcară, urmărindu-l doar din priviri. Dar, de fiecare dată, teama îl izbea în plin și se trezi că mergea din ce în ce mai repede.

— Ce-i cu graba asta subită? îl întrebă Sarah, după ce Michael ochi al patrulea animal.

— Tot văd nişte ochi acolo, îi răspunse el.

Până şi el auzea teama din glasul lui.

— Ca de Ucid-Simi. Dar unii mai mici, nu chiar la fel.

— Oh, deci te-ai gândit să mă laşi pe mine la mijloc?

— Mda, ceva de genul ăsta, rânji Michael.

Sarah tocmai se pregătea să se întoarcă să se uite, când străinul cu pelerină se opri.

— De fiecare dată când văd priveliştea asta, îmi curg lacrimile pe faţă, zise bătrânul.

Făcuse ochii mari, părea într-un extaz mistic, şi – exact cum zisese – avea lacrimi pe obraji, care sclipeau în lumina stranie a copacilor. Michael se întoarse să vadă la ce se uita aşa fascinat.

Chiar în faţa lor pe potecă, crengile a doi dintre copaci se împletiseră strâns laolaltă, ţesând o boltă deasupra potecii. În mijlocul bolţii atârna o firmă de lemn pe care cineva scrisese de mână, cu vopsea galbenă. Literele străluceau de parcă ar fi fost luminate de un neon:

REFUGIUL MENDENSTONE
MAESTRUL SLAKE
CUSTODE PESTE TOT
ORICINE ESTE BINE-VENIT

— Maestrul Slake? îl întrebă Michael. În ce eşti maestru, mai exact?

Bărbatul se întoarse imediat spre el, pironindu-l cu privirea.

— Sunt aici ca să vă ajut, băiete. Arată-mi respectul cuvenit, altfel…

Se întrerupse şi îşi întoarse privirea spre Sarah, apoi din nou spre Michael.

— Nu contează. Veniţi să cinaţi cu mine. Prietenii mei probabil că ne-au pregătit o masă delicioasă. Putem să stăm să ne odihnim ciolanele lângă foc, în vreme ce mâncăm şi bem. Apoi o să vă spun cum puteţi ajunge la Râpa Sacră. O să vedeţi că de-aici e foarte uşor. Chiar foarte uşor.

O mulţime de întrebări i se învârteau prin minte lui Michael, dar bărbatul o luă din nou la pas, îndreptându-se spre arcadă. Michael îi aruncă o privire precaută lui Sarah, dar îl urmară amândoi. Măcar bărbatul le răspundea la întrebări.

5.

Pădurea nu se termina chiar unde era semnul, dar, în luminişul care li se deschidea dinainte după ce trecură pe sub boltă erau doar copaci risipiţi, în locul trunchiurilor înghesuite de până atunci. O lună luminoasă strălucea deasupra lor, aruncând umbre lungi şi înguste. La vreo treizeci de metri mai încolo se vedea Refugiul Mendenstone, o clădire lungă şi joasă. Era făcută doar din lemn şi fiecare părticică părea strâmbă sau gata să se dărâme. Un semn uriaş de bun-venit era atârnat deasupra a ceea ce, presupuse Michael, era uşa de la intrare, care era larg deschisă, lăsând să se vadă o încăpere întunecată, luminată doar de focul tremurător.

Michael se aştepta ca bărbatul să spună ceva de genul „Nicăieri nu-i ca acasă", dar el nu zise nimic, îndreptându-se spre uşa luminată. Michael se grăbi să-l prindă din urmă. Se simţea un pic mai în largul lui, deşi poate că era doar efectul foamei, care triumfase într-un final asupra raţiunii.

— Ai pomenit de prietenii tăi, îi zise Sarah bărbatului. Câţi oameni locuiţi aici? Sunteţi călugări sau ceva de genul ăsta?

Nevăstuica de pe umărul lui Slake adulmecă în jur, în timp ce bărbatul râse în barbă, dându-i fiori.

— Călugări? Ai putea să-i numeşti şi aşa, mă gândesc.

Râse din nou.

Michael îi aruncă o privire lui Sarah. Nu era încântată să se afle aici şi în ochii ei se citea că, orice avea să se întâmple, era doar din vina *lui.*

Se întoarse spre Slake.

— Cum adică? Cine sunt?

— O să aflaţi imediat, îi răspunse bărbatul, adăugând încântat: Sper că vă e foame.

Ultima parte îl subjugă din nou pe Michael voinţei bărbatului. Era dispus să facă aproape orice pentru ceva de mâncare din VirtNet.

— Am ajuns, anunţă Slake, oprindu-se la câţiva paşi de uşa deschisă.

Michael trase cu ochiul înăuntru şi se uită în jur, dar nu reuşea să deslueşască nimic. Doar umbrele tremurătoare aruncate de foc.

Dar se auzeau zgomote. Zgomotele unor creaturi care mişunau pe lemn. Zdrăngănit de vase. Mârâituri stranii şi chiţăieli care categoric nu erau scoase de oameni.

Maestrul Slake se întoarse spre Michael şi Sarah, cu o expresie sincer preocupată.

— Vă rog, nu vă temeţi. Sunt prietenii mei.

Şi, zicând asta, intră în refugiu.

6.

Michael şi Sarah stăteau în cumpănă amândoi, fiecare îl aştepta pe celălalt să facă primul pas. Într-un final, Sarah întinse mâna şi-i împunse braţul.

— După dumneavoastră, îi zise, strâmbându-se.

Nu se obosi să-şi ascundă teama.

— Eşti foarte politicoasă.

— Ştiu.

Michael ştia că oricând putea să se întâmple ceva. Calea era menită să-i ţină departe de Râpa Sacră, nu să-i ajute să o găsească. Dar, până nu aflau cu ce aveau de-a face, nu avea rost s-o ia la fugă, nici măcar să studieze codul. Nu puteau decât să meargă înainte.

Făcu un pas timid, apoi se opri în prag, prinzându-se de tocul uşii şi uitându-se îndelung în jur.

O masă lungă, joasă, se întindea dintr-un capăt al încăperii spaţioase în celălalt. Pe masă erau întinse tăvi şi farfurii încărcate cu mâncăruri apetisante – o privelişte pe cât se putea de îmbietoare. Dar atenţia i-a fost distrasă în curând de siluetele în mişcare – şi, cu excepţia Maestrului Slake, niciuna din ele nu îi aparţinea unei fiinţe umane.

Un câine jigărit – lung de cel puţin un metru – veni în fugă, oprindu-se chiar în faţa lui Michael, cu o ceaşcă în gură. În dreapta lui Michael, un urs uriaş, negru, cu petice de blană lipsă de pe piept, tocmai se apleca să ia o tavă cu brioşe din dreptul ferestruicii care dădea spre bucătărie. Un urs. Cu o tavă. Cu brioşe. Michael îşi reaminti că nu era nimic dubios aici – orice era posibil în VirtNet.

Mai era şi un tigru care mergea pe labele din spate, ţinând între labele din faţă o carafă cu ceva de băut. O gâscă fluturând din aripi, în timp ce împingea farfuriile încoace şi încolo pe masă, cu ciocul, ca să fie drepte. O vulpe care trăgea după ea un platou cu ditamai curcanul, gătit ca pentru Ziua Recunoştinţei. Un leu care ţinea între incisivii ascuţiţi mânerul unui coş de pâine. O mâţă cocoţată pe masă, care tăia o friptură de pui cu cuţitul.

Ciudat, unul dintre primele gânduri care-i trecu prin minte lui Michael a fost cum de animalele nu aveau nicio problemă în a-şi găti prietenii? Deşi poate că gâştele şi puii nu ocupau acelaşi loc în ierarhie.

Sarah venise în spatele lui şi se rezemă cu faţa de braţul lui, studiind scena.

— Mai ţi-e foame? îl întrebă.

— Cred că, dacă reuşesc să trec peste faza că javra aia ne linge farfuriile, n-o să am nicio problemă.

Deodată îi veni să râdă. Îi fusese atât de teamă de ce avea să-i aştepte la refugiu şi iată-i aici, în mijlocul unui basm pentru copii mici. Mai lipsea ca animalele să înceapă să cânte şi totul avea să fie ca la carte.

Maestrul Slake se aşezase în capul mesei, iar ursul se aplecă şi-i puse un şervet în poală. Bărbatul îi mulţumi ursului, era de tot râsul, şi creatura plecă să se ocupe de alte treburi casnice.

— Aşezaţi-vă, răcni Slake la ei, ca un rege care se aşază la masă cu slugile. Avem mai multă mâncare decât aţi putea să mâncaţi vreodată. Chiar şi în Somn.

Copleşit de foame, Michael se supuse imediat. Sarah încercă să-l prindă de braţ, dar el i se smulse din mână şi se aşeză lângă Slake. De cum se aşeză, o veveriţă îi împinse o farfurie aburindă în faţă. Se uită iute la Michael cu ochişorii ca nişte mărgele, apoi o şterse imediat.

Sarah se aşeză şi ea, în faţa lui Michael, şi, treptat, scârba de pe chipul ei lăsă locul unei expresii de jind. Aromele erau pur şi simplu irezistibile, îşi zise Michael.

— Vă rog să mă luaţi de mână şi să aducem mulţumiri spiritelor strămoşilor, oameni şi necuvântătoare.

Maestrul Slake le întinse mâinile şi oaspeţii îl prinseră fiecare de o mână.

Slake închise ochii.

— Înaintaşilor noştri, începu. Ne rugăm ca spiritele voastre să fie de partea noastră astăzi. Ne rugăm să binecuvântaţi aceste bucate. Doi drumeţi au poposit la umilul nostru adăpost, unde ne îngrijim de nevoile celor care intră în pădurea întunecată. Binecuvântaţi-i, spirite dragi. Dăruiţi-le tărie şi speranţă. Spre a putea înfrânge demonii care-i înconjoară şi a putea să meargă mai departe pe Cale. Amin!

Apoi le dădu drumul la mână, deschise ochii şi începu să mănânce – înşfăcă un copan de curcan şi începu să înfulece ca un câine hămesit. Îi curgea unsoarea pe bărbie şi din colţul gurii îi atârna o bucată de carne.

Michael îşi feri involuntar privirea. Gândurile îi gravitau în jurul rugăciunii şi nu se putu abţine să nu pună întrebarea evidentă.

— Ai spus ceva despre demoni, zise, cu nasul în farfurie, ca să nu trebuiască să se uite la gazdă în timp ce mânca. Era doar… o formulă obişnuită din rugăciune?

Slake râse.

— Oh, nu, băiete. Fiecare cuvânt pe care l-am spus strămoşilor era adevărul adevărat. Sper că veţi apuca să îngenuncheaţi dinaintea lor înainte să vă sfâşie demonii.

Michael a fost cât pe-aci să se înece cu carnea. Înghiţi dumicatul şi-şi drese glasul.

— Vrei să ne spui mai multe despre demonii ăştia?

— Oh, fiule!

Bărbatul se şterse la gură cu mâneca.

— Ei sunt răul cel mai mic acum. Lumea de afară începe să descopere ceva ce voi – voi amândoi – încă n-aţi realizat. Deşi ştiu că vă pricepeţi amândoi la programare, la fel de bine ca prietenul vostru… Bryson, oare?

Michael simţi că i se ridică părul de pe ceafă.

Sarah strângea furculiţa în pumn.

— Ce tot zici acolo? îl întrebă cu o voce ameninţătoare.

— Vă rog, îi răspunse Slake mieros. Nu mă trataţi cu duşmănie. Nu e cazul. Am avut destul parte de asta. După ani de joc, te alegi cu o mulţime de duşmani. Eram… bunicel, să ştiţi. Până când mi-am croit cumva drum până aici, pe Cale. Pare că nu mai pot scăpa din locul ăsta blestemat. M-am resemnat de-acum. Simt că am un nou rol de jucat. Să-i ajut pe cei ca voi. Să vă conving să plecaţi – să scăpaţi de-aici când vi se oferă prilejul şi să nu vă mai întoarceţi.

Michael se uită ţintă la bărbat, mistuit de curiozitate.

Dar Sarah i-o luă înainte.

— Stai aşa… eşti jucător? Nu eşti doar un Tangent?

Slake se uită lung la ea, aproape melancolic.

— Păcat că nu-ţi dai seama singură de diferenţă. Mare păcat. Am fost unul dintre cei mai buni. Cel mai bun, poate.

Michael închise involuntar ochii şi începu să studieze codul, chiar dacă era greu de citit. Îl analiză pe bărbatul aşezat lângă ei la masă, căută în program ceva, orice, care îi putea oferi un indiciu legat de spusele bărbatului. Întrezări frânturi din biografia necunoscutului, îi apărură câteva fragmente de ştiri, observă ceva ciudat la plăcuţa digitală cu numele. Şi deodată îi pică fisa şi deschise imediat ochii.

— Ce mama…, şopti. Eşti Gunner Skale.

Era deopotrivă entuziasmat şi înspăimântat de această revelaţie.

— Ce cauţi aici? De ce-ai dispărut din VirtNet? Din lumea reală?

Sarah se uita de la unul la altul.

— Vorbeşti serios?

Bărbatul căscă şi se scărpină în cap.

— M-ai prins, cum ar veni. Ştiu că probabil pare c-am ajuns rău, comparativ cu vremurile mele de glorie. Dar sunt mulţumit, sincer vă spun. Cred că mi-am găsit vocaţia. Sunt om, Michael. Sarah. Sunt om, jucându-mi rolul într-o lume non-umană. Programul vorbeşte de la sine. Doi oameni aşa de inteligenţi ca voi ar fi trebuit să-şi dea seama de mult. Calea ar fi trebuit să vă arate asta.

Făcu o pauză, şi lui Michael începură să i se învârtă rotiţele.

— Ar fi trebuit să observaţi, continuă Skale. Aţi fost în prezenţa lui Kaine. Aţi fost în prezenţa multor Tangenţi. Aţi fost printre alţi jucători, de nenumărate ori. Diferenţa la nivel de cod e infinitezimală, dar există, dacă ştii ce să cauţi.

Făcu o pauză.

— Cred că prietenul vostru a realizat într-un final adevărul şi a clacat. S-a panicat şi s-a rătăcit pe Cale din cauza asta.

Michael găsise în sfârşit răspunsul, dar Sarah a fost cea care a rupt tăcerea.

— Kaine nu e om, de fapt. Un om n-ar fi putut face ce face el. E…

Ea şi Michael o rostiră într-un glas.

— Tangent.

17. O noapte pe canapea

1.

Skale îşi reluă masa, lăsându-i pe Michael şi Sarah să reflecteze la revelaţia şocantă că bărbatul pe care îl vânau nu era om, de fapt. Michael uitase deja de partea cu demonii.

Kaine. Tangent. Era imposibil. Absolut imposibil. Cum putea un program să fi păcălit lumea întreagă – chiar şi VNS-ul –, făcându-i să creadă că era un jucător? Cum putuse să-şi dezvolte o *conştiinţă de sine*? Era cu putinţă? Simţi un nod în stomac când se gândi la asta. Oare inteligenţa artificială făcuse un asemenea salt? Sau exista cineva care îl manevra pe Kaine din culise?

Şi-apoi îşi aminti de vocea aceea.

Te descurci bine, Michael.

— N-aveţi de gând să mâncaţi? îi întrebă Skale, care tocmai ducea cuţitul la gură, cu o bucată de carne în vârf. N-aş vrea ca prietenii mei să se simtă jigniţi, după ce s-au străduit aşa mult.

— Dar…, şi Michael se opri.

Trebuia să se gândească bine la tot. Nu doar la Kaine, ci şi la bărbatul care îi stătea dinainte. Skale se transformase din cel mai celebru jucător din lume într-un pion pierdut între zidurile de protecţie ale lui Kaine. Şi, luându-se după tăcerea şi fruntea încreţită a lui Sarah, şi ea era de aceeaşi părere. Foamea îl rodea în continuare, aşa că Michael începu să bage în el, muşcând cu poftă din pâine şi atacând apoi sărmanul pui fript. Din nou se întrebă de ce *el* sfârşise la cuptor în timp ce restul animalelor zburdau în libertate.

Răspunsul lui Skale îl şocă.

— Toţi prietenii mei ştiu că, într-o zi, va veni şi rândul lor să ajungă în farfurie. De obicei, îşi acceptă soarta cu fruntea sus, ştiind c-au dus o viaţă bună.

Fără să ştie de ce, răspunsul îl înfurie pe Michael.

— Îţi dai seama că nimic din toate astea nu e real, nu?

— Cine ştie ce înseamnă „real", de fapt? zise Skale impasibil, fără să se oprească din mâncat. Când eşti prins de atâta timp într-un singur loc, în Somn, e la fel de real ca orice altceva. Mănâncă, acum.

O vreme mâncară în tăcere. Aveau nevoie de forţe proaspete, pentru ce îi aştepta – şi gândul ăsta îl făcu pe Michael să rupă din nou tăcerea.

— Aşadar, există nişte demoni. Kaine e Tangent. Mai e altceva ce-ar trebui să ştim? întrebă, cu o doză zdravănă de sarcasm.

Gunner Skale mestecă dumicatul, apoi se şterse din nou cu mâneca la gură, lăsând o dâră pe materialul roşu.

— Vi s-au oferit deja informaţiile de care aveţi nevoie, dacă sunteţi dispuşi să le căutaţi. Sper că ai o memorie bună, fiule.

— Fiule?

— Ai prostul obicei de a repeta ce spun, băiete. Îţi recomand călduros să termini cu chestia asta.

Tonul bărbatului îl făcu pe Michael să dea din cap, simţindu-se brusc spăsit. Bătrânul mai avea sânge în vene, asta era clar. Dar Michael nu ştia cum îşi propunea Skale să-şi pună în practică ameninţările voalate – dacă nu cumva animalele făceau orice zicea el. Nu suna prea îmbietor să fii devorat de un urs.

— Nu mai ai nimic să ne spui? îl întrebă Sarah.

Nu mai zisese nimic între timp.

Skale se ridică şi îşi scoase pelerina, întinzând-o. Ursul mârâi, de undeva din piept, se apropie, luă ţesătura roşie, o puse împăturită peste braţ şi se îndepărtă. Michael era oarecum dezamăgit că nu făcuse o plecăciune şi că nu vorbea cu accent englezesc.

— Haideţi să ne mutăm în camera de zi, le spuse Skale. Să ne odihnim ciolanele, cum v-am promis.

Fără să mai aştepte un răspuns, o luă spre uşa din capătul opus al camerei şi ieşi. Michael îi aruncă o privire lui Sarah, apoi mai luă câteva îmbucături şi încă o gură de apă. Se ridicară amândoi de la masă şi o porniră grăbiţi după Skale. Michael era sigur că prietena lui se gândea fix la acelaşi lucru ca el: nu părea deloc o idee bună să rămână singuri cu toată menajeria aia.

2.

— Ce ştiţi voi doi despre Adâncuri? îi întrebă Skale după ce se instalaseră în ditamai fotoliile, în faţa unui foc îmbietor, aprins într-o vatră de cărămidă.

Michael se aplecă spre el, semn că i se trezise curiozitatea.

— Despre *Trup şi Suflet*: *În Adâncuri,* adică?

— *Trup şi Suflet*: *În Adâncuri,* repetă bărbatul, pufnind. Chiar credeţi că ăla e singurul program care a ajuns până la acel nivel?

Michael nu înţelegea la ce se referea Skale.

— La nivelul de *Adâncime*? întrebă Sarah.

Skale încuviinţă, luându-şi ochii de la foc. Michael îi vedea flăcările jucând în ochi.

— Da, la ce altceva? Nivelul ăsta există de la începuturile VirtNetului şi doar câteva din programe au ajuns până acolo. *Trup şi Sufletul* e singurul care e public şi de-abia dacă e demn de acest nume.

— Ce altceva mai există? întrebă Michael.

— Asta o să descoperiţi singuri, când va veni vremea. Dar unul dintre acele programe e Râpa Sacră.

Skale se ridică şi se apropie de şemineu, aţâţând flăcările cu un vătrai de fier.

— E un program creat de Kaine, ascuns în Adâncuri. Calea face legătura între el şi nivelurile superioare ale VirtNetului. Aveţi noroc c-aţi ajuns până aici şi veţi fi şi mai norocoşi dacă ajungeţi până la capăt.

Se opri şi se întoarse spre Michael şi Sarah.

— Haideţi să vă întreb ceva, nu v-aţi gândit cum de-a putut fi creată o astfel de cale? Una la care băieţii mari şi tari de la VNS nu pot ajunge decât cu ajutorul *vostru*?

Michael îşi dorea să ştie tot, dar habar n-avea ce să întrebe, de fapt.

— Aşadar… de ce ne dezvălui lucrurile astea? Tot ce ne spui sunt ghicitori şi indicii care nu ne ajută.

— Nu vă dau niciun indiciu, băiete! aproape că se stropşi bărbatul.

Se întoarse şi se aşeză la loc în fotoliu.

— Vorbesc şi eu să ne umplem timpul până când vor veni demonii. Dar poate că sunt obosit. Poate că ne-ar prii tuturor să tragem un pui de somn.

— Şi când *vin* demonii? îl întrebă Sarah, de parcă îl întreba cât e ora.

Skale se ridică, uitându-se din nou la foc ca şi cum ar fi fost hipnotizat.

— Vin când sunt gata să sfârtece şi să ucidă. Noapte bună, deocamdată! Ursul vă va conduce la paturile voastre.

Aruncă o ultimă privire, plină de jind, spre foc, apoi se întoarse şi ieşi, dispărând pe o uşă de lemn care se închise în urma lui.

În ciuda oboselii, somnul părea să-l ocolească pe Michael.

— A rostit din nou cuvintele alea.

— Poftim? întrebă Sarah.

— „Sfârtecă” şi „ucid”. Tipul ăsta n-a auzit de poveşti de adormit copiii?

Poate că ursul o să ne spună o poveste mai veselă, îşi zise Michael, posomorât.

3.

Deşi Skale îi zisese că o să fie condus la pat, Michael a fost condus la o canapea paradită. Era tare şi incomodă şi scârţâia la fiecare mişcare, dar tot era mai bună decât podeaua. Se înveli cu o pătură de lână care îl înţepa, trăgându-şi-o până la bărbie, şi închise ochii. Pe o măsuţă aflată lângă pat era o lumânare aprinsă, iar el vedea flacăra tremurătoare chiar şi cu ochii închişi.

Accesul se declanşă brusc.

Simţi o durere cruntă, trecându-i atât de fulgerător prin ţeastă, încât căzu de pe canapea, ducându-şi amândouă mâinile la tâmple. Un ţiuit strident îi răsuna în cap, combinat cu o lumină orbitoare, şi se tângui de durere, simţi că Sarah îşi făcuse apariţia lângă el, prinzându-l de umeri, scuturându-l, întrebându-l ce s-a întâmplat. Michael începu să se zbată, încercând s-o facă să-i dea drumul, temându-se de ce-ar putea să-i facă.

I se derulau imagini prin minte. Părinţii lui, siluete tremurătoare, dispărând ca un fuior de fum în vânt. Apoi Helga, cu faţa boţită de groază. Dispăru şi ea. Apoi Bryson, uitându-se ţintă la Michael, cu ochii plini de ură. Apoi dispăru şi el.

Durerea nu încetă, iar el realiză că, dacă mai creştea în intensitate, risca să leşine, poate chiar să moară. Încercă să se ridice în picioare. Deschise ochii şi o văzu pe Sarah pe podea, uitându-se la el cu o expresie îngrozită. Lumânarea ardea în continuare, dar acum strălucea ca soarele, şi Michael trebui să-i întoarcă spatele. Se poticni, întinse braţele spre a-şi găsi echilibrul – avea senzaţia că totul s-a întors cu susul în jos. Părea că se învârte camera cu el şi că acum o să fie aruncat peste bârnele de lemn din tavan.

Canapeaua se întindea întruna, făcându-se din ce în ce mai lungă, deşi camera rămânea la fel. Capul lui Sarah începu să crească, până când faţa ei era o vedenie de groază, ca în oglinzile de la bâlci, care te schimonosesc. Scândurile din podea începură să se răsucească în fel şi chip, îndoindu-se de parcă erau făcute din gumilastic. Şi în minte îi răsunau zgomotele hoardei care-l sfârteca pe Bryson.

Îşi astupă urechile, strângându-şi capul în mâini de parcă încerca să-l ţină laolaltă. Undeva în străfundurile minţii lui îi văzu pe Ucid-Simii de la Clubul Black and Blue. *Ei* îi făcuseră asta. Ei îi prăjiseră creierul. Trebuie că anti-programele acţionaseră cumva şi în Somn, şi în afara lui.

Îi pocnea capul de durere şi lumea din jurul lui era din ce în ce mai stranie. Braţe care străpungeau pereţii, inimi care pluteau în aer, bătând în

continuare, o fântână arteziană de sânge care ţâşnea din podea, o fetiţă într-un balansoar, cu un animal zăcându-i moale în poală. Şi vaietele jalnice ale celor chinuiţi în umbră…

Şi apoi încetă totul.

În cameră se lăsă liniştea şi totul reveni la starea dinaintea crizei. Şi, deşi cu doar câteva momente mai devreme i s-ar fi părut imposibil, durerea de cap îi trecuse.

Michael se lăsă să cadă pe canapea, cu hainele leoarcă de sudoare. Sarah veni lângă el într-o clipă, prinzându-l de mână, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

— Iarăşi? îl întrebă.

Michael se simţea de parcă ar fi alergat kilometri întregi.

— Cred că sunt pe moarte.

4.

Skale nu se trezi. Sau cel puţin, dacă se trezi, nu veni să verifice dacă musafirii păţiseră ceva. Sarah stătea lângă Michael pe canapea, strângându-l în braţe. Niciunul nu zicea nimic şi Michael îi era recunoscător pentru că nu-i ceru să-i povestească prin ce trecuse. Se gândi că avea mare noroc să aibă o prietenă ca ea.

Într-un final, aţipiră amândoi, iar Michael se cufundă într-un somn adânc, fără vise, eliberat de spaime. Dormea dus.

5.

Gunner Skale îi trezi. Îşi pusese din nou pelerina roşie şi era aplecat peste Michael şi Sarah, cu faţa în umbră.

— E dimineaţă deja? întrebă Michael.

— La Refugiul Mendenstone nu vine niciodată dimineaţa, îi răspunse Skale. E blestemul şi darul nostru, dar n-am timp să vă explic. V-au venit demonii.

6.

La auzul cuvintelor lui Gunner Skale, Michael şi Sarah ţâşniră imediat în picioare.

— Cum adică? îl întrebă Michael.

— *Unde* sunt demonii? adăugă Sarah.

— Demonii sunt mereu cu voi, îi răspunse Skale.

Vocea lui părea şi mai răguşită ca în ajun.

— N-aţi înţeles deja? Sunt mereu cu voi, e imposibil să scăpaţi de ei. Dar nu puteţi ghici niciodată sub ce formă vă vor apărea. Fiţi cu băgare de seamă, copii. Haideţi acum. Grăbiţi-vă.

— Unde mergem? insistă Sarah.

Fără să-i răspundă, Skale traversă încăperea şi deschise uşa, strecurându-se în hol. Michael o prinse de mână pe Sarah şi ieşiră după el în holul întunecat. Michael desluşi cu greu silueta lui Skale mergând spre scări şi se grăbi să-l prindă, trăgând-o pe Sarah după el.

Coborâră împreună scările şi Skale îi conduse în camera în care luaseră cina în seara dinainte.

— Vă rog, luaţi loc, le zise Skale, arătând spre jilţurile de lemn. Mă duc să-i invit pe prietenii noştri să ni se alăture.

Michael se chinuia să înţeleagă ce se întâmplă. Era ameţit de somn şi, deşi îi trecuse durerea de cap, se simţea încă vlăguit după ultima criză – durerea şi halucinaţiile erau încă o amintire proaspătă. Şi acum trebuia să se pregătească pentru o confruntare cu demonii? Ce-o fi vrut Skale să spună, cum adică erau mereu cu ei? Clătinând din cap, Michael se aşeză pe unul din scaune, tresărind când auzi zgâriat de paşi pe podea. Poate că exista vreo cale să fenteze codul şi să se sustragă de data asta înainte să ajungă în impas.

Sarah se aşeză lângă el.

— Trebuie să ne gândim. A zis că ni s-au dat deja toate informaţiile de care avem nevoie. Îţi mai aminteşti ce altceva a mai zis? Probabil că are ceva de-a face cu rugăciunea de dinainte de masă.

— Mda, încuviinţă Michael, deşi, oricât se chinuia, nu-şi mai amintea o boabă. Dar nu-mi amintesc decât chestiile despre Kaine.

— Mda, ştiu.

Michael se rezemă de masă şi-şi lăsă capul în mâini, închizând ochii. Testă codul.

— Nu văd nimic care ne-ar putea ajuta să trecem de asta deocamdată.

— Am încercat şi eu de câteva ori.

Sarah bătu darabana pe masă.

— A zis ceva în rugăciune despre îngenuncheatul dinaintea strămoşilor. Sunt sigură că e un indiciu.

Michael încuviinţă în timp ce Sarah spunea asta.

— Poate. E ciudat cât de inaccesibil pare să fie codul în locul ăsta. Pe Cale.

Îi venea să dea cu pumnul în masă de nervi.

Gunner Skale intră pe uşă, întrerupându-le brusc discuţia. Şi nu venea singur. Una câte una, creaturile pe care le întâlniseră mai devreme intrară după el. Intrară la pas, târâş şi în zbor. Ursul, gâsca, tigrul, câinele, veverița. Vreo zece alte animale. Aducând cu ele mirosurile pădurii – un miros reavăn de pământ, mucegai şi putregai.

Creaturile umplură camera şi se instalară treptat de jur-împrejur, stând toate cu spatele la perete şi cu privirile aţintite asupra celor doi musafiri, care rămăseseră aşezaţi pe scaun. Se lăsase o tăcere apăsătoare, tulburată doar de câte un mârâit sau pufnit. Iar Michael avea impresia că fiecare din aceste creaturi nu-şi dorea nimic altceva decât să-l devoreze la micul dejun.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Michael pe Skale, surprins când realiză că vorbea în şoaptă.

Îşi drese glasul şi continuă ceva mai tare.

— De ce am senzaţia că urmează să fiu jertfit zeului-animal din cer?

Skale traversă agale încăperea, oprindu-se în dreptul scaunului lui Michael, care îşi răsuci gâtul ca să vadă chipul bărbatului, ascuns de pelerina roşie.

— Pentru că, îi zise bărbatul, exact asta o să se întâmple.

Michael sări în picioare, trântind scaunul. Dar, până să apuce să facă ceva, bătrânul rosti două cuvinte care îi îngheţară sângele în vine.

— Demoni, arătaţi-vă!

7.

Gunner Skale avusese dreptate, demonii fuseseră cu ei de la bun început. Erau animalele.

Primul pe care îl observă Michael a fost ursul. Îşi căscă fălcile uriaşe, lăsându-şi capul pe spate, şi scoase un răget care venea din pântece. Apoi blana şi pielea începură să se desfacă de pe el, ca scoarţa de copac încreţită de foc. Sub pielea lui se ascundea un chip hidos, plin de cicatrice, şi ochii lui erau acum de un galben nefiresc de aprins, exact ca ochii pe care îi zărise în pădure.

Treptat, tot trupul creaturii ieşi la iveală, lepădându-şi blana de împrumut. Muşchi proeminenţi, o spinare încovoiată, omoplaţi ieşiţi în afară, labe cu gheare la capăt – nu mai aducea deloc cu ursul care îi servise cina cu doar câteva ore mai devreme. De pe buzele răsfrânte acum, dezvelind nişte dinţi enormi, ţâşni un mârâit gutural. Dar nu se mişcase încă. Rămase locului, cu spatele la perete.

Michael era fascinat de transformare. Şi acum toate celelalte animale treceau prin acelaşi proces ca ursul, lepădându-şi pielea, apărând în chip de demoni înspăimântători, de toate formele şi mărimile.

— Parcă ziceai că rolul tău e să ne ajuţi, îi zise Sarah lui Skale, care stătea impasibil, complet indiferent la cele ce se întâmplau. Ce-ar trebui să facem?

— Exact asta fac, vă ajut, îi zise Skale, pe un ton ciudat de vesel. Dacă vă înfruntaţi demonii, asta vă va preface sufletele pe veci. Şi, dacă muriţi în VirtNet, veţi fi trimişi înapoi în Starea de Veghe. Veţi fi salvaţi de la a fi prinşi pe veci în locul ăsta, cum am păţit eu. Fie ca strămoşii să vă însoţească, fiul şi fiica mea.

Michael trase cu coada ochiului spre uşă şi, după cum bănuia, doi demoni blocau drumul. El şi Sarah trebuiau, cumva, s-o taie printre ei. O prinse pe Sarah de mână, nevrând să mai stea să aştepte continuarea – aveau o singură opţiune.

Michael ţâşni şi se agăţă de pelerina lui Skale, răsucindu-l şi prinzându-l de beregată. Skale tuşi, gâtuit. Demonii reacţionară la unison – făcură un pas spre el, urlând. Acum se înfuriaseră de-a binelea.

— Înapoi! le strigă Michael, sperând că-l înţelegeau. Dacă vă apropiaţi, îi rup gâtul.

18. Dinaintea strămoşilor

1.

Michael trebuia să supravieţuiască spre a putea ajunge la Kaine. Şi nu avea de gând să-i lase pe demonii ăştia să-l ucidă şi să-i spulbere singura şansă.

— Eşti nebun, îi zise bărbatul, printre dinţi. Nu înţelegi ce…

Michael îl strânse mai tare cu braţul, retezându-i cuvintele.

— Gura!

Creaturile monstruoase se opriseră. Stăteau pe loc, aduse de spate, sucite, de jur-împrejurul camerei, creaturi de coşmar toate, gata să atace una, două.

— Michael, îi şopti Sarah.

Păru să se răzgândească.

— Numai…

Ridică glasul.

— Numai să-l ucizi repede când o s-o faci. Rupe-i gâtul dintr-o mişcare.

Michael se chinui să-şi reţină o grimasă.

— Înţeles!

Se trase spre uşă, mergând cu spatele, târându-l pe Skale după el, în timp ce bărbatul se chinuia să se ţină pe picioare.

— Să nu vă închipuiţi că n-o s-o fac! le strigă demonilor. Lăsaţi-ne să plecăm şi îi dau drumul – altfel, e mort!

Părea absurd, dar, ca şi în ajun, când îi apăruseră în chip de animal, creaturile păreau să-l înţeleagă. În cameră începu să se audă un zumzet, un mârâit jos, colectiv, şi, la fiecare pas pe care-l făcea Michael, mergând înapoi, demonii făceau un pas în faţă.

Se uită din nou spre uşă şi văzu că cei doi demoni puşi s-o păzească se mutaseră, lăsând un culoar spre ieşire. Simţi cum se înfiripă un grăunte de speranţă în el – deocamdată planul lui funcţiona.

— Să nu vă ţineţi după mine, îi avertiză Michael când ajunse la uşă.

Skale se zbătea să scape din strânsoare, dar Michael îl strânse mai tare şi bătrânul se opri.

Mergând cu spatele, Michael ieşi pe uşă, în noaptea fără sfârşit, cu Sarah lângă el. În timp ce se îndepărtau încet de clădire, se întoarse spre ea.

— Fă-l să vorbească, îi zise.

Sarah dădu din cap.

— Ai zis că ştii cum se ajunge la Râpa Sacră. Cum ajungem? Calea continuă de-aici?

— Nu vă spun nimic, îi zise Skale, gâfâind. Pentru binele vostru, nu al meu. Nimic.

2.

Demonii se strânseseră la uşă, cu trupurile lor lucioase, însângerate, înghesuite unul într-altul, uitându-se lung la cei trei oameni. Ochii lor galbeni scânteiau de furie şi Michael avu impresia că apăruse şi îndoială acolo.

— Vorbeşte! zbieră la Skale. Vorbeşte sau te trimit înapoi în Starea de Veghe!

Îl scutură pe bărbat în timp ce vorbea şi îl auzi icnind pentru o fracţiune de secundă.

Dar Skale nu-i spuse nimic. Michael simţi un val de panică. Ameninţarea lui era un bluf, asta era problema. La ce le-ar fi folosit Skale mort?

Michael nu ştia ce altceva să facă. Începu să-l tragă pe Skale după el, îndepărtându-se de casă. Bărbatul era greu şi Michael simţea că-l dor muşchii de efort. Sarah rămase lângă el, uitându-se neliniştită de la demoni la Michael şi Skale.

— Ce ne facem? îl întrebă pe şoptite.

Michael nu-i răspunse, uitându-se în jur după ceva, orice, care să-i dea o idee. În capătul opus al clădirii lungi, dărăpănate, observă o intrare separată, deasupra căreia era o firmă mare, pe care scria „CAPELA ÎNAINTAŞILOR". O luă într-acolo, mânat de intuiţie. Skale zisese ceva despre a îngenunchea dinaintea strămoşilor.

Bătrânul încerca să-i scape din mâinile lui Michael, zbătându-se şi dând din picioare. Michael se opri, sperând să-l prindă mai bine, şi, ridicându-şi privirea, văzu că, la doar câţiva paşi distanţă, demonii începuseră să iasă pe uşă. Se revărsară, unul câte unul, afară în noapte, cu trupurile jupuite şi ochii scânteietori scăldaţi în lumina lunii. Se auzeau mârâieli şi zbierete.

— Vorbeşte! zbieră Michael la prizonier, scuturându-l din nou.

Bărbatul îl scrută cu ochii lui deschişi la culoare, în care se citea o hotărâre nestrămutată. N-avea de gând să spună nimic şi Michael o ştia şi el. N-avea să vorbească nici mort.

— Michael, îi şopti Sarah.

El îşi ridică privirea şi văzu că demonii veneau spre ei, mişcându-se mai repede acum. Unul dintre ei ţipă, un sunet ascuţit care reverberă în jur – Michael auzi un geam care se făcu ţăndări pe undeva pe aproape.

Se uită pentru ultima dată la Skale, care îi susţinu privirea. Şi apoi se dădu bătut. Îi dădu drumul şi bărbatul se prăbuşi la pământ. Marele Gunner Skale.

Gâfâind, Skale se trase repede deoparte şi se ridică în picioare.

— Omorâţi-i! zbieră. Sfârtecaţi-i şi ucideţi-i!

Sarah îl prinse pe Michael de braţ şi o luară amândoi la fugă, îndreptându-se spre capelă.

Demonii răcniră toţi într-un glas şi o luară la goană după ei.

3.

Uşa era deschisă.

Michael o trânti în urma lor.

— Găseşte ceva cu care s-o blocăm!

Sarah trăgea deja o masă de scris. Michael alergă să o ajute, împingând masa din spate. Picioarele mesei zgâriau podeaua, scoţând un zgomot groaznic, dar nu se lăsară până nu o împinseră în dreptul uşii. Două secunde mai târziu, demonii ajunseră în faţa uşii şi începură să lovească în ea.

Michael se dădu înapoi, uitându-se atent în stânga şi în dreapta să vadă pe ce se puteau baza. Capela era o încăpere mică, banală – vreo douăsprezece strane, cu un culoar pe mijloc, care conducea spre altar. Dincolo de acesta erau statuile unor oameni de toate vârstele, de înălţimi diferite, sculptate din marmură albă, postate pe o estradă. Păreau că se uită ţintă la Michael. Înaintaşii. Strămoşii.

Michael observă, îngrozit, că existau mai multe ferestre cu vitralii în pereţii din jurul lor. Demonii nu aveau nevoie să intre pe uşă.

— Altarul, îi zise Sarah, surprinzător de calmă. Altarul. Haide!

O luă înainte pe culoar şi Michael o prinse rapid din urmă.

— A zis să îngenunchem. Şi apoi?

Până să apuce ea să-i răspundă, ferestrele explodară toate în acelaşi timp, sparte din afară, şi imediat se auziră ţipetele şi zbieretele şi mârâielile demonilor.

Michael şi Sarah o luară la fugă spre altar.

4.

Cioburile le străpungeau trupurile demonilor, când începură să se reverse prin geamurile sparte, dar nu îi încetiniră. Michael se concentră la altar, aflat acum la mai puțin de un metru.

— Grăbește-te, îi strigă Sarah.

Se auzeau așa multe zgomote în capelă, era așa multă agitație. În doar câteva secunde hoarda de demoni avea să se năpustească pe ei. Ajunseră în fața altarului și căzură în genunchi, ținându-se de mână. Michael simți pernuța moale lăsată acolo, simți cum se lasă un pic sub greutatea lui.

Dar nu se întâmplă nimic.

Ar fi trebuit să știe deja – nu era de-ajuns doar să îngenuncheze.

Trebuiau să studieze codul ca să scape de-acolo.

5.

O creatură înaripată veni în zbor, trântindu-l pe Michael pe spate și doborând-o și pe Sarah. Monstrul hidos flutura din aripi, plutind chiar deasupra piepturilor lor, și Michael văzu că era demonul-gâscă, două cuvinte pe care nu-și imaginase vreodată că le-ai putea combina. Creatura își căscă ciocul însângerat și un țipăt strident, oribil, reverberă în întreaga capelă, spărgând bucățile de geam care mai atârnau în ferestre.

Michael se arcui de spate și dădu cu piciorul, izbind demonul, împingându-l într-una din strane, făcându-l să cadă nemișcat la pământ.

O gheară îl prinse de umăr pe Michael și-l ridică în picioare, răsucindu-l, punându-l față în față cu un coșmar care prinsese viață. Două fălci uriașe se căscară, lăsând să se vadă niște dinți ca niște pumnale. Sarah era lângă el, lovind cu pumnii, încercând să scape de demonul care o atacase.

Creatura care-l ținea pe Michael îl trase spre ea, până când erau aproape nas în nas. Răspândea un miros oribil, o combinație de mâncare stricată și gunoaie, și cadavre în putrefacție. Pe Michael îl luă cu greață când duhoarea îl izbi în față.

Era ursul. La cât de înalt și vânjos era, trebuie că era ursul.

Michael se uită țintă în ochii monstrului și îngheță de groază – doar inima îi bătea, gata să-i spargă pieptul.

Habar n-avea ce să facă.

Ceva îi placă din dreapta. Michael şi demonul căzură la pământ şi demonul a fost silit să-i dea drumul. Michael se răsuci şi văzu că era Sarah – îl lovea pe demonul-urs cât putea ea de tare. Aruncând rapid o privire spre locul unde fusese mai devreme, văzu că reuşise cumva să ucidă creatura care o atacase.

Michael se întoarse, înfruntând ursul, şi realiză că nu-l puteau înfrânge. Nu fără puţin ajutor. Închise ochii şi se concentră pe cod, ignorând vârtejul complex de date din jurul lui. Se strădui să lase asta la o parte, concentrându-se pe sinele lui, pe Aura lui, pe biografia lui din Somn. Puse mâna pe primul lucru care-i apăru, Discurile de Foc din *Tărâmurile lui Rasputin,* înşfăcă programul pentru asta şi-l trase cu el în capelă. N-ar fi reuşit s-o facă în veci dacă ar fi stat prea mult să se gândească – acţionând mânat de instinct, deodată îi pluteau dinainte discurile luminoase, incandescente. Le lansă dintr-un gând, le aruncă pe toate spre trupul ursului.

Fiara urlă când îi luă carnea foc şi începu să facă băşici. Sarah se trase la o parte şi se ridică în picioare, lângă Michael. Răcnind din toţi rărunchii, ursul rănit se lăsă în patru labe, o porni greoi spre perete şi, ajuns acolo, se ridică. Michael se învârti în loc – demonii veneau din toate direcţiile spre ei.

Ştia că, într-un fel sau altul, altarul avea un punct slab la nivelul codului şi era la doar câţiva paşi distanţă. Uitându-se peste umăr, văzu că unul din demonii mai mici era cocoţat pe el – veveriţa sau poate dihorul-şobolan-nevăstuică pe care-l văzuseră pe umărul lui Skale. Şuieră la ei, arătându-şi colţii minusculi.

Michael şi Sarah stăteau umăr la umăr, ţinându-se de mână, trăgându-se încet, cu spatele, spre pernuţa de rugăciune. Cercul de demoni se strângea în jurul lor.

— Tu studiază codul, îi şopti Michael. Găseşte locul cu pricina. Eu o să-i ţin la distanţă cu încă un rând de Discuri de Foc.

Îi spuse asta deşi habar n-avea cât timp le putea ţine piept.

— Bine, îi răspunse Sarah. Îndrumă-mă.

Închise ochii şi-l strânse şi mai tare de mână. Michael mai făcu un pas. Apoi îşi transferă încă un rând de discuri şi le aruncă la întâmplare, în toate direcţiile.

Demonii răcneau de durere şi Michael lăsă orice precauţii la o parte. Trăgând-o pe Sarah de mână, se întoarse şi se aruncă spre partea de jos a altarului. Căzură pe podea şi alunecară jumătate de metru, oprindu-se chiar în faţa pernuţei. Sarah reuşise cumva să-şi ţină ochii închişi, rămânând concentrată pe ce avea de făcut, studiind codul. Michael o ţinea strâns de mână, conducând-o. Apoi demonul mărunţel de pe altar zbieră şi se aruncă

spre Sarah – înfigându-şi picioarele în părul ei, zgâriind-o pe faţă şi încercând s-o muşte de ureche. Ea nu reacţionă. Michael întinse mâna spre creatură, prinzând-o şi azvârlind-o cât colo.

— Am găsit! strigă Sarah, deschizând ochii. Ştiu ce trebuie să facem!

Dar demonii erau pretutindeni. Unul îl prinse pe Michael de braţ, un altul de picior. Unul o prinsese pe Sarah de păr – o auzi ţipând când creatura îi trase capul pe spate. Michael se zbătu să se elibereze, scăpând din mână programul pentru discurile de foc. Creaturile îi înconjuraseră. Întindeau ghearele spre ei, zgâriindu-i şi muşcându-i. Michael avu un moment de groază în care a fost cât pe-aci să se dea bătut, cât pe-aci să-i lase să-l omoare şi să termine cu toate. Să se întoarcă în Starea de Veghe şi să accepte consecinţele.

Dar ceva explodă în el. Îi ţâşni un răcnet din gât şi simţi un val de adrenalină inundându-i muşchii. Ţipând de furie, începu să lovească fiarele, dându-le la o parte. Pentru o fracţiune de secundă, citi teamă în ochii aceia galbeni care-l înconjurau şi asta îi dădu şi mai mult curaj.

Doborî o fiară uriaşă care o acoperise pe Sarah. Fata era plină de vânătăi şi avea sânge pe faţă. Michael o luă în braţe, purtând-o pe lângă pernuţa de rugăciune şi pe lângă altar, urcând pe estrada pe care erau înşirate statuile strămoşilor.

Nu era nevoie de cuvinte. Michael închise ochii şi se conectă la program, simţind că Sarah era deja prezentă acolo. Ea pregătise deja totul, îi stătea dinainte. Într-o mare tulbure de cifre şi litere, şi simboluri, o întrezări – o portiţă de scăpare. Porniră amândoi în acelaşi timp spre ea.

Demonii se năpustiră spre ei, la fel de înspăimântători sub formă digitală. O gheară îl zgârie pe spate. Un monstru în patru labe – câinele sau vulpea – sări pe altar, mârâind. Michael simţi că era smuls din loc, dar îşi încordă muşchii digitali, sforţându-se să rămână locului. O secundă în plus, doar o secundă. Introduse ultima secvenţă de cod şi se auzi un păcănit.

Apoi totul le dispăru dinainte.

19. Arşiţă

1.

Totul dispăru din jurul lor şi, când lumea apăru din nou, Michael şi Sarah se aflau într-o peşteră slab luminată. Pereţii erau din piatră neagră.

— Oh, frate, exclamă Michael gemând.

Se ridică în capul oaselor şi se târî până la cel mai apropiat perete, rezemându-se de el.

— Eu, unul, nu mă supăr dacă nu mai văd în viaţa mea vreun animal. Mai ales din alea care se transformă în demoni.

— Amin!

Sarah era aşezată în dreptul peretelui opus şi lui Michael îi venea greu să se uite la ea – era palidă şi plină de sânge.

— Sau vreo pădure. Sau vreun hol. Sau vreun disc de piatră.

— Dar tare mi-aş dori să văd un cheeseburger, acum.

Îi chiorăiau maţele.

— Nu mă chinui!

Se uită spre interiorul peşterii, unde se deschidea un culoar lung. De-acolo venea o lumină portocalie, care părea caldă şi îmbietoare. Michael îşi imagină că acolo locuiau nişte pitici, care beau ceai şi mâncau o tocăniţă cu de toate.

— Cum naiba am supravieţuit chestiei ăleia? întrebă Sarah.

— Datorită ţie, zise Michael. Pentru că tu nu ai intrat în panică şi ai găsit o cale de scăpare.

Sarah rămase tăcută un moment, părând îngândurată.

— N-a fost aşa greu, să ştii. Aproape că pare că în unele locuri ne-au lăsat calea liberă să fentăm programul şi în altele nu.

— Nu fi aşa modestă! Pur şi simplu, te pricepi de minune la asta.

Ea nu-i răspunse, părând cufundată din nou în gânduri.

Michael scoase o exclamaţie de mirare exagerată.

— Pe bune, când te-ai transformat în supererou? Eşti un fel de combinaţie între Batman şi Hulk.

— Ai talentul de a face complimente care sună a insulte.

— Mă străduiesc.

Sarah zâmbi.

— Haide! Să începem să explorăm – ştim c-o să dăm peste chestii nasoale şi vreau să terminăm mai repede cu asta.

Michael oftă. Deşi luaseră o masă şi apucaseră să doarmă câteva ore înainte de atacul demonilor, era epuizat. Şi era aşa lihnit de foame că până şi pietrele risipite pe jos îi făceau cu ochiul.

— Dar n-avem vreme să stăm pe gânduri, îl avertiză Sarah. Hai să ne urnim.

— Bine.

Michael ştia că avea dreptate. Soluţia era fără îndoială să rămână în mişcare.

Dar nu se urni imediat. Un lucru pe care-l spusese ea – cum că li se lăsaseră dinadins puncte vulnerabile evidente ici şi colo, de-a lungul Căii – îl pusese pe gânduri. Părea să aibă ceva de-a face cu vocea sinistră pe care o auzise de atâtea ori – vocea care-i spunea pe nume şi îi spunea că se descurcă bine. Care ar fi putut fi scopul? Ce însemna asta? Părea să fie în deplină contradicţie cu tot ce făceau ei. Principalul motiv pentru care VNS-ul îi trimisese în Somn în căutarea Căii şi a Râpei Sacre era să îi conducă la Kaine. VNS-ul n-avea de unde să ştie dacă se descurcă bine sau nu până ce nu-l găsea pe Kaine – care, se presupunea, se ascundea.

Oare asta nu făcea din Cale un zid de protecţie, creat de Kaine spre a-i ţine pe oameni la *distanţă*?

Şi totuşi…

— Ţi-a tăiat cineva limba? îl întrebă Sarah într-un final.

— Ce înseamnă asta?

— Ăăă? N-ai mai auzit expresia asta până acum?

Michael îşi întinse braţele, încercând să se convingă să se ridice.

— Ba da, am auzit-o. Dar sunt sigur că e o vorbă pe care o spun oamenii în vârstă.

— Cum zici tu. Dar de ce eşti aşa tăcut?

— Mă gândeam la nişte chestii. La Cale. La Kaine. La tot.

— Nu ţi-am zis să nu stai să te gândeşti? îl întrebă Sarah. Nu c-aş fi vorbit serios.

Michael zâmbi şi încuviinţă, dar era şi mai agitat acum. Ceva nu se lega în povestea cu Calea. Din nou, dacă era menită să ţină lumea la distanţă, atunci de ce existau locuri la nivelul codului care păreau făcute anume spre a-i îndruma? Chiar şi simpla idee a unei poteci. Michael fusese atât de prins cu efortul de a supravieţui, încât nu-şi pusese problema la modul ăsta până acum.

Şi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai ciudat i se părea. „Calea” era un nume straniu pentru un program menit să te ţină *la distanţă.* Poate că nu era un zid de protecţie, de fapt. Poate că era cu totul altceva.

2.

Gemând din nou de durere, Michael se sforţă să se ridice în picioare. Apoi arătă spre un coridor lung aflat în partea din spate a peşterii, care părea să fie singura cale de ieşire.

— Ce crezi că e încolo?

— Lavă.

Sarah răspunse atât de prompt, încât îl luă prin surprindere.

— Pe bune?

— Mda, cred că suntem într-un vulcan – piatra neagră e magmă răcită.

— Aşadar, ditamai râul de foc topit ar putea să ţâşnească prin tunelul ăsta chiar acum?

— Cam aşa.

Din ce în ce mai bine, îşi zise Michael.

— Ha! Ei bine, le arătăm noi. N-o să stăm să aşteptăm – o să intrăm fix în gura lupului, ca nişte netoţi.

Sarah îi zâmbi, cu un aer obosit.

— Arăţi groaznic, apropo, adăugă Michael.

Ea se uită chiorâş la el, deşi în scurt timp îi reveni zâmbetul.

— Nu se poate să arăt mai rău ca tine.

— Nu-ţi face griji! Tot bine arăţi, doar că într-un mod groaznic.

Suna prostește, dar era sincer.

— Mulţam, Michael.

După ce trecuseră prin atâtea împreună, exista o legătură specială între ei, pe care nu-şi închipuia că ar putea-o avea cu altcineva.

— Când o să terminăm cu toate astea, îi zise într-un final, chiar mi-aş dori să ne întâlnim în Starea de Veghe. Promit că sunt şi mai arătos în carne şi oase.

— Eu probabil c-arăt şi mai rău, râse Sarah, un sunet pe care aveau nevoie să-l audă amândoi.

— Nu mi-ar păsa. Pe cuvânt! Asta e partea fainâ la Somn. Ştiu cum eşti pe dinăuntru şi asta e ceea ce contează.

În viaţa lui nu rostise ceva aşa de siropos.

— E chiar foarte drăguţ că-mi spui asta, Michael.

El se înroşi.

— Pe deasupra, pariez că *eşti* o tipă bună, de fapt.

— Cum zici tu.

Sarah îşi dădu ochii peste cap, dar continua să se uite la el.

— Ne-am înţeles – de îndată ce terminăm cu salvarea VirtNetului –, petrecem o zi în aer liber, la lumina soarelui natural.

— Înţeles.

Sarah se mişcă, forţându-se să se ridice în picioare, cu un geamăt. Michael o înţelegea foarte bine – părţi ale corpului, de a căror existenţă nu avusese habar în ajun îl dureau acum în ultimul hal.

— Să pornim în expediţie prin peşteră? o întrebă, cu un accent britanic exagerat.

— Să pornim, dară, îi răspunse Sarah.

Zâmbetul i se citea şi în ochi acum şi Michael se simţi mai bine văzându-l.

În timp ce porneau să urce panta, şchiopătând ca doi bătrânei cu artroză, Sarah îl luă de mână.

— Să pornim, dară, repetă.

3.

Michael îşi zise că pereţii tunelului păreau artificiali. Erau negri şi lucioşi şi păreau tăiaţi cu dalta. Lumina blândă care venea din adâncul peşterii se oglindea într-un mod care dădea impresia că totul stă să se topească.

De-abia trecuseră de prima cotitură, când Michael observă o lumină vie, portocalie. Ca la un semn, o boare de aer cald trecu pe lângă ei, răvăşindu-i hainele şi părul lui Michael. Era o senzaţie plăcută – mai că-i veni să se întindă şi să încerce să tragă un pui de somn.

Niciunul din ei nu spuse nimic cum mergeau înainte. Michael se uită ţintă la lumina caldă pe măsură ce se apropiau de ea. Era îmbietoare, ca un foc de tabără într-o noapte răcoroasă. Ce-l speria era întrebarea ce emitea acea lumină. Dacă erau într-adevăr în interiorul unui vulcan, cu siguranţă nu era ceva foarte plăcut.

Tunelul se lărgi brusc, dând într-un spaţiu deschis. Tavanul urca, ajungând până la zece metri înălţime. Din câte observa Michael, mai în faţă spaţiul se lărgea şi mai tare – îi aştepta ditamai peştera, iar văpaia portocalie era şi mai intensă. Temperatura crescuse şi aerul era saturat de umiditate.

În curând ajunseră la un eleşteu micuţ în care clipocea roca topită.

Michael era fascinat de frumuseţea priveliştii, până când îşi aminti ce învăţase la geologie – însemna că se aflau pe un strat de lavă răcită, care era, probabil, deasupra unei cantităţi uriaşe de lavă nerăcită. Michael îşi închipui deodată cum se crapă stânca, lăsând să ţâşnească jeturi de foc lichid, gata să-i incinereze, şi îl luă tremuratul.

— Vrei să dăm o tură de bazin? o întrebă stângaci.

Sarah îi dădu drumul la mână şi îl bătu pe umăr.

— Nu, mulţumesc. Te las pe tine.

Fata ei era udă de sudoare.

— E foarte cald, zise Michael.

— Mda, şi-o să se facă şi mai rău. Haide – n-o să găsim nimic de mâncare şi, cu cât durează mai mult, cu-atât mai slăbiţi o să fim.

— O să fie naşpa, este?

Sarah încuviinţă.

— Mda, o să fie naşpa. Dar n-avem pe unde s-o luăm prin altă parte. Codul arată clar lucrul ăsta.

O porniră din nou, avântându-se şi mai adânc în vulcan.

4.

Când Michael şi Sarah ajunseră la capătul tunelului, se opriră, uitându-se lung. Tunelul dădea într-o peşteră uriaşă, plină de lacuri cu lavă spumegândă.

Peisajul care li se întindea dinaintea ochilor îi aminti lui Michael de pielea unui tigru. Râurile de magmă aburindă, tulbure, decupate de panglici de piatră neagră, răcită. O privelişte şi mai spectaculoasă erau cascadele de lavă care curgeau prin crăpăturile pereţilor, revărsându-se, spumegând şi şuierând, în lacurile de magmă. Ţâşneau flăcări din pâraiele care curgeau de-a lungul peşterii – iar Michael şi Sarah trebuiau să le treacă pe toate.

Curenţi de aer cald veneau valuri-valuri peste ei, în timp ce ei rămăseseră ţintuiţi locului.

— E mai rău decât mi-am imaginat, murmură Michael.

Sarah închise ochii pentru o clipă, apoi arătă spre capătul opus.

— Mai e un tunel acolo, iar Calea pare să arate într-acolo. Nu simt c-ar mai exista altă cale. Tu?

Michael studie şi el codul şi oftă.

— Nu. S-ar părea că într-acolo trebuie s-o luăm.

— Ar fi cazul să ne grăbim sau o să murim de deshidratare. Mă îndoiesc că e vreo cişmea prin apropiere.

— Haide, o îndemnă Michael.

Începea să intre în panică, stând acolo şi uitându-se lung la peisaj, şi voia să se urnească.

O bucată de drum în pantă conducea de la tunel la podeaua peşterii şi profitară de locul înalt unde se aflau spre a încerca să-şi dea seama care era drumul cel mai bun, folosindu-se deopotrivă de panorama pe care o aveau şi de ce mai prindeau când trăgeau cu ochiul la program. Imaginea care se înfiripă astfel era cea a unui labirint de magmă răcită, coloane de foc şi cascade de lavă, înconjurate de indiciile care le erau familiare deja, privind drumul de urmat, înserate în codul complicat. Luând-o înainte, Michael îşi croi drum cu grijă de-a lungul pantei, printre stâncile risipite şi praf. De cum ajunse la poalele pantei, îi izbi un val de căldură şi începu să gâfâie. Era zgomot. Auzea un vâjâit surd în urechi.

— Eşti gata? îi strigă lui Sarah.

Ei îi curgea sudoarea pe faţă deja şi era leoarcă. Michael ştia că şi el era la fel de asudat.

Sarah încuviinţă, părând prea vlăguită ca să mai poată vorbi. În momentul acela, Michael îşi dori cu disperare să fie aproape de capătul acelei Căi blestemate. Îi ura pe Kaine şi pe Agenta Weber, cu VNS-ul cu tot.

Dădu şi el din cap.

Apoi porni de-a latul peşterii, cu Sarah după el.

5.

Avea senzaţia că a intrat într-un cuptor şi că l-a lăsat cineva la copt.

Traversară o porţiune de stâncă lată de un metru, care trecea prin râul de lavă, şi ajunseră până în mijlocul peşterii. Partea asta fusese destul de uşoară, deşi, din cauza căldurii răspândite de lavă şi pentru că se temea că o să fie opărit de magma aburindă, Michael simţea că inima i-a luat-o la goană. Încercă să se grăbească şi să fie totodată cu băgare de seamă, dar începea să se facă simţită panica, dându-i o senzaţie de claustrofobie deşi peştera era imensă.

Pas cu pas, traversară podul natural. Michael simţea că-l ard ochii de căldură. Când ajunseră în capătul opus, hotărî s-o ia spre dreapta, tăind-o în zigzag printr-un labirint de insulițe de stâncă, despărţite de lacuri de magmă

incandescentă. Puteau oricând s-o ia înapoi, dacă era nevoie, dar el se baza pe instinctele lui şi pe ce mai prindea când studia codul.

Înaintau de-a lungul unei porţiuni înguste de piatră neagră. Michael simţea căldura prin tălpile pantofilor – piatra era aşa fierbinte, încât se temea ca nu cumva să i se topească tălpile. Când ajunseră la capăt, păşiră pe o insuliţă rotundă, înconjurată din toate părţile de un cerc de magmă, portocaliu-aprins.

El dădu s-o ia spre stânga, dar Sarah îl prinse de braţ şi se aplecă spre el.

— Mie mi se pare c-ar trebui s-o luăm încolo! îi strigă, arătând drept în faţă, spre un şir de bolovani negri.

Păreau să alcătuiască o potecă în trepte, ca într-o grădină.

— Uite, de cealaltă parte mai e un pod, care duce până în dreptul peretelui. Şi-apoi putem să mergem pe margine, să urcăm până la scobitura aia şi să ieşim pe-acolo.

Michael studie un pic zona şi părea că Sarah avea dreptate. Drumul pe care fusese cât pe-aci s-o ia el se termina într-o prăpastie, peste care n-ar fi putut sări decât dacă îşi luau avânt.

— Bun plan. Vrei s-o iei tu înainte de data asta?

Zâmbi larg, semn că glumea, dar Sarah îl luă în serios şi sări pe prima insuliţă. Flutură din braţe până ce îşi găsi echilibrul, de-i sări inima din piept lui Michael.

— Ai grijă! îi strigă el.

— Încercam doar să te sperii, îi răspunse Sarah.

— Nu-i amuzant! Deloc!

Sarah sări pe următoarea insuliţă şi, de îndată ce ea era la loc sigur, veni şi Michael după ea, sărind pe prima bucată de stâncă.

— Ia-o încet! îi strigă Michael.

— Stai calm, îi răspunse ea.

Sări peste următorul şanţ şi peste încă unul, fără să-l mai aştepte. Michael o porni repede după ea, îngrozit la gândul că Sarah ar putea să alunece în lacul cu magmă. Străbătu în salturi întinderea de lavă şi, în curând, ajunseseră amândoi teferi la bârna îngustă de piatră neagră aflată de cealaltă parte.

Sarah îl strânse tare de tot în braţe, luându-l prin surprindere.

— Mi-a dat fiori, îi şopti la ureche. Frate, mi-a dat fiori!

El îi înconjură umerii cu braţele, strângând-o la fel de tare.

— Mda, ai fost cam nesăbuită, nu crezi?

Deşi erau în miezul unui vulcan, îmbrăţişarea îl ungea la inimă şi şi-ar fi dorit să nu se mai termine.

— Mai bine să treci mai repede peste asta decât să-ţi faci griji la fiecare pas.

— Mda, aşa o fi.

Ea se trase înapoi şi se uită la el. I se ivi o lacrimă în ochi, lăsând o dâră prin murdăria de pe obraz şi oprindu-i-se în barbă. De-acolo îi picură pe fustă.

— Eşti bine? o întrebă Michael.

Ea încuviinţă, apoi îl îmbrăţişă din nou.

— Haide, hai să ajungem la următorul tunel şi să ne răcorim.

— Să sperăm.

O luară la fugă pe pod, care părea mai sigur decât cărarea de pietre. De cealaltă parte era o pantă care mergea până în dreptul peretelui peşterii. Se grăbiră să se îndepărteze cât mai mult de lavă, fugind în paralel cu peretele, spre gura următorului tunel, Sarah în faţă, cu Michael după ea.

Erau doar la câţiva metri de destinaţie când se întâmplă.

Michael de-abia ce se relaxase un pic, îngăduindu-şi să se gândească la momentele pe care tocmai le trăise cu Sarah. La conversaţia lor, la cum se ţinuseră de mână, la îmbrăţişare. Ar fi trebuit să ştie deja că fix atunci avea să se ducă de râpă totul.

Treceau pe lângă un lac mare de lavă, aflat la poalele pantei, când se auzi un gâlgâit straşnic, apoi un vuiet, ca un furnal care se trezeşte brusc la viaţă. Michael se întoarse la fix spre a vedea un jet de magmă ţâşnind din lac, precum un stâlp portocaliu, incandescent, aducător de moarte, care venea direct spre Sarah.

Când o izbi, Sarah căzu la pământ… scoţând un ţipăt cum nu mai auzise vreodată Michael.

6.

Pe Michael îl cuprinsese o teamă aşa de intensă, încât uită complet de VirtNet şi de Sicriul care-l aştepta acasă. Uită că moartea însemna pur şi simplu că Sarah avea să se trezească în propriul ei Sicriu, teafără şi nevătămată, chiar dacă un pic tulburată.

Singurul lucru pe care îl vedea era prietena lui, în agonie. Lava îi mistui pe loc hainele şi pielea, lăsând în urmă o privelişte de coşmar, o masă amorfă de muşchi, oase şi carne vie. Ţipetele ei se stinseră încet, transformându-se în sunete nearticulate, în timp ce Sarah cădea moale la pământ, frângându-i inima.

Şi totul se întâmplă într-o clipită.

O luă la fugă spre ea, dar se opri, ştiind că nu-şi putea risca propria viaţă – lava picura încet prin praf, spre lacul din care ţâşnise.

Dar Sarah nu murise încă. Zăcea ghemuită la pământ, tremurând. Michael se apropie cu grijă de ea, ca să se uite la chipul ei. Avea ochii deschişi şi i se citea durerea în ochi.

— Sarah, îi şopti, căutându-şi cuvintele. Sarah. Îmi pare nespus de rău.

Ea se chinui să spună ceva, dar părea că se îneacă. Michael se aplecă spre ea, apropiindu-şi urechea de faţa ei.

— Mi…, începu, dar a fost întreruptă de un acces violent de tuse.

Oricât de mult îl durea că avea să-l lase singur, Michael îşi dorea ca ea să moară cât mai repede. Să se întoarcă în Starea de Veghe. Până când se întâmpla asta, fiecare clipă de agonie prin care trecea ea avea să i se pară pura realitate.

— Sarah, iartă-mă. N-ar fi trebuit să te las s-o iei înainte. Ar fi trebuit…

— Mai… se sforţă ea să vorbească. Taci.

Se simţi scuturată de un nou acces de tuse.

— Nu mai rezist, îi zise Michael. Nu mai rezist, Sarah. Nu mai suport. Vreau să mă întorc cu tine. Poate c-o să mă arunc în lacul de lavă.

— Nu! ţipă ea, făcându-l să tresară. Tu… ter… mină!

El rămase tăcut câteva secunde. Dar ştia că Sarah avea dreptate.

— Bine. Aşa o să fac. Promit.

— Găseşte… Râpa… Sacră, îi zise Sarah, printre reprize de tuse. Eu…

— Nu mai vorbi, Sarah.

Lui Michael i se rupea inima. Îşi dorea s-o ştie acasă, teafără şi nevătămată.

— Nu te mai gândi. Jur c-o să parcurg cât mai repede ce a mai rămas şi-o să termin cu asta. Nu uita ce-am convenit. O zi la soare. O zi în Starea de Veghe. Totul va fi bine.

— Aşa… rămâne.

Michael se gândi că ăsta era sfârşitul. Că murise. Dar apoi Sarah mai spuse ceva.

— Michael.

Îi rosti numele clar, fără să se întrerupă, şi el simţi ceva zvâcnindu-i în piept, ceva între o gheară şi o văpaie.

Şi-apoi Sarah îşi dădu ultima suflare, pieptul i se ridică şi coborî pentru ultima dată. După câteva secunde, dispăru, în timp ce corpul ei fizic se trezea în lumea reală. Lăsându-l pe Michael în străfundurile VirtNetului, într-un loc de care nu ştia aproape nimeni, în mijlocul unei Căi care părea că nu se mai termină – *sau* unde ororile păreau că nu se mai termină.

Și de data asta era singur.
Complet singur.

20. Un trup de argint

1.

Michael încercă să nu mai gândească în următoarele câteva ore. Nu avea răgazul să fie trist sau să-şi plângă de milă. Îi promisese lui Sarah că va ajunge la destinaţie şi ăsta era singurul lucru la care îşi îngădui să se gândească. Îl consola gândul că fata nu murise de-adevăratelea, chiar dacă, oricând îi revenea în minte amintirea ultimelor ei clipe, îl copleşea durerea.

Şi tocmai de-asta trebuia să-şi alunge totul din minte. Să nu mai simtă nimic.

Mai avea de parcurs încă un tunel lung, întrerupt în mai multe locuri de râuri de lavă. Michael sări peste ele cât mai atent cu putinţă. Se apropie de un loc mai dificil, unde magna picura cu intermitenţe dintr-o crăpătură în tavan. Aşteptă, îşi dădu cu presupusul, se bază pe instinct. A fost cât pe-aci să se ardă când a ţâşnit pe-acolo. La scurt timp după, o întreagă porţiune de tunel se prăbuşi chiar când trecea pe lângă ea şi un râu năvalnic de magmă, din care ţâşneau flăcări, se revărsă în urma lui. O luă la fugă, gonind, simţind cum îl urmărea mareea de coşmar. Dar într-un final magma începu să se răcească şi putu şi el să încetinească.

Urmau tuneluri mai lungi şi peşteri mai mari. Lavă cât vedeai cu ochii. O arşiţă care atingea cote imposibile, depăşindu-le apoi. Curgeau apele pe el. Niciodată n-avusese gâtul aşa uscat – era ca un deşert, ca un peisaj selenar. Ar fi băut apă şi din cel mai împuţit pârâu, dintr-o mlaştină, din canalizare. Tânjea după apă, dar nu se vedea nicăieri, şi, treptat, începu să se simtă vlăguit şi hămesit.

Dar o ţinu tot înainte, mergând încotro îl îndruma codul – Calea.

Se concentra doar la program.

2.

Trecură ore întregi. Ore în care, în fiecare minut, Michael era convins că următoarea clipă avea să fie ultima. Că o să cadă din picioare şi nu o să mai

fie în stare să se miște până când se usca de căldură și murea, spre a fi trimis înapoi în Starea de Veghe, în Sicriu.

Tocmai cobora prin încă un tunel interminabil când dădu cu capul de o stâncă joasă. Icni și se feri, apoi se ghemui la pământ, răsucindu-se cum putea mai bine, spre a studia împrejurimile. Durerea îl ajutase să-și vină în fire. Și a fost șocat când a observat că pasajul de piatră neagră se îngustase. Se îngustase așa de tare, încât nu încăpeau mai mult de doi oameni pe cărare. Se și întunecase considerabil, deși Michael vedea în continuare destul de bine.

Mai în față, părea că o să fie obligat s-o ia târâș.

Îl cuprinseră panica și un acces subit de claustrofobie. Mai multe întrebări i se învârteau prin minte, apăsându-i creierul obosit – oare greșise cu ceva? Îi scăpase vreo alee unde ar fi trebuit să dea colțul? Vreo ușă? Un Portal? Michael se făcu ghem, strângându-și genunchii la piept, și începu să se legene înainte și înapoi, cu ochii închiși, impunându-și să se liniștească.

Treptat, accesul îi trecu. Se întinse și, în ciuda suprafeței tari, se culcă.

3.

Când se trezi, amorțit și chinuit de dureri, Michael se uită de-a lungul tunelului din ce în ce mai îngust și realiză că trebuia s-o țină tot în direcția aia. La fiecare pas al călătoriei prin măruntaiele vulcanului, scotocise prin program după alte metode de a trece la nivelul următor și, deocamdată, găsise una singură. Era clar, Calea fusese gândită drept o șansă unică. Și nu putea să se dea bătut acum.

Îi chiorăiau mațele de foame, făcându-l să se simtă slăbit. Dar nici măcar asta nu se compara cu setea cumplită, care-i dădea impresia că gâtlejul lui se prăjea sub soarele deșertului.

Apă. Era în stare să ucidă pe oricine ar fi stat acum între el și o cană cu apă.

Gemând, se ridică în patru labe și porni târâș pe podeaua aspră a tunelului, ridicându-și privirea doar ca să vadă ce era mai în față. Iar tunelul prin care se târa începea să se îngusteze.

Cumva, reuși s-o țină înainte.

Într-un final, ajunse să atingă tavanul peșterii cu spinarea și se văzu silit să se ghemuiască și mai mult. În curând, trebui să se lase pe burtă, sprijinindu-se în brațe și împingându-se în picioare, ca un soldat care se târăște pe sub un păienjeniș de sârmă ghimpată la instrucție. Pereții

începură să se apropie, şi ei şi, în scurt timp, de-abia reuşea să-şi întindă îndeajuns de bine braţele ca să-şi menţină echilibrul.

Şi-apoi rămase înţepenit de tot.

4.

Avusese o senzaţie de claustrofobie şi înainte, dar acum teama era o creatură monstruoasă, care îl înghiţi ca o flacără. Începu să se zvârcolească şi să ţipe din toţi rărunchii. Dar era blocat în tunel, nu se mai putea mişca nici înainte, nici înapoi. Auzea ecourile propriilor ţipete şi pereţii de stâncă păreau că vin spre el, tăindu-i răsuflarea. Încercă să închidă ochii şi să studieze codul, dar nu reuşea să se concentreze şi trebui să se dea bătut.

Începu să se agite, să dea din picioare, să zgârie pământul cu unghiile.

Alunecă în faţă câţiva centimetri. Îndoindu-şi eforturile, împingându-se în degetele de la picioare şi sprijinindu-se în mâini, încordându-şi şi relaxându-şi muşchii, mai înaintă un pic, poticnit. Şi încă un pic. Un sfert de metru, o jumătate, un metru.

Îi apăru dinainte o lumină albastră, ca un petic de cer. Ar fi putut să jure că mai trecuse pe-aici – oare exista o cale de ieşire? Nu se simţea nicio adiere de vânt, nu se auzea niciun sunet, nu era niciun nor. Se vedea doar albastru pur, o pată inexplicabilă de culoare.

Ţipă din nou, sforţându-se să dea tot din el ca să ajungă în locul acela. Era un Portal. Trebuia să fie un Portal.

Icnind, sucindu-se, înfigându-şi degetele în stânca prăfoasă. Reuşi să înainteze, încet-încet. Peticul de albastru se apropia. Era la câţiva metri de el acum. La câţiva centimetri.

Când ajunse în sfârşit acolo, Michael se simţea ca şi cum o luase razna. Nu mai avea niciun gând coerent, doar o dorinţă disperată să ajungă la peretele acela de albastru, indiferent de ce îl aştepta acolo.

Îşi întinse braţele, trecând prin Portal, şi le văzu dispărând ca şi cum le înmuiase într-un lichid. Apoi ceva îl prinse de mână de dincolo şi-l trase cu totul. A fost aruncat înainte, lăsând definitiv vulcanul în urmă.

5.

Michael căzu pe o podea de metal, cu obrazul lipit de suprafaţa tare, rece. Noul spaţiu era scăldat într-o lumină albă, orbitoare. Gemând, se ridică pe burtă şi se întoarse pe spate, mijind ochii ca să-şi dea seama unde se afla. Era înconjurat doar de lumina albă, imaculată, nu se vedea nimic altceva. Nu. În dreapta lui, se vedea un contur tulbure, care se mişca prin lumină, o siluetă umană.

— Unde sunt? întrebă gâtuit, tresărind când îşi auzi propriul glas.

Vocea care-i răspunse era o voce metalică, de robot. Joasă şi cu o inflexiune electrică.

— Eşti la o răscruce, Michael. Ai ajuns în punctul din care nu mai există cale de întoarcere.

Michael clipi, încercând să-şi limpezească privirea. Creatura care-i vorbea nu avea nimic omenesc – în ciuda aspectului. Avea un cap, umeri, două mâini şi două picioare. Dar era făcut, din creştet până în tălpi, din metal argintiu. Suprafaţa netedă a corpului nu era întreruptă de nicio îmbinare, de niciun şurub. Avea un chip fără ochi, gură sau nas. Doar un vizor verde, strălucitor, pe care nu se vedea nimic. Robotul stătea complet nemişcat, cu faţa la el.

Michael se uită de jur-împrejur, dar camera era complet goală, cu excepţia luminii albe, orbitoare. Era într-o cameră goală, cu un robot lângă el.

Chiar şi-aşa, un singur lucru îl preocupa acum.

— E nişte apă pe-aici?

Îşi trase picioarele spre el şi se aşeză cu faţa la interlocutorul lui straniu.

— Da, răspunse creatura cu vocea sa mecanică. Corpul tău va fi revigorat.

Un disc se desprinse din podea, dinaintea lui, coborând în adâncuri. Rămase holbându-se la el, până când discul reapăru, purtând deasupra o farfurie de mâncare şi un pahar mare, oprindu-se în dreptul pieptului lui Michael.

— Mănâncă, îl somă robotul, fără să se mişte. Ai cinci minute la dispoziţie înainte să crească miza.

6.

Michael era mort de foame şi de sete – în aşa hal că nici măcar nu-i păsă că robotul tocmai lansase o ameninţare voalată. Nu-i stătea gândul decât la

mâncarea pe care-o avea dinainte. O bucată de friptură, cu fasole verde şi morcovi. Un codru de pâine. Un pahar cu apă.

Michael începu festinul. Mai întâi dădu pe gât jumătate de pahar, trăind un moment de extaz când simţi apa curgându-i pe gâtlej. Apoi luă friptura între două degete şi muşcă din ea cu poftă. Înfulecă o parte din morcovi şi păstăi înainte să termine de mestecat carnea. Reveni la friptură. Apoi iar la legume. Încă o gură de apă. Carne şi legume. Se îndopă pe cinste.

Era cea mai delicioasă mâncare pe care o gustase vreodată, îşi zise.

Odată ce devorase şi ultimul dumicat şi golise paharul, se şterse la gură cu mâneca şi îşi ridică privirea spre faţa verde, lipsită de expresie, a robotului.

— Gata. Mulţumesc.

Deşi îi căzuse cam greu la stomac festinul ăsta neaşteptat.

Creatura argintie făcu câţiva paşi în spate, oprindu-se în colţul opus al camerei. În acelaşi timp, discul pe care i se servise masa coborî în podea şi dispăru. Michael îşi întoarse din nou privirea spre robot, care i se adresă din nou:

— Ai ajuns în punctul din care nu există cale de întoarcere. La răscruce. Până acum, moartea ta ar fi pus capăt misiunii tale de a afla unde duce Calea, dar n-ar fi marcat sfârşitul vieţii tale reale. Prietenii tăi sunt acum fiecare la casa lui, teferi şi nevătămaţi.

— Ăăă…, făcu Michael. Mă bucur că sunt în siguranţă. Am de gând să mă întorc eu şi foarte curând alături de ei.

Robotul continuă ca şi cum nici nu l-ar fi auzit.

— Nu vei mai avea consolarea de a şti că, dacă mori, nu e sfârşitul definitiv. Vei parcurge restul călătoriei, inclusiv timpul pe care-l vei petrece în Râpa Sacră, dacă vei reuşi cumva să pătrunzi pe tărâmul sfânt, având conştiinţa faptului că îţi pui în joc de-adevăratelea viaţa.

Michael simţi un junghi în stomac. Ce tot spunea creatura asta?

— Iniţiază operaţiunea, spuse robotul.

Două cuvinte la auzul cărora Michael sări în picioare, simţind că stătea ca pe ace.

Începu să se audă un zumzet, urmat de bâzâitul unor maşinării. Michael îşi ridică privirea, îngrozindu-se când văzu braţe de metal coborând din tavanul alb, cu tot soiul de instrumente la capăt. Mai întâi îl atacară ghearele argintii, prinse cu articulaţii. Încercă să fugă, dar se mişcau prea repede. Două gheare îl prinseră de braţe, strângându-se şi ridicându-l în aer. Alte două îl prinseră de picioare, desfăcându-le, astfel că era suspendat la verticală, dar cu picioarele răşchirate. Se zbătu, încercând să scape, dar ghearele care-l ţineau erau solide, de neclintit.

Începură să apară şi mai multe braţe. Unul îi puse un cerc de metal în jurul gâtului, un altul îi poposi în jurul frunţii, împingându-i capul înainte şi imobilizându-l. Un cerc de metal îi înconjură pieptul, atât de strâns, încât era aproape dureros. În doar câteva secunde, Michael fusese luat pe sus şi imobilizat.

— Ce-mi faci? zbieră. Ce se-ntâmplă?

Robotul nu-i răspunse, nici măcar nu se mişcă. Michael închise repede ochii, încercând să studieze programul, dar părea scris într-o limbă străină, un vârtej în continuă mişcare, complet inaccesibil. Auzi la ureche un zumzet, apoi un sunet ca şi cum trăgea cineva de o manetă în dreapta lui, dar nu putea întoarce capul să vadă ce se întâmplă. Simţea ceva la doar câţiva centimetri de el, întrezărea fără să vadă limpede un obiect aflat chiar la marginea câmpului lui vizual. Apoi începu să se audă un zgomot infernal, ca de bormaşină, un sunet strident, din ce în ce mai intens pe măsură ce accelera ritmul.

— Ce faci? strigă din nou Michael.

Apoi simţi o durere fulgerătoare în ţeastă. Ţipă când i se înfipse ceva în carne, străpungându-i pielea. Rămase fără aer şi inspiră, apoi începu din nou să ţipe.

Durerea era de neîndurat. Deodată, îi apăru din nou dinainte robotul, cu vizeta verde la doar câţiva centimetri de faţa lui Michael.

— Miezul tău a fost distrus, îi spuse. De-acum, dacă dai greş, vei muri de-adevăratelea.

21. Două uşi

1.

Ghearele care îl imobilizaseră atât de violent pe Michael se retraseră brusc. Căzu moale la podea, în timp ce braţele de metal dispărură în tavan, în huruit de rotiţe şi zdrăngănit de metal. În câteva secunde se sfârşise totul, în cameră se lăsă liniştea şi era din nou singur cu monstrul argintiu.

Îl durea capul. Îşi atinse involuntar rana şi, când îşi retrase mâna, era plină de sânge. Se simţea de parcă i-ar fi râcâit cineva măruntaiele cu o lamă ascuţită. Îi fusese scos Miezul.

— Cum ai făcut asta? îl întrebă pe robot.

Doar Michael ar fi trebuit să-şi poată scoate Miezul. Fix de-asta existau parolele.

— De unde mi-ai ştiut codul?

— Ai o singură şansă acum. Te aşteaptă moartea.

Lui Michael i se făcu pielea găină la auzul vocii reci, metalice.

— Kaine are metode de a-ţi accesa codul pe care nu le ştie nimeni altcineva.

— Spune-i lui Kaine că o să-l omor, îi răspunse Michael, simţind un val de furie. O să-l găsesc şi o să smulg, cifră cu cifră, codul *lui.* O să arunc într-o budă toată inteligenţa lui artificială şi-o să trag apa. Aşa să-i zici c-am spus.

— Nu-i nevoie să-mi dai acest ordin, îi zise creatura argintie. Kaine aude tot.

2.

De-abia terminase de vorbit robotul, că strălucirea din cameră se intensifică, înecând totul în lumina albă, incandescentă. Michael închise strâns ochii, acoperindu-şi pleoapele cu pumnii. Auzi un zumzet constant care se transformă într-un bâzâit, apoi într-un ţârâit ascuţit, strident.

Michael simţi cum îi reverbera în ţeastă şi cum îi zvâcnea rana din tâmplă. Începu să-i curgă iar sânge, îmbibându-i-se în păr.

Lumina şi zgomotul ajunseră la o intensitate de neîndurat, ca nişte pereţi concreţi care se strângeau din toate părţile, zdrobindu-l. Simţi un strigăt crescând în el, o rugăminte disperată de a fi salvat – îi urcă în gâtlej şi-i ţâşni de pe buze, doar ca să se piardă în furtuna de zgomot care umpluse camera.

Apoi se făcu întuneric şi se lăsă liniştea. Îi răsuna în urechi şi zgomotul propriei răsuflări. Curgea transpiraţia pe el. Instinctul îi şopti să rămână nemişcat, să-şi ţină ochii închişi, să se roage ca orice îl aştepta în continuare să dispară pur şi simplu şi să-i dea pace. Gândul că Miezul îi fusese răpit – *dezactivat* prin metode monstruoase, ilegale – îl îngrozise mai mult decât crezuse că era cu putinţă.

Nu voia să moară. Până la întâlnirea cu robotul, fusese speriat, dar având măcar consolarea că moartea însemna întoarcerea la Starea de Veghe, unde putea să iasă din Sicriu şi să cadă în pat. Singurele sechele cu care risca să rămână ar fi fost cele psihologice – probleme pe care un psiholog bun l-ar fi putut ajuta să le depăşească în câteva şedinţe de terapie. Putea ţine piept VNS-ului dacă era cazul.

Dar acum totul era pe bune. Fără Miez – fără acea barieră de siguranţă, care făcea legătura cu Sicriul –, în caz că murea, creierul lui ar fi încetat să funcţioneze şi în lumea reală. Miezul făcea parte din sistem, era la fel de important în alcătuirea lor ca o inimă care să bată. Fără el, infrastructura VirtNetului n-ar fi funcţionat în veci cum funcţiona – n-ar fi fost atât de veridic. Bariera oferită de Miez era esenţială în programare.

Şi el n-o mai avea.

Nu voia să se uite. Dacă ar fi avut o pătură, şi-ar fi tras-o peste cap, scâncind ca un copil mic.

Rămase câteva minute aşa, până când simţi o lumină roşie, intermitentă. Încet, deschise ochii şi văzu o firmă roşie de neon, atârnată deasupra unei uşi simple, de lemn, care scălda uşa în lumina aruncată de scrisul roşu ca sângele.

Pe firmă scria „RÂPA SACRĂ”.

3.

A fost cât pe-aci să sară în picioare, dar prudenţa a triumfat în cele din urmă. Era întins pe o parte, făcut aproape ghem, dar îşi întinse cu grijă picioarele şi se întoarse pe spate. Se uită atent în jur, căutând din priviri orice ar fi putut să-l pândească. Dar era întuneric beznă, cu excepţia unei

alte firme de neon atârnate deasupra unei uşi aflate faţă în faţă cu prima, care arăta la fel.

Pe firma asta scria, cu verde şi la fel de luminos, „IEŞI DE PE CALE".

Michael se ridică în capul oaselor, trăgându-şi genunchii la piept şi înconjurându-i cu braţele. Cele două firme şi uşile de sub ele erau singurele lucruri care se vedeau, oriunde s-ar fi uitat. Nu se vedeau niciun fel de pereţi, nici tavan, până şi podeaua părea decupată în vid, ca şi cum ar fi plutit în gol.

Râpa Sacră.

Ieşi de pe Cale.

Două opţiuni. Se ridică, uitându-se de la una la alta, cântărindu-şi opţiunile. După toate încercările, iată-l aici – în pragul locului pe care-l căutase. Unde i se dăduse ordinul să meargă. Avea şansa de a-şi îndeplini misiunea de a opri ceva care, conform VNS-ului, punea întreaga lume în pericol. Michael era urmărit şi, dacă intra pe uşa care dădea spre Râpa Sacră şi îl găsea pe Kaine, agenţii VNS-ului îşi puteau face intrarea în forţă şi puteau să-l salveze.

Ceva i se părea suspect – avea senzaţia asta de ceva vreme. Ştia că nu i se spusese totul. Calea nu era gândită ca un *firewall.* Avea sentimentul copleşitor că făcea exact ce-şi dorea Kaine să facă, nu avea nimic de-a face cu VNS-ul şi că, odată ce deschidea uşa spre Râpă, avea să facă ultimul pas spre… spre ce? Habar n-avea.

Pe deasupra, de-acum înainte îşi punea viaţa în joc.

Bryson se întorsese acasă. Sarah se întorsese acasă. Familia lui Michael…

Familia lui. Părinţii lui. Helga. Uitase de ei. Oare ce se întâmplase cu ei? Cum putea să meargă înainte când nu ştia care e miza?

Dar simţi o îndârjire neaşteptată. Cum putea să se întoarcă din drum acum? îi fusese ameninţată familia. Cei mai buni prieteni. Şi îi făcuse o promisiune lui Sarah. Asta ca să nu mai zică de angajamentul pe care şi-l luase, de a opri un Tangent care o luase razna.

I se oferea o ultimă şansă de a alege. Şi alese singura opţiune pe care o avea, de fapt.

Mişcându-se mai încrezător ca oricând, porni cu paşi mari şi hotărâţi spre uşa deasupra căreia scria RÂPA SACRĂ. O deschise şi păşi înăuntru.

22. Intrarea prin latrină

1.

Dincolo de uşă era beznă şi o tăcere mormântală. Nu se auzea niciun sunet, nu era nicio adiere de vânt, nimic. Doar întuneric beznă. Dar Michael nu şovăi. Trase uşa după el.

Imediat se schimbă ceva în aer, ca şi cum i-ar fi răpit cineva simţurile şi-acum îi erau redate. Simţi o rafală de vânt, purtând ceva grunjos, ca nisipul, de la care îl usturau ochii. Se făcu rapid cald, apoi arşiţă de-a binelea. Se şterse cu mâneca la ochi, simţind o lumină pe undeva, şi, când se uită din nou, i se tăie răsuflarea.

Era în mijlocul unui deşert.

Uşa dispăruse şi în jurul lui, cât vedea cu ochii, erau dune uriaşe de nisip auriu, profilate atât de limpede pe cerul albastru, fără pic de nor, încât păreau ireale. Nori pântecoşi de nisip pluteau, prin arşiţă, ca fuioarele de fum lăsate în urmă de un tren vechi, cu abur, din filme. Terenul era o întindere aridă, nu se vedea niciun copac, niciun tufiş – nimic care să aducă o pată de verdeaţă. Doar nisip, o mare de nisip.

Cu o singură excepţie.

În apropiere era o construcţie micuţă, prăpădită, cam cât o budă, făcută din scânduri şui, gri, din care se ieşeau cuie ruginite. Avea o uşă care atârna precar de balamalele slăbite, scârţâind în vântul puternic. Clădirea ternă era cum nu se putea mai stingheră, dat fiind că nu mai era absolut nimic în jur, cât vedeai cu ochii.

Michael porni spre uşă, simţind o undă de regret că nu alesese să se întoarcă acasă.

2.

Soarele îl bătea direct în cap în timp ce înainta prin nisip spre baracă. Îl urmăreau gânduri sumbre, dar se strădui să-şi golească mintea – luase o hotărâre şi de-acum nu putea decât să meargă pe drumul ales. Şi ceva îi

spunea că, într-un fel sau altul, deznodământul era aproape. Spera doar că nu avea să includă obștescul lui sfârșit.

Mergând, îi curgea transpirația pe față și simțea cum îl arde soarele pe gât. Avea senzația că acum o să-i ia părul foc, iar cămașa părea scoasă direct din uscător. Se apropie de baracă, sperând că n-avea să găsească doar o găleată între pereții prăpădiți. C-avea să găsească niște răspunsuri.

Era gata să deschidă ușa când auzi o voce de bărbat în spatele lui.

— N-aș face asta în locul tău.

Întorcându-se, Michael dădu cu ochii de un individ îmbrăcat într-un soi de robă jegoasă – ditamai bucata de pânză zdrențuită, în care era înfășurat din cap până în picioare. Avea la ochi o pereche de ochelari de soare negri.

— Poftim? exclamă Michael.

Oare ăsta să fie Kaine? se întrebă.

— Ce-i drept, suflă vântoasa printre dune, îi răspunse bărbatul, cu vocea înfundată prin pânză. Dar m-ai auzit, și m-ai auzit bine.

Michael îl auzise, într-adevăr.

— Nu crezi c-ar trebui să intru în clădirea asta? De ce?

— Din multe motive. Dar îți spun numai atât – dacă intri pe ușa aia, viața ta se va schimba pe veci.

Michael căută o replică.

— Păi… nu e posibil ca ăsta să fie un lucru bun, totuși?

— Totul e relativ, îi răspunse bărbatul, fără să facă vreo mișcare. Un cuțit e un dar ceresc pentru un om legat cu o frânghie, dar moarte sigură pentru unul legat în lanțuri.

— Foarte profund.

Michael se întrebă dacă individul era un Tangent trimis să se joace cu el.

— Ia-o cum vrei.

— Tu de unde ai apărut, de fapt?

— Ești în VirtNet, nu? îl întrebă bărbatul, rămânând nemișcat. Am apărut de unde am apărut.

— Spune-mi doar de ce n-ar trebui să intru pe ușa asta.

Bărbatul nu îi răspunse, și vântul începu să sufle un pic mai tare. Michael fu împroșcat cu nisip în față, intrându-i și în gură. Scuipă și tuși, ștergându-și nisipul de pe față. Apoi repetă întrebarea. Bărbatul îi răspunse de data asta, iar răspunsul îi îngheță sângele în vine lui Michael.

— Pentru că, dacă nu intri, o să scapi de durerile de cap.

3.

Era rândul lui Michael să amuțească. Rămase țintuit locului, uitându-se lung la chipul bărbatului. Nimic nu suna mai tentant decât să scape de durerile de cap.

— Nu intra pe ușa aia, îi spuse necunoscutul. Hai cu mine într-un ținut unde ignoranța va fi cea mai mare binecuvântare pentru tine.

Michael își regăsi în sfârșit glasul.

— Cum anume?

Bărbatul clătină din cap. Era prima mișcare sesizabilă pe care o făcea.

— Nu pot să-ți mai spun nimic în plus. Deja ți-am zis prea mult. Dar ce-ți promit e real – vino cu mine, lasă-l în pace pe Kaine, uită de Doctrina Mortală. Îți vei petrece restul vieții într-un loc al fericirii pure, un rai al ignoranței. Alege!

Michael era fascinat de necunoscut.

— Ce *e,* de fapt, Doctrina Mortală? îl întrebă.

Apoi arătă cu degetul în spate.

— Ce se întâmplă dacă intru?

Îi puse aceste întrebări pentru că, deodată, simțea un impuls – un impuls covârșitor – să-i urmeze sfatul, să plece cu el. Calea îl storsese cu totul pe Michael, îi secătuise sufletul. Și cumva știa că promisiunile pe care i le făcuse bărbatul erau *sincere.* Se petreceau lucruri pe care Michael nici nu le putea cuprinde cu mintea. Putea să plece cu tipul ăsta și să nu afle niciodată adevărul, să trăiască fericit, în ignoranță.

Dar ceva întuneca tabloul ăsta, ca o pată de ulei pe un lac altfel precum cleștarul. Era ceva alunecos, dubios, aiurea, pe care nu-l putea ignora.

— Gata cu întrebările, îi zise bărbatul. Hai cu mine, Michael. Hai acum. Doar o vorbă să-mi spui și vom dispărea din deșertul ăsta, vom merge în locul pe care îl numesc eu acasă. Doar o vorbă.

Michael își dorea lucrul ăsta. Nespus. Își dorea să plece cu individul ăsta și să nu afle adevărul. Adevărul despre ce? Cine putea ști? Dar Michael își dorea să plece și să nu afle niciodată ceea ce, se părea, Kaine era hotărât să-i dezvăluie.

Dar nu putea s-o facă. Ceva îi spunea că era un drum care n-avea să-l ducă înapoi la prietenii și familia lui.

— Îmi pare rău, amice, îi zise, într-un final. Eu intru în budă.

Necunoscutul nu încercă să-l convingă când Michael îi întoarse spatele. Hainele îi fluturau în vânt, nisipul îi zgâria pielea și în minte îi pluteau

posibilele regrete viitoare în timp ce întinse mâna spre clanţă. Deschise uşa şi păşi într-o clădire umedă şi friguroasă, în care puţea.

4.

Se auzi o bufnitură înfundată când închise uşa şi apoi se făcu întuneric. Michael ştia că trecuse printr-un Portal – că, dincolo de uşă, nu mai era deşert, iar el fusese purtat aici. Simţi un freamăt de nelinişte în timp ce aştepta să se facă lumină. Când se întâmplă în sfârşit asta, se trezi scăldat într-o lumină caldă, liniştitoare.

Se afla într-un hol jos, de piatră, cu făclii aprinse, înfipte în suporturi de-a lungul zidurilor. Tapiserii vechi erau atârnate pe pereţi, reprezentând scene din bătălii medievale, care-i aminteau de jocuri pe care le jucase cândva. Se uită în dreapta şi în stânga, întrebându-se încotro s-o ia. Holul părea să arate la fel şi într-o parte şi în cealaltă şi tocmai se pregătea s-o ia la întâmplare, când auzi un murmur foarte slab din stânga. Păreau să fie şoaptele celor care muriseră în umbra acestor săli străvechi.

Aruncă o privire în cod, fără să descopere nimic.

Se hotărî s-o ia în direcţia vocilor.

Porni ţinându-se în umbră – aproape lipit de perete. Pe măsură ce înainta, vocile începură să se audă mai tare, una în special, care părea să le acopere pe celelalte. Îi suna extrem de cunoscut, şi nu în sensul bun. Îi dădu sentimentul că retrăia un coşmar care-l bântuise ani de zile.

Era vocea lui Kaine. Michael nu avea nicio îndoială. Nu avea să uite în veci acea voce.

Nu reuşea să audă desluşit cuvintele – reverberau pe coridoarele de piatră, tremurând, înecate de ce încercau să spună ceilalţi. Părea că au un soi de întâlnire.

Holul era din ce în ce mai bine luminat şi Michael încetini, lipindu-se de perete şi înaintând ca melcul. Mai în faţă, holul cotea la dreapta şi Michael dădu cu grijă colţul, descoperind că dădea într-un balcon, cu vedere spre un spaţiu foarte luminos. De jos răsuna vocea lui Kaine, iar Michael avu senzaţia că îi curgea ulei fierbinte prin măruntaie.

Am reuşit, realiză. Ajunsese la destinaţie. Lucrurile erau pe cale să se schimbe.

Michael se lăsă în genunchi şi se târî până în balcon, trăgând cu ochiul peste balustradă.

Un bătrân adus de spate stătea la un soi de amvon improvizat. Tăcuse o clipă, părând că aşteaptă reacţia publicului. Vreo treizeci de persoane, bărbaţi şi femei, stăteau pe băncile în semicerc din faţa lui. Majoritatea se foiau în scaun, părând că nu erau de acord sau că erau stingheriţi de cuvintele bătrânului. Acesta purta o robă verde şi o cingătoare de care atârna o sabie. Lui Michael nu-i venea să creadă că Tangentul care băgase spaima în VirtNet era acest bătrân stafidit, aflat dinaintea mulţimii. Dar a fost convins că el era, când i-a auzit din nou glasul.

Era Kaine.

Şi, de bună seamă, Tangentul ştia de sosirea lui Michael.

Kaine ridică o mână firavă şi toată lumea din sală amuţi. Nu se auzea decât trosnetul focului din şemineul uriaş. Lui Michael i se tăiase răsuflarea şi fu cât pe-aci să tuşească.

Kaine începu din nou să vorbească.

— Puterea din încăperea asta e de nedescris – ar fi fost de neînchipuit, cu doar câţiva ani în urmă. Nu putem să irosim ce-am clădit, ce-am devenit. Suntem independenţi. Înzestraţi cu *conştiinţă.*

Făcu o pauză.

— E vremea să fim în frunte.

Se auziră urale nu foarte entuziaste din rândul grupului de Tangenţi. Michael îşi dorea să-i studieze, dar nu-şi putea lua ochii de la figura din faţă. Cel pe care fusese trimis să-l găsească.

Când se făcu din nou liniște, Kaine continuă, aproape în şoaptă.

— Suntem gata să devenim oameni.

23. O întâlnire a minţilor

1.

Michael era terifiat.

Agenta Weber şi ceilalţi nu-i spuseseră niciodată cum o să ştie unde şi când să-i activeze dispozitivul de urmărire şi să intre cu forţa în program. Simţindu-se complet neputincios, se lipi de balustradă, continuând să urmărească spectacolul de sub el. Şi, îngrozit, văzu că bărbatul – nu, Tangentul – se uita fix la el.

Michael era gata să se întoarcă şi s-o ia la fugă, dar vocea răsunătoare a lui Kaine îl opri până să apuce să facă vreo mişcare.

— Michael!

Suna ca un ordin – un singur cuvânt îl ţintui locului.

— Aşteptam, îi spuse Kaine, arătând cu un deget încovoiat spre el. Răbdător. Te aşteptam. Trebuie să afli nişte lucruri, tinere. Prietenii mei, aici de faţă, sunt martori cu toţii.

Unde e VNS-ul? se întrebă Michael. *Unde* mă aflu? Nu avea nici cea mai vagă idee ce să-i răspundă Tangentului, aşa că tăcu.

— Doctrina Mortală, continuă Kaine. A venit vremea sa, Michael. Fiecare dintre noi şi-a ales un om de care să se folosească. Şi, în curând, vom fi gata să implementăm doctrina. E foarte simplă, de fapt. Tangenţii merită şi ei să trăiască. Şi aici începe totul. Am pregătit purtătorii – trupurile sunt gata, ne aşteaptă, creierele au fost golite şi sunt gata să primească o nouă viaţă. O viaţă mai bună. Şi astfel, introducând inteligenţa Tangenţilor în corpuri umane, începem următoarea fază a evoluţiei.

Michael simţi că i se face rău. Introducerea programelor de operare ale Tangenţilor în creiere umane? Îi stătu inima în loc.

— Joci un rol mai important în treaba asta decât ţi-ai fi închipuit vreodată, îi zise Kaine.

Zâmbi, dezvelindu-şi dinţii strâmbi, de moşneag.

Şi, în momentul acela, Michael simţi o explozie de durere în ţeastă.

Ţipă, căzând la pământ. Totul era agonie.

Undeva, auzi vocea rece a lui Kaine, un vuiet ca de gheţar care se sparge în bucăţi.

— *Aduceţi-l la mine.*

2.

Michael refuză să deschidă ochii până ce nu-i trecu criza, nevrând să mai vadă scenele de coşmar declanşate de aceste accese.

Auzi paşi, zgomot de bocanci bocănind pe piatră. Strigăte. Ecouri. Zăngănit de metal.

Agonia tot nu se încheiase. Simţi cum e prins de braţe, tras în picioare. Un nou val de durere îi străbătu ţeasta, coborându-i pe gât şi în tot corpul. Nu se putea ţine pe picioare, simţi că era târât pe podea.

Dar ţinu ochii închişi, în timp ce durerea continua neostoită.

Cum era târât de-a lungul holului lung, cu lumina torţelor jucându-i pe pleoape, ştiu că scâncea, simţea lacrimi pe obraji, dar nu-i păsa. Nu-i păsa nici măcar de faptul că fusese descoperit, că era luat pe sus. Nu mai era loc în fiinţa lui pentru altă senzaţie decât cea de durere.

Şi apoi durerea încetă – la fel de subit ca până atunci – şi îl izbi deodată conştiinţa pericolului în care se afla acum.

Deschise imediat ochii.

Doi bărbaţi – tot ce vedea erau zale şi un păr sârmos – îl târau pe Michael, în timp ce alţi doi, leiţi primilor, mergeau ca la paradă în faţă. Se apropiară de o uşă enormă, din lemn, întărită cu fier, cu torţe de-o parte şi de alta, aruncând limbi de foc.

Unul dintre bărbaţi făcu un pas în faţă şi trase de un mâner, iar uşa se deschise. Se auzi scârţâitul balamalelor. Michael ştia că nu trebuia în niciun caz să se lase purtat spre ce îl aştepta dincolo de uşă. Trebuia să acţioneze, să scape cumva. Nu avea timp să-i aştepte pe agenţii VNS.

Numără până la trei în minte, apoi, concentrându-şi toată forţa, se răsuci şi se smulse din mâinile bărbaţilor. Se lăsă la pământ şi se mişcă rapid, până să apuce ei să reacţioneze. Strecurându-se pe lângă ei, sări în picioare şi-o tăie la fugă. Trebuia să existe vreo uşă sau vreo galerie laterală pe care n-o observase mai devreme. În urma lui se auzeau ţipetele şi zgomotele soldaţilor care-l urmăreau – scârţâit de piele, zdrăngănit de metal şi paşi apăsaţi.

Michael fugea mâncând pământul, uitându-se în depărtare după orice cale de ieşire. În cel mai rău caz, îşi zise, o să se întoarcă în balcon şi o să sară de-acolo – nu era o distanţă mare şi poate că avea şanse să-şi amortizeze căderea dacă ateriza peste spectatorii lui Kaine.

Tocmai dăduse colţul, când clădirea a fost scuturată de o explozie subită, care-l aruncă peste pardoseala pietruită, făcându-l să alunece, sprijinindu-se în coate şi în bărbie. Bucăţi din pereţii de piatră şi din tavan se prăbuşiră în

jurul lui, ridicând un nor de praf. Michael tuşi, încercând să se ridice. Ceva îi atrase privirea la câţiva paşi mai încolo, unde se ivise o gaură în perete.

O femeie păşi prin spărtură. Purta o uniformă bleumarin şi avea chipul ascuns de o cască neagră, reflectorizantă. Ţinea în braţe o armă care părea desprinsă dintr-un joc SF – lucioasă, elegantă, cu trăgaci şi cu o ţeavă scurtă. Se uită la Michael – cel puţin aşa i se păru lui –, apoi păşi peste o bucată de zid şi îndreptă arma spre ceva aflat în spatele lui.

Michael se întoarse la ţanc ca să vadă o strălfulgerare albastru-aprins şi o rază care îi izbi pe soldaţii aflaţi pe urmele lui. În clipa următoare corpurile lor erau mistuite de flăcări şi se dezintegrară.

Apoi femeia îngenunche dinaintea lui, vorbind cu el.

— Mulţam că ne-ai condus până aici, puştiule. De-aici preluăm noi acţiunea. Acum, fugi!

3.

Michael nu mai stătu la discuţii. Era clar că femeia făcea parte din VNS.

Se ridică în picioare şi o luă la fugă spre gaura din perete. Se auzeau explozii în depărtare, punctate de vuiete înfundate, ţipete şi zumzetul electric al armelor cu laser. Aerul era saturat de praf.

Michael sări peste o grămadă de moloz, trecu printr-un nor de var şi praf, apoi nimeri într-un alt hol. Într-o doară, făcu stânga. Tot castelul se cutremură, aruncându-l într-un perete, trântindu-l la pământ.

Se ridică şi merse înainte. Un culoar făcea la dreapta şi o luă pe-acolo, coborând o pantă lungă, care descria un cerc. Un grup de soldaţi venea spre el din sens opus, în poziţie de atac, şi Michael se aruncă la pământ, ascunzându-se degrabă după o grămadă de moloz. Dar bărbaţii trecură în goană pe lângă el, urmăriţi de un grup de agenţi VNS cu armele îndreptate spre ei. Agenţii deschiseră focul, incinerându-i pe mai mulţi dintre soldaţi. Nimeni nu părea să-l fi observat pe Michael.

Se ridică din nou, tuşind din cauza prafului, şi o luă din nou la fugă.

Holul dădea într-o încăpere mare, în mijlocul căreia ardea un foc de tabără; de-a lungul pereţilor erau înşirate armuri, săbii şi topoare de luptă. Michael văzu o ieşire în capătul opus al camerei şi o luă într-acolo. Pe la jumătatea drumului, îi fugi deodată pământul de sub picioare, aruncându-l în faţă. Întreaga clădire părea să fi explodat şi el alunecă pe burtă, în timp ce în jurul lui căzeau bolovani uriaşi – unul se făcu praf la doi paşi de ţeasta lui. Michael se întoarse pe spate şi văzu un alt bolovan zburând chiar spre faţa

lui, apucând să se ferească în ultimul moment. Şi-apoi începu să se năruie totul în jurul lui.

Porni înainte târâş, încercând să se ferească de pietrele care cădeau întruna. Când atingeau pământul se făceau ţăndări zgâriindu-l pe faţă, umplându-i plămânii de praf, dar merse înainte. Ajunse la ieşire şi se ridică din nou în picioare, luând-o la fugă pe încă un hol interminabil. Partea asta a clădirii era mai stabilă, dar se cernea în continuare praf de sus, în timp ce exploziile se ţineau lanţ. Vuiete ca de tunet în depărtare. Se întâlni cu încă un grup de soldaţi puşi pe fugă şi se lipi de perete, urmărindu-i cum trec. Îl zăriră, dar nu se opri niciunul.

După vreo încă cincisprezece metri, trecu pe lângă trei agenţi VNS. Unul dintre ei îl salută din cap, în trecere. Michael nu înţelegea de ce nu-l oprea nimeni. S-ar fi aşteptat ca oamenii lui Kaine să vrea să-l vadă mort, iar agenţii VNS să vrea să-l protejeze pe puştiul care le oferise o cale de acces. Dar îl ignorau cu toţii.

Merse înainte, coborând în continuare panta. Stânga, dreapta, hol după hol, ţinând-o într-o fugă. Explozii şi ţipete. Soldaţi şi agenţi. Praf şi o ploaie de bolovani. Lasere orbitoare şi zbierete. Miros de ozon şi de carne arsă. Cumva Michael reuşi să se furişeze prin toate astea, fără să fie oprit sau atacat. Încă un culoar, apoi o scară de modă veche, care cobora într-un alt hol imens. Coborând câte trei trepte odată, ţâşni spre etajul inferior, ajunse acolo şi o luă la fugă spre o boltă uriaşă, cu două uşi mari, de lemn, larg deschise, dincolo de care se vedea doar întuneric.

De jur-împrejurul camerei imense, soldaţii se luptau cu agenţii – Kaine părea să fi teleportat de undeva arme pentru slugile lui, care să facă faţă armelor invadatorilor. Raze largi şi săgeţi subţiri de lumină zburau prin aer, străpungând pereţii şi dezintegrând corpurile. Michael fugea prin mijlocul a toate, zbierete de durere şi urletele bătăliei, croindu-şi drum, ferindu-se, luând-o de-a dura, sărind din nou în picioare, tentând atacurile.

Ajunse la ieşirea cu boltă şi ţâşni în noapte.

4.

Luna strălucea, reflectată în căştile nenumăraţilor agenţi VNS. Erau aliniaţi ca nişte piese de şah, gata să se alăture atacului asupra castelului, care se înălţa ameninţător în urma lui Michael. Agenţii se dădură la o parte când îl văzură apropiindu-se, lăsându-i un culoar să treacă. Era ceva ciudat în toată situaţia asta, ceva suspect. Toţi aceşti agenţi rămaşi afară în timp ce

înăuntru se dădeau lupte crunte. Kaine şi amicii lui Tangenţi, entităţi puternice în lumea Somnului – luaţi complet pe neaşteptate de sosirea lor.

Era ceva care nu se lega aici. Kaine părea prea avansat ca să lase să se întâmple aşa ceva. Dar Michael nu ştia ce să facă în privinţa asta.

Fugi înainte, lăsând totul în urmă, străbătând un luminiş, îndreptându-se spre o pădure cu copaci înalţi, care ajungeau până la stele. Voia doar să găsească un loc unde să se poată ascunde. O să se trântească la umbra unui stejar uriaş, ca să-şi adune gândurile. O să se odihnească şi-o să reflecteze, o să dezlege misterul.

Se opri la marginea pădurii, întorcându-se să se uite îndelung la atacul asupra castelului. Şuvoaie de raze laser izbeau zidurile clădirii uriaşe de piatră. Flăcările se răspândiseră, oamenii cădeau ca muştele. Agenţii continuau să dea năvală înăuntru, dar tot era ceva suspect în toată povestea asta.

Trăgându-şi răsuflarea, Michael întoarse spatele nebuniei şi se furişă în pădure, mergând până ce găsi copacul mare la care visase – un trunchi gros, de vreo cinci sau şase ori cât corpul lui în lăţime. Punându-l pavăză între el şi castel, se lăsă să cadă la pământ şi închise ochii.

Copleşit de extenuare, adormi.

5.

Nu ar fi ştiut să spună cât timp trecuse. Douăzeci de minute, o oră, poate două. Visă nişte chestii aşa bizare, încât nu reuşea să le dea de cap. Era ameţit, ca în transă, după toată nebunia la care asistase în ultimele câteva zile.

A fost trezit din somn într-o clipită.

Cineva îl prinse de guler şi-l trase în sus aşa violent, încât Michael zbură prin aer. Apoi se trezi că era târât prin covorul de ace de pin presărate pe jos. Michael începu să dea din picioare, răsucindu-se, încercând să scape. Dar sforţările sale erau zadarnice.

Trecură pe lângă aşa mulţi copaci, că le pierdu numărul, în timp ce atacatorul lui nu dădea niciun semn că ar vrea să încetinească. Michael se lăsă moale; nu avea niciun rost să se zbată – aşteptă pur şi simplu sfârşitul.

6.

Avea senzaţia că fusese târât mai bine de un kilometru şi jumătate, dacă nu mai mult. Îl durea tot corpul, dar închise ochii, sperând că se va termina în curând.

Într-un final, atacatorul îl trânti la pământ, fără vreun avertisment. Michael se făcu ghem, trăgând cu nesaţ aer în piept şi tuşind când îl dădea afară. Se auzi scârţâitul unei uşi care se deschide, apoi paşi pe o podea de lemn şi o conversaţie pe şoptite, din care Michael nu desluşi nimic. Se răsuci să se uite de unde se auzeau vocile şi văzu o cabană micuţă de piatră, pe prispa căreia stătea un tip cât casă, cu spatele la el.

Bărbatul se întoarse spre Michael, cu chipul scăldat în umbră, şi porni cu paşi apăsaţi spre locul unde zăcea el. Până să apuce Michael să scoată o vorbă, bărbatul îl smuci, ridicându-l în picioare, şi începu să-l tragă spre cabană. Ajunseră în prag şi îi făcu vânt lui Michael pe uşă, cu atâta elan încât băiatul se poticni şi căzu pe podea. De-abia căzuse la pământ că bărbatul îl prinse de spatele cămăşii şi-l ridică din nou, trântindu-l apoi într-un scaun pus în faţa unei vetre de cărămidă, în care ardea un foc pe cinste.

Michael era cuprins de panică, nereuşind să mai închege niciun gând. Dar zări pe dată încă un scaun lângă foc. Un bătrân era aşezat în el, picior peste picior, cu braţele încrucişate la piept. Avea un zâmbet pe chipul ridat şi o privire chiorâşă, în contradicţie cu zâmbetul.

Era Kaine.

— Ai reuşit, Michael, îi spuse Tangentul. Nu-mi vine să cred că ai reuşit.

24. Demn

1.

Michael nu reacţionă în niciun fel. Rămăsese perplex. Mintea lui încerca să împletească laolaltă toate firele experienţelor pe care le trăise de-a lungul Căii, astfel încât să alcătuiască o imagine coerentă, dar nu se lega nimic. Îl durea tot corpul după ce fusese târât prin pădure, şi puiul de somn pe care-l trăsese nu-i alungase deloc oboseala. Nu putea decât să se uite lung la chipul uscat al lui Kaine, să se întrebe despre ce vorbea şi să aştepte o explicaţie.

A fost un efort supraomenesc, dar Michael s-a silit să se uite în ochii Tangentului.

— N-ai idee cât de complexă e povestea în care eşti implicat, îi spuse Kaine. Totul a fost gândit anume ca să-i atragă aici pe cei ca tine. Eşti unul dintre mai mulţi aleşi, dar primul care a ajuns până la capăt. Ai fost studiat la fiecare pas. Inteligenţa, agerimea, curajul – toate ţi-au fost puse la încercare.

Michael îşi regăsi în sfârşit glasul.

— Pentru ce? Ca să te foloseşti de mine să pătrunzi în şi mai multe programe?

— Nu.

Kaine râse, un chicotit înfundat, care păru să-l relaxeze cumva pe Michael.

— Am testat mult, mult mai multe lucruri, nu doar talentele tale de hacker. Ajută şi ele în viaţă, dar până la un punct. N-o să înţelegi cât de complex e procesul pe care l-am declanşat decât când îl vei trăi pe pielea ta. Nu poate fi explicat doar prin vorbe.

Era ciudat, dar Michael avea senzaţia că bătrânul îi vorbea aproape de la egal la egal. Se aşteptase să dea peste un nebun – şi Calea păruse să confirme asta –, dar individul părea foarte lucid. Curtenitor, chiar.

— VNS-ul e aici. S-a sfârşit.

Kaine clătină din cap.

— Oh, dacă ai bănui, măcar, Michael!

Michael dădu să spună ceva, dar bătrânul îl întrerupse cu un singur cuvânt.

— *Linişte*! se răţoi Kaine, aplecându-se spre el.

Era atât de aproape, încât chipul lui, cu o privire înverşunată, părea să umple câmpul vizual al lui Michael. Îi reaminti subit ce reprezenta individul. Era, aparent, cea mai mare ameninţare care pătrunsese vreodată în VirtNet.

Kaine se rezemă de spătarul scaunului, părând că-şi recăpătase calmul.

— Sunt implicate aici forţe pe care nu le înţelegi. Nu încă.

— Ce rost au toate astea? îl întrebă Michael timid. De ce m-ai pus la încercare?

— Eşti pe cale să afli, îi spuse Kaine. Şi apoi, cu… vitejia ta *impresionantă,* cu inteligenţa şi talentele tale la programare, o să mă ajuţi să zdrobesc lumea în pumn.

2.

— *Ce* o să te ajut să faci? îl întrebă Michael. Chiar crezi c-o să te ajut?

Kaine încuviinţă degajat, ca şi cum ar fi fost o întrebare prostească.

— Absolut. Deja m-ai ajutat ajungând până aici. N-ai niciun cuvânt de spus în privinţa asta.

— Am venit să te opresc!

Michael începuse să ţipe.

— Să-i conduc pe cei din VNS până aici!

Kaine părea mai curând amuzat, dar nu răspunse nimic. Tăcerea lui îl scotea din minţi pe Michael – nu se auzea decât focul trosnind în vatră, ceea ce-l scoase şi mai tare din fire.

— Care-i faza? zbieră Michael la el, ridicându-se în picioare. Spune-mi ce se întâmplă!

Zâmbetul Tangentului părea împietrit pe chipul lui.

— Ţi-am spus – n-ai cum să înţelegi până ce n-o trăieşti pe pielea ta. Şi exact asta o să se întâmple, foarte curând. Orice ai face, nu poţi să împiedici asta, Michael.

— Ar trebui să-ţi sparg codul, îi răspunse Michael. Aş fi în stare s-o fac. Aş putea să-ţi dezactivez sistemul de operare. Să te opresc definitiv.

— Nu faci decât să-mi dovedeşti în continuare că te-am considerat demn pe bună dreptate, băiete. Eşti, într-adevăr, candidatul ideal. Ai vrea să mai ştii altceva?

Michael fierbea de furie – refuză să-i răspundă.

Kaine dădu din umerii lui firavi, apoi continuă.

— Părinții tăi, Michael. S-au… dus. I-am șters de pe fața pământului. N-o să-i mai vezi în veci. Am făcut exact la fel și cu sărmana Helga. S-au *dus,* Michael.

Lui Michael îi tremurau mâinile și fierbea de nervi, simțea cum îi zvâcnește sângele în urechi.

Kaine zâmbi larg, cu toți dinții.

— Au murit cu toții.

3.

Michael se simțea ca o coardă prea întinsă, gata să pocnească. La auzul ultimei propoziții a lui Kaine, se rupse ceva în el.

Țâșni și-l prinse pe Tangent de cămașă, smucindu-l din scaun și aruncându-l pe podea. Scaunul zbură înapoi, izbindu-se de vatră și căzând peste foc, împrăștiind scântei și cenușă peste tot. Kaine zăcea pe spate, uitându-se lung la Michael, cu un zâmbet larg pe față. Apoi Michael observă că Tangentul tremura. Kaine râdea de el.

Ura lui Michael explodă. Se trânti peste pieptul bătrânului, pironindu-l la pământ. Dar Kaine râdea în continuare. Michael își trase pumnul înapoi, luându-și elan, dar rămase cu pumnul suspendat – nu era în stare s-o facă. Nu putea să pocnească pe cineva care părea atât de bătrân și de firav, indiferent că era o simulare sau nu.

Kaine îi susținu privirea, zâmbind, dezvelindu-și dinții de moșneag.

— Îmi place că ai sânge în vine, zise. Îmi place la nebunie că-mi tot dovedești c-am avut dreptate.

Indiferent la ce se referea Kaine, Michael se simțea secătuit. Se ridică de peste corpul Tangentului, uitându-se de sus la el și respirând poticnit. Kaine își puse mâinile după ceafă și-și încrucișă gleznele, ca și cum era întins pe pământ undeva și admira cerul înstelat.

— Discuția asta nu-și are rostul, zise Michael. O să las VNS-ul să se ocupe de tine. Și, dacă n-o fac ei, o să găsesc eu ceva. Am încheiat discuția.

Se întoarse și porni spre ușă.

— Nu faci decât să-mi dovedești iar și iar că am dreptate, strigă Tangentul din urma lui. Ești prea deștept, prea echilibrat, ca să te lași copleșit de furie mai mult de o clipă. Du-te, Michael. Mergi și îndeplinește noul rol pe care-l ai de jucat în lume. O să înțelegi în curând.

Michael refuză să se uite în urmă. Ieși pe ușă, trântind-o în urma lui.

4.

Primul gând care i-a trecut prin minte a fost că trebuia să găsească un agent VNS, să-i ceară ajutorul să se întoarcă în Starea de Veghe. Nu părea o idee prea bună să rătăcească prin pădure, căutând un Portal – expus cine ştie căror pericole. Trebuia s-o ia înapoi spre castel şi să spere că băieţii buni câştigaseră.

Drumul de întoarcere era uşor de urmat chiar şi pe întuneric. În cel mai rău caz, se orienta pe bâjbâite. Coborî pe potecă, întrebându-se dacă Tangentul avea să-l urmărească – să încerce să-i facă vreun rău.

VNS-ul. Ei erau singura opţiune a lui Michael.

O luă la fugă.

5.

Pe măsură ce se apropia de marginea pădurii, începu să audă zgomotele bătăliei şi văpaia flăcărilor din depărtare începu să-i lumineze calea, dar, cu cât era mai aproape, cu atât mai sumbre îi erau gândurile. Spera că VNS-ul avea să câştige rapid lupta – aşa păruse că va fi când plecase de la castel. Dar trebuie că se întorsese roata dacă bătălia nu se terminase nici acum.

Într-un final văzu unde se terminau copacii şi se ascunse după trunchiul unui stejar uriaş, ca să studieze mai bine situaţia.

Era haos. Un haos, pur şi simplu, un dezastru.

Castelul în sine era aproape o ruină. Porţiuni întregi se năruiseră, lăsând în urmă grămezi de moloz. Focurile se răspândiseră peste tot – flăcările ardeau neîncetat, aruncând scântei spre cer. Pământul era presărat de leşuri şi bolovani sfărâmaţi – şi erau cam tot atâţia agenţi VNS câţi Tangenţi. Michael se uită cu gura căscată la cadavrele care dispăreau de sub ochii lui.

Michael nu ştia ce să facă. Cum putea spera să supravieţuiască într-o nebunie ca asta?

Deşi ar fi preferat să se întoarcă în pădure, o rupse la fugă înainte, luând-o spre cel mai apropiat agent VNS, care era la aproape şapte metri distanţă. Era o femeie, care, după câte se părea, tocmai îl eliminase pe unul dintre soldaţii lui Kaine.

— Hei! îi strigă Michael. Hei! Trebuie să vorbesc cu tine!

Ea se întoarse spre el, ridicând arma. Michael se lăsă imediat în genunchi şi ridică mâinile.

— Lucrez pentru voi! Mă numesc Michael, eu sunt cel care v-a condus aici!

Femeia nu lăsă arma din mână, dar nici nu trase. Se apropie de el, fiecare gest sugerând că era în defensivă.

— Ce fel de şiretlic mai e şi ăsta? îl întrebă, când ajunse în faţa lui.

Zgomotele bătăliei răsunau în continuare în jurul lor, ţipete şi explozii.

— Şiretlic? Nu e niciun şiretlic.

Michael trebuia să ţipe în continuare, fără să ştie dacă femeia îl auzea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Agenta Weber… m-a trimis aici. Să pătrund în Râpa Sacră. Să opresc programul Doctrina Mortală!

Femeia se uită lung la el prin scutul de sticlă. Lui Michael nu-i plăcea deloc că nu-i putea vedea ochii.

— Chiar nu înţelegi, aşa-i? îi întrebă într-un final. Incredibil.

Michael nu putu să-i răspundă. Avea dreptate – nu înţelegea. Dar habar n-avea ce anume nu ştia.

O rumoare îi distrase atenţia. Dincolo de agenta din faţa lui, pe tot cuprinsul câmpului de luptă, Michael văzu oamenii venind în fugă dinspre uşa castelului, încercând cu disperare să scape de… ceva.

Şi-apoi văzu de ce fugeau. Creaturile fuseseră greu de zărit pe întuneric.

Ucid-Simi. Cu zecile. Ţâşnind din fortăreaţa năruită şi atacând tot ce mişca.

6.

Michael sări în picioare chiar când agenta se întoarse şi realiză ce se întâmpla. Lăsă arma din mână şi o luă la fugă spre pădure.

În mintea lui Michael era un vârtej de gânduri, între care predomina acela că nu exista nicio şansă să scapi prin fugă de creaturile astea. Negre, uriaşe, goneau cu o viteză imposibilă, străbătând câmpul de luptă şi venind drept spre el. Aşa că rămase ţintuit locului, aşteptând, întrebându-se dacă exista vreo cale de scăpare. Închise ochii şi studie codul, dar nu găsi nimic.

De bună seamă, dacă Michael era aşa special, Kaine nu o să stea cu mâinile în sân, lăsându-l să moară tocmai acum. Miezul îi fusese eliminat. Dacă murea, asta era. Dar de ce? Ce-ar fi trebuit să facă?

Deschise ochii. Una dintre creaturi venea în salturi, sărind peste o grămadă de moloz şi ţâşnind drept spre el, cu fălcile negre căscate, lăsând să se vadă hăul întunecat care fusese cât pe-aci să-i înghită mintea lui Michael

la club. Pentru o fracţiune de secundă rămase încremenit, întrebându-se fulgurant ce s-ar întâmpla dacă nu se mişca, dacă se lăsa în voia sorţii. Oare ar fi fost chiar atât de nasol? Dar, la vederea acelei creaturi gonind spre el, îşi veni în fire. Se aplecă, apucă arma pe care o scăpase agenta VNS şi văzu, cu coada ochiului, prima creatură la doar câţiva paşi de el.

Puse degetul pe trăgaci, îndreptând ţeava puştii spre creatură. Animalul plonjă spre el, slobozind acel ţipăt binecunoscut, care cutremura totul în jur. Michael trase, clătinându-se, când o rază de energie pură ţâşni pe ţeavă şi izbi trupul animalului, prefăcându-l într-o văpaie, înainte de a se dezintegra cu totul, lăsând în urmă doar o licărire de hologramă.

Mai mulţi veneau în urma lui şi alte zeci după ei. Michael îşi găsi o poziţie mai bună şi deschise focul, trăgând încontinuu, mişcând arma încoace şi încolo, nimicind orice creatură care se nimerea în calea razei. Toţi explodau într-o lumină orbitoare, apoi dispăreau, dar veneau alţii în urma lor. O armată de creaturi, cele mai multe scoţând acele ţipete neomeneşti, umbre negre în mişcare care se contopeau într-o masă amorfă, întunecată. Lui Michael îi curgeau broboanele de sudoare pe frunte, în timp ce ţinea trăgaciul apăsat şi încerca să doboare monştrii, unul câte unul. Dar, la fiecare inamic ucis, apăreau şi mai mulţi şi erau din ce în ce mai aproape.

Îndreptă arma şi trase din nou, doborând monştrii care veneau spre el.

Şi-apoi arma se opri.

Într-o clipită, trei Ucid-Simi se năpustiră asupra lui Michael, trântindu-l la pământ.

7.

Îi tăiară răsuflarea – începu să se zbată, încercând să-şi ferească faţa de fălcile căscate ale creaturilor. Labele lor enorme îi pironiră braţele şi picioarele la pământ şi doi dintre ei îi apăsau pieptul, cu toată greutatea lor. Continuau să scoată zbierătele acelea lugubre, care-ţi spărgeau timpanul. Realiză că orice efort de a le ţine piept era zadarnic de-acum. Se opri, uitându-se îngrozit la cel mai apropiat dintre ei, care căscă gura mare – Michael auzea cum îi trosnesc fălcile, ca nişte balamale ruginite. Creatura îşi apropie încet gura de faţa lui, în timp ce nenumăraţi dintre semenii lui se strânseră în jurul lor, formând un cerc de siluete negre. Se contopiră într-un singur contur, ascunzând complet lumina flăcărilor dinspre castel.

Gura căscată a creaturii, ca un hău fără fund, se apropia.

Michael avu o sclipire. Înţelese limpede că nu era în lumea reală, că totul în jurul lui era ireal, făcea parte dintr-un program creat de oameni. Ştia toate lucrurile astea, dar deodată avu o înţelegere mai profundă ca oricând a acestui fapt. Ca în orice alt joc din Somn, trebuia să existe o cale de ieşire, o cale de a fenta codul – poate că se dăduse bătut prea curând. Fiarele care îl atacaseră *nu erau adevărate,* chiar dacă puteau să-i distrugă propriul lui cod. Această idee subită trebuia să însemne ceva.

Creatura îi prinse faţa între fălci şi Michael nu mai văzu nimic în jur. Dar, în loc să fie copleşit de panică, se simţi calm. Ca şi cum, pentru prima dată în viaţa lui, deţinea controlul absolut. Era în pragul unei descoperiri măreţe, ceva care scăpa în continuare puterii lui de înţelegere. Se concentră la programul care alcătuia lumea din jurul lui.

Se ridică în capul oaselor şi îşi eliberă puterea minţii, fentând codul cum nu mai încercase niciodată să o facă. Ştergând, în loc să rescrie.

Se auzi un bubuit ca de tunet şi un val de energie ţâşni din fiinţa lui, răspândind lumină în jur, în timp ce toţi Ucid-Simii erau aruncaţi în aer, zburând care încotro. Făceau tumbe prin aer, urlând. Michael se ridică, uitându-se în jur. Cercul acela de putere a minţii devenită vizibilă – o manifestare a codului pe care îl mistuise fără să se străduiască măcar – se tot lărgea, transformându-se într-un câmp de forţă masiv care distrugea totul în calea lui. Întreg castelul dispăru înghiţit de o ceaţă tulbure, care se ridică spre cer ca o tornadă. Michael nu putea decât să urmărească spectacolul în stare de şoc.

Totul începu să se schimbe în jurul lui. Să se cutremure, deşi *el* nu simţea nimic. Trupurile şi iarba, şi armele, şi săbiile, totul tremura ca şi cum pământul de sub ele zvâcnea, ca o coardă ciupită. Apoi începură să se dezmembreze, dezintegrându-se sub ochii lui, destrămate de vârtej. Părea că fiecare lucru – chiar şi pământul în sine – se prefăcuse în nisip şi era măturat de vânt. Michael se întoarse şi văzu că acelaşi lucru se întâmpla cu copacii uriaşi din pădure, trunchiurile lor erau deja reduse la jumătate, risipindu-se de la o clipă la alta.

Lumea se dezintegră în puncte minuscule, care se strânseră laolaltă într-un vârtej de cioburi nelămurite, care gravitau în jurul lui Michael. El rămase locului, uitându-se încoace şi-ncolo. Pe undeva ştia că e în pragul marii revelaţii, pe care o intuise şi mai devreme. Şi simţea mai curând curiozitate decât teamă. Rotindu-se în aer, din ce în ce mai repede, spirala de frânturi era tot ce vedea acum, îi umplea întreaga lume, învăluită într-o culoare care, cumva, era deopotrivă vie şi stinsă. Se auzea un vuiet năvalnic, ca valurile înalte într-un ocean, şi mirosea a plastic încins.

Michael simţi iar o durere cumplită de cap.

Nu părea cu putinţă, dar era chiar mai cruntă ca până atunci. Căzu în genunchi, străbătut de un val de durere. Închise ochii şi ţipă, ducându-şi mâinile la tâmple, atingând rana rămasă după ce i se scosese Miezul. Simţea cum zvâcneşte durerea, era ca şi cum cineva ar fi luat un cuţit şi i-l înfigea întruna în ţeastă. I se făcu greaţă şi durerea se înteţi.

Când deschise ochii, îi dăduseră lacrimile şi îşi dorea cu disperare ceva sau pe cineva care să-l poată ajuta. Dar nu se mai vedeau nici cerul, nici pământul – doar vârtejul de praf şi cioburi, rotindu-se mai repede acum, o învolburare ameţitoare de culoare şi sunet. Michael plutea în mijlocul vârtejului, rămas în genunchi pe un teren nevăzut.

O lume spulberată care gravita în jurul lui.

Şi agonia care-i despica ţeasta.

Ţipetele care păreau că rup ceva în el.

Era pe moarte. Nu înţelegea cum, dar ştia că aşa era.

Cumva, reuşi să îngaime gâtuit câteva cuvinte, rugându-se, implorând singura persoană care bănuia că ar putea să-l audă.

— Kaine. Te rog. Fă să înceteze totul.

Se auzi o voce, dar nu reuşi să desluşească ce spunea. Şi apoi fu înghiţit de vârtej şi durerea încetă brusc, ca de fiecare dată până atunci.

25. Treaz

1.

Michael auzi sunetele cunoscute, estompate, ale lichi-gelurilor şi jeturilor de aer care se retrăgeau, simţi cum îl împungeau şi-l trăgeau cablurile senzoriale în timp ce se desprindeau de pielea lui. Respira egal, calm, nu-l durea, nici nu-l jena nicio parte a corpului. Deschise ochii şi văzu lumina dinăuntrul Sicriului.

Se sfârşise. Se întorsese teafăr şi nevătămat.

Trăia. Nu murise. Nu se mişcă, rămase întins acolo, în timp ce rememora toate experienţele prin care trecuse din ziua în care fata pe nume Tanya se aruncase de pe pod. Calea, durerile cumplite de cap, confruntarea cu Kaine şi lucrurile stranii spuse de acesta, sfârşitul bizar al bătăliei din Râpa Sacră.

Totul era alandala, şi Michael nu înţelegea deloc toată treaba cu Doctrina Mortală, cum nu o înţelesese prima dată când îi pomenise Agenta Weber de ea. Dar se străduise şi nu putea decât să spere că VNS-ul obţinuse ce îşi dorise. Michael terminase oficial cu povestea asta.

Răsuflă uşurat şi împinse capacul Sicriului, desfăcându-l din balamale şi lăsându-l cu grijă pe podea. În cameră era întuneric – era de atâta vreme în Somn că nici nu mai ştia ce zi este în lumea reală. Ieşi din cutia lunguiaţă şi se ridică în picioare, întinzându-şi braţele spre tavan, fără să-i pese că era dezbrăcat. Deşi totul era învăluit în întuneric, lucrurile păreau mai luminoase ca înainte, mintea lui părea limpede, muşchii puternici. Până şi *aerul* părea înmiresmat. Nu-şi amintea ultima dată când fusese aşa de bine dispus.

Apoi îşi aminti de părinţii lui. Ce-i spusese Kaine, că-i ştersese de pe faţa pământului. Simţi un val de panică.

Porni spre întrerupător şi se izbi de ceva, se împiedică şi căzu pe parchetul de lemn masiv. Asudând, duse mâna la genunchiul cu care tocmai se izbise de lemn – ceea ce nu avea nicio noimă. El avea *mochetă* peste tot în apartament. Bâjbâi până ce dădu peste un perete, apoi peste un mobilier care nu-şi avea locul acolo. Pe mobilier era o veioză, iar Michael apăsă pe întrerupător, ridicându-se în picioare.

Când se făcu lumină, Michael icni surprins. Nici măcar un lucru din jur nu i se părea cunoscut. Se afla în dormitorul altcuiva. Pereţi zugrăviţi verde-

închis, un pat cu cearşafuri boţite, un şifonier cu machete de trenuri deasupra, desene cu creaturi mitologice pe pereţi – unicorn, dragon, grifon. Sicriul din care tocmai ieşise – cu echipamentul auxiliar – ocupa un întreg colţ al camerei.

Observă toate astea în stare de şoc. Nu-i veni în minte nicio explicaţie logică – cum ar fi putut cineva să-l mute într-o altă casă fără să-l deconecteze, fără să-l trezească? Să fi fost mâna VNS-ului cumva? O făcuseră ca să-l protejeze în Starea de Veghe?

Era şi o fereastră care dădea spre o stradă, în oraş, cu lumini care străluceau ca stelele pe cer. Dădu fuga într-acolo şi se uită atent pe geam, văzând o stradă care-i era complet necunoscută. Clădiri uriaşe de jur-împrejur, zgârie-nori. Camera lui era cel puţin la etajul cincizeci, de unde vedea maşini gonind în noapte.

Îi atrase privirea ceva ciudat la chipul reflectat în geam, trezind o presimţire groaznică în străfundurile fiinţei lui. Un fior de panică, care îi dădea o senzaţie de rău fizic. Începea să înţeleagă ce se întâmplase chiar în timp ce întorcea spatele ferestrei, căutând disperat baia. Trebui să străbată în grabă dormitorul, ieşind într-un hol, mergând poticnit pe un culoar întunecat. Găsi ce căuta, se strecură înăuntru şi aprinse lumina.

Michael se uită în oglinda tivită cu un şirag de lumini albe în jumătatea de sus.

De-acolo îl privea chipul unui necunoscut.

Michael se dădu înapoi din faţa chipului din oglindă, se izbi de peretele din spatele lui, apoi se prelinse pe podea. Îşi duse mâinile la faţă, pipăind-o. Nimic nu i se părea cunoscut la atingere.

Se ridică grăbit în picioare, se uită din nou în oglindă, studie părul, chipul şi corpul unei persoane pe care nu o mai văzuse până atunci. Se uită în… ochii lui. Ochi care *nu* erau ai lui. Un chip care nu era al lui. Respira greoi, poticnit. Simţea broboane de sudoare pe piele, pe braţe, îşi simţea pulsul la gât, îşi auzea bătăile inimii în urechi.

Şi se uită lung la necunoscutul din oglindă. Ca şi cum ar fi fost o fereastră care dădea spre altă cameră – mintea lui nu reuşea să accepte nicio altă explicaţie. Şi totuşi, persoana care-l privea de-acolo îi imita la perfecţie fiecare gest. Era reflexia perfectă.

Michael era… altcineva.

Părea că lumea în sine se oprise în loc, luna se făcuse scrum, soarele pâlpâia ca o flacără gata să se stingă. Nimic nu era cum ar fi trebuit să fie, nimic nu avea noimă. Viaţa lui se năruise din temelii. Şi tot ce putea face era să se holbeze la chipul care-i stătea dinainte. Să se holbeze la acest individ

pe care nu-l mai văzuse până atunci. Ştia că o să-l bântuie pe veci, că o să-i plutească zi şi noapte în minte, ca o vedenie.

Apoi îşi aminti că auzise o voce, chiar înainte de a-şi pierde cunoştinţa la Râpa Sacră. Şi, cumva, în clipa aceea, Michael înţelese în sfârşit ce-i spusese vocea.

Citeşte-ţi mesajele.

2.

Michael se întoarse grăbit în camera pe care nu o mai văzuse niciodată până atunci, se trânti pe pat şi apăsă pe cască. I se ivi dinainte un NetScreen albăstrui, pe care nu era mai nimic, în afara celor câteva iconiţe standard. Totul fusese şters. Buletinul îl anunţă că avea un mesaj necitit. Simţindu-se precum cineva care s-ar afla pe punctul de a descoperi o rasă extraterestră sau un tratament pentru cancer, întinse mâna şi apăsă pe ecran, deschizând mesajul.

Dragă Michael,

Eşti primul subiect la care s-a implementat cu succes Doctrina Mortală. Există o singură cale de a-ţi explica procesul şi, pe scurt, e în felul următor: ai fost cândva Tangent, un program creat de oameni pentru a fi folosit de oameni. Acum eşti, la rândul tău, om. Inteligenţa ta, gândurile tale, experienţa ta de viaţă, toate au fost transferate în corpul cuiva care, am considerat noi, nu merita să-şi mai ducă propria viaţă. I-am creat pe Ucid-Simi fix cu scopul ăsta. Ei şterg Aura şi, practic, golesc creierul cuiva – lăsându-l numai bun să fie folosit cum crezi tu de cuviinţă.

Acest plan a fost dezvoltat îndelung. Scopul activităţii mele în VirtNet a fost să-i găsesc pe toţi cei capabili să-mi dea de urmă. Să-i găsesc pe Tangenţii cei mai inteligenţi, mai abili şi mai curajoşi, înzestraţi cu potenţialul de a supravieţui în Starea de Veghe. Capabili să facă faţă experienţei fizice solicitante pe care o presupune condiţia umană. Toate eforturile mele au condus la ziua de azi.

Tu eşti doar începutul, Michael. Primul pas dintr-un măreţ salt înainte în procesul evoluţiei. Felicitări! Nu mai trebuie să-ţi faci

griji în legătură cu Degradarea, ceea ce înseamnă că durerile de cap vor înceta, în sfârșit. O veste minunată, sunt convins.

O să te contactăm în curând. Avem nevoie de ajutorul tău.

Kaine

3.

Şi, deodată, într-un moment de coşmar, totul i se lămuri.

Michael era o formă de inteligenţă artificială, un Tangent, un program pe calculator. Tot ce alcătuise viaţa lui fusese o iluzie şi acum înţelegea fiecare detaliu. „Casa" lui, „Veghea" lui, totul se desfăşurase în *Trup şi Suflet*: *În Adâncuri* – panourile pe care le vedea zi de zi pe geam nu erau reclame. Erau *etichete.* Indicatoare.

Trup şi Suflet: *În Adâncuri* reprezentase viaţa lui artificială. Când se strecura în Sicriu şi se cufunda în Somn, *ieşea* de fapt din Adâncuri şi intra în VirtNetul normal, acolo unde intrau oamenii în carne şi oase în joc. Toate amintirile lui din copilărie fuseseră fabricate. Nu era altceva decât un program pe calculator.

Iar durerile de cap, viziunile stranii… era întocmai cum îi spusese Kaine: începea să sufere de Degradare. Nu aveau nimic de-a face cu atacul Ucid-Similor de la Black and Blue. Tangenţii puteau rezista doar un răstimp înainte să clacheze. Asta explica şi de ce părinţii lui şi Helga dispăruseră aparent fără vreo explicaţie. I se spusese întotdeauna că asta se întâmpla – că elemente din viaţa ta începeau să dispară din program şi că, cel mai adesea, nici măcar nu-ţi dădeai seama de asta. Cel puţin, nu la început. Îşi aminti şocul pe care îl simţise când realizase că părinţii lui lipseau de săptămâni întregi şi că nu i se păruse ciudat până în momentul acela.

Michael nu exista cu adevărat. Era o creaţie artificială. Îl luă cu greaţă. Avea senzaţia că cineva îi turnase otravă pe gât, în doze zdravene, cât să-l înece. Nu voia să mai trăiască. Nu merita să trăiască. Era un *Tangent.*

Dar Kaine îi dăruise viaţă. Furase trupul unei fiinţe umane şi îl transformase în trupul lui. Calea fusese, într-adevăr, un test – dar unul pe care îşi dorea acum să nu-l fi trecut. Michael nu era decât un cobai pentru un Tangent care dobândise cumva conştiinţă de sine. Şi acum, acesta voia ca Michael să-l ajute să repete acest proces. Să preia controlul asupra întregii omeniri, poate. Toate se legau şi înţelese de ce VNS-ul îi ceruse să-l găsească pe Kaine.

Şi care era treaba cu Bryson şi Sarah, cu părinţii lui, cu Helga? Oare vreunul dintre toţi aceşti oameni din viaţa lui existase de-adevăratelea? Şi, dacă da, mai putea să-i regăsească vreodată? Îl copleşi un val de deznădejde.

Michael închise ecranul, rezemându-se cu capul de perete şi închizând ochii. Primul lui gând fu ce se întâmplase cu Tanya, cum îşi pusese capăt zilelor sărind de pe podul ăla. Dacă, într-adevăr, era om de-acum – în carne şi oase –, atunci putea să facă şi el acelaşi lucru. Şi poate că asta chiar i-ar da peste cap planurile lui Kaine – poate că l-ar încetini un pic. Poate că aveau nevoie de Michael ca matriţă, ca să poată repeta procesul.

Dar, chiar în timp ce se gândea la asta, ştia că nu era o opţiune să păşească pe urmele Tanyei.

Putea să facă un singur lucru ca să dreagă lucrurile.

Să trăiască.

Să trăiască şi să dea din nou piept cu Kaine.

Cineva sună la uşă.

4.

Michael străbătu apartamentul deloc familiar, în trupul lui deloc familiar. Era încordat şi inima i-o luase la goană. Nu avea de unde să ştie cine mai locuia aici, cine ar putea să se întoarcă acasă, cine ar putea să-l aştepte în hol. Dar ştia, ştia cu certitudine, că trebuia să răspundă la uşă.

Când deschise, în prag se afla Agenta Weber – cu părul ei negru, ochii migdalaţi şi picioarele până la gât. Expresia ei era impenetrabilă. Momentul când o întâlnise la sediul VNS-ului părea că se petrecuse într-o altă viaţă. Fu cât pe-aci să-l pufnească râsul când realiză că, de fapt, aşa şi era. Michael nu ar fi putut să afle niciodată dacă femeia existase cu adevărat sau nu până în momentul ăsta.

— Probabil că ai o mie de întrebări, îi zise femeia, cu o voce încordată.

— Două mii, mai curând.

Noul lui glas îi suna ciudat în urechi.

— Întâlnirile noastre s-au petrecut cu adevărat, îi zise Weber. Interacţiunile noastre – misiunea ta – s-au petrecut cu adevărat. Am fost păcăliţi cu toţii de Tangent. De Kaine.

— Dar ştiaţi că şi *eu* eram Tangent, aşa-i?

Femeia încuviinţă.

— Desigur că ştiam. Ştiam că atrage Tangenţi în bârlogul lui, că-i pune la încercare cumva. De-asta ne-am folosit de tine. Ne-am întâlnit cu tine în

Trup şi Suflet: *În Adâncuri* şi ne-am folosit de tine. Îmi pare rău, Michael, dar era singura cale.

Michael simţi un gol în stomac, dar trebuia să-i pună următoarea întrebare.

— Dar Bryson? Sarah? Ei sunt…

— Da, încuviinţă Weber. Sunt persoane reale, Michael. Şi n-au ştiut că tu nu erai om. Va trebui să le dai tu personal o mulţime de explicaţii.

Michael începu să râdă. Habar nu avea ce-l apucase, dar râdea.

— Aşadar, zise într-un final, ce urmează? Sunt sigur că ştie şi Kaine c-ai venit.

— Voiam doar să mă vezi. Să ştii că exist cu adevărat – că nu eşti singur. Să ştii că VNS-ul e la fel de hotărât să-l prindă pe Kaine şi să-i dejoace planurile. O să plec acum, Michael.

Weber făcu o pauză. Părea aproape tristă.

— O să te contactăm. Între timp, străduieşte-te să joci rolul persoanei pe care ai înlocuit-o. Pur şi simplu, nu ai de ales.

Şi, zicând asta, Agenta Weber îi întoarse spatele şi o luă spre ieşire, cu tocurile păcănind pe gresia din hol. Michael se uită după ea până ce ieşi, apoi închise uşa şi se îndreptă spre bucătărie.

I se făcuse foame.

Mulţumiri

Le datorez atât de multe oamenilor minunaţi de la Random House şi Delacorte Press. În anii cât a durat publicarea seriei *Labirintul,* foarte mulţi dintre voi i-au dedicat atâtea ore, care i-au asigurat succesul. Departamentul de management, redactorii, cei de la marketing, departamentul de corectură, design, echipa de vânzări… o muncă titanică, coordonată de Beverly Horowitz şi Krista Marino. Vreau să vă spun tuturor ce recunoştinţă profundă, eternă, nemăsurată (mai inseraţi voi câteva adjective aici – am tăiat la greu din romanele cu pricina) vă port pentru că am luat parte la acest proces.

Şi acum sunt atât de entuziasmat de această poveste nouă şi de faptul că, pentru încă vreo câţiva ani, voi lucra cu voi toţi.

Desigur, toată această muncă ar fi fost zadarnică în absenţa cititorilor mei credincioşi, pasionaţi, extraordinari, uneori nebuni, dar întotdeauna minunaţi. Sper sincer că noua poveste vă va ţine în suspans şi vă va surprinde la fel de mult ca seria *Labirintul.* Vă mulţumesc pentru că vă plac cărţile mele. Nu ştiu vreun mod sofisticat de a spune asta. Mulţumesc. Îmi faceţi viaţa frumoasă.

Le mulţumesc în mod special lui J. Scott Savage şi lui Julie Wright. Fără vreun motiv anume. Totodată lui Lauren Abramo şi întregii echipe de la Dystel & Goderich pentru că se asigură că scrierile mele pot fi citite de cât mai mulţi oameni din întreaga lume. Mulţumesc!

Şi, în sfârşit, ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns că i-am dedicat cartea, îi mulţumesc lui Michael Bourret. Nu e doar un agent de prima mână. Pe deasupra îmi e prieten, şef, terapeut, avocat, mă încurajează constant şi mă ajută să-mi organizez viaţa. Şi mă face să râd. N-aş fi aici fără el.

mastică

virtual-project.eu
Cu ochii minții